Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Εικοστό Τρίτο
(Οκτώβριος 2018 - Φεβρουάριος 2020)

Λιζέτα Βρανά

Copyright © 2020
Απαγορεύεται η καθ' οιονδήποτε τρόπο ή μέσο
μερική ή ολική αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή
των περιεχομένων του παρόντος βιβλίου
χωρίς γραπτή άδεια από τη συγγραφέα.

Αυτό το ημερολόγιο αποτελεί προϊόν μυθοπλασίας.
Οποιαδήποτε ομοιότητα με πρόσωπα και γεγονότα
είναι καθαρά συμπτωματική.

Περιεχόμενα

Φάση 25η: Έξαψη

Σάββατο, 20 Οκτωβρίου 2018

Σήμερα το πρωί συνάντησα τυχαία στο δρόμο τη Λιάνα, την κόρη του κυρίου Μελέτη, ο οποίος ήταν καλός φίλος του πατέρα μου. Τώρα είναι πεθαμένος εδώ και 25 χρόνια. Με τη Λιάνα λέγαμε κάποτε μια ξερή καλημέρα, ύστερα την κόψαμε κι αυτή. Καθώς περνούσα έξω από το σπίτι της, την πρόσεξα που στεκόταν μαζί με τον γιο της μπροστά στο αμάξι του και κουβέντιαζαν. Βάλθηκα να προσπεράσω χωρίς να δώσω σημασία, ως συνήθως.

Ξαφνιάστηκα αρκετά όταν την είδα να παρατάει το γιο της για να με πλησιάσει. Με χαιρέτησε εγκάρδια, ανταπέδωσα· με ρώτησε για τη μητέρα μου, της εξήγησα ότι δεν βγαίνει πια έξω επειδή έχει σοβαρά ορθοπεδικά προβλήματα αλλά κάνει ακόμη μερικές δουλειές στο σπίτι. Κατόπιν με ρώτησε αν δουλεύω πουθενά, της απάντησα πως είμαι άνεργη ένα χρόνο αλλά περιστασιακά κάνω μεταφράσεις. Εκείνη μου είπε πως έχει κλείσει πια τα 62 και περιμένει να πάρει σύνταξη.

Μετά από τούτα τα τυπικά, αρχίζει να μου εκμυστηρεύεται τα εξής απίθανα:

“Ο γιος μου γράφει διηγήματα φαντασίας, μάλιστα τα γράφει στα αγγλικά!”

“Ιστορίες φαντασίας!” κάνω εγώ, με γνήσια έκπληξη.

“Κατασκευάζει ακόμα και δικές του γλώσσες” [*το παίζει Tolkien ο τύπος*] ... “Την ώρα του περνάει, μωρέ” ... “Μου τα δίνει και τα διαβάζω, δεν μου πολυαρέσουν, κάτι δεν πάει καλά στην έκφραση” ... “Του λέω πως πρέπει κάποιος να τα δει πριν τα πάει για έκδοση και πως όταν έρθει η ώρα, έχουμε άνθρωπο να τα κοιτάξει” καταλήγει απνευστί η Λιάνα, εννοώντας προφανώς εμένα.

“Ευχαρίστως”, απαντώ γελαστά. Έχω και την περιέργεια να δω τι έχει σκαρώσει ο τύπος...

Στη συνέχεια, με ρωτάει αν γράφω ακόμη. Όχι της λέω, ενώ αναρωτιέμαι: *Πώς ξέρει ότι γράφω; Μάλλον ο πατέρας μου θα της είχε δώσει κάποιο αντίτυπο του "Νέμεσις", τότε που το είχα εκδώσει, πριν από 27 χρόνια...*
"Μα γιατί; Κρίμα!" μου κάνει, μόλις τιθασεύοντας έναν μορφασμό απογοήτευσης.
"Τώρα; Πάνε αυτά!" αποκρίνομαι ζωηρά, σα να λέω την απόλυτη αλήθεια.
"Μα γιατί σταμάτησες; Πρέπει να συνεχίσεις να γράφεις!" επιμένει εκείνη ελαφρά ταραγμένη, ενώ εγώ χαμογελώ αμήχανα.
"Γνωρίζουμε και τον Δημόπουλο, που έχει τον εκδοτικό οίκο "Καθρέφτης"! Εκδίδει πολλά βιβλία και περιοδικά!" συνεχίζει ακάθεκτη.
"Αλήθεια; Πόσα περιοδικά έχει;" ρωτώ με ενδιαφέρον.
"Βγάζει το *Xenon* και το *Εγρήγορση*!"
"Τα ξέρω, τα διαβάζω καμιά φορά!"
"Τωρα κάνει και κάτι σεμινάρια στο Internet!"
"Η καινούργια μόδα!" αναφωνώ, παριστάνοντας την άσχετη με το Διαδίκτυο.
"Είναι φίλος μας ο Δημόπουλος, τρώμε μαζί καμιά φορά! Αν θέλεις να εκδώσεις κάτι, πες μου!" καταλήγει η Λιάνα, ενώ εγώ μένω εμβρόντητη.

Ύστερα μπαίνει στο αμάξι της για να φύγει κι εγώ την αποχαιρετώ, σχεδόν ενθουσιασμένη από αυτή την απρόσμενη συνάντηση. Γρήγορα, όμως, αρχίζουν να με ζώνουν ανήσυχες σκέψεις: *Τι έγινε, μας πήρανε χαμπάρι; Μου έριξε άδεια για να πιάσει γεμάτα; Ή, μήπως, θέλει απλά να κοιτάξω τα διηγήματα του γιου της; Ο χρόνος θα δείξει...*

Κατακλείδα: Εντέλει, δεν θα ξανάχω καμία ανάλογη επαφή με τη Λιάνα, πέρα από μια τυπική καλημέρα...

Δευτέρα, 22 Οκτωβρίου 2018

Εικόνες του Πλέγματος - το είπαν στις βραδινές ειδήσεις: Κάπου στην Αριζόνα των ΗΠΑ, ο εξάχρονος Τέντι κάλεσε 32 συμμαθητές του από το νηπιαγωγείο σε μία πιτσαρία για να

γιορτάσουν τα γενέθλιά του, που ήταν χθες. Ωστόσο, δεν εμφανίστηκε κανένας τους! Η μητέρα του μικρού έστειλε μια φωτογραφία στο τοπικό τηλεοπτικό δίκτυο, όπου ο μικρός κάθεται μόνος του, στεναχωρημένος και παραπονεμένος, μπροστά σ' ένα όμορφα στρωμένο τραπέζι γεμάτο πίτσες και αναψυκτικά.

Η φωτογραφία σύντομα ανέβηκε στο Διαδίκτυο και συγκίνησε πολλούς, οι οποίοι έσπευσαν να στείλουν θερμές ευχές για τα γενέθλια του Τέντυ στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Μια τοπική ομάδα μπάσκετ προσκάλεσε επίσημα τον Τέντι να παρακολουθήσει έναν αγώνα τους. Το παιδί έλαβε επίσης πρόσκληση από μια ποδοσφαιρική ομάδα για να παρακολουθήσει έναν αγώνα τους την επόμενη βδομάδα.

Η περίπτωση του Τέντι μου θυμίζει έντονα τον εαυτό μου. Μου θυμίζει γιατί εγώ δεν τόλμησα ποτέ να κάνω ένα τέτοιο πάρτι γενεθλίων όταν ήμουν μικρή, ούτε προσκάλεσα ποτέ συμμαθητές μου σε δική μου γιορτή - ήξερα ότι θα κατέληγε ακριβώς όπως η γιορτή αυτού του αγοριού. Την εποχή εκείνη δεν υπήρχε Internet αλλά και αν υπήρχε, η μητέρα μου δεν θα έμπαινε ποτέ στον κόπο να με φωτογραφήσει και να ανεβάσει τη φωτογραφία στο Διαδίκτυο. Πιθανόν, μάλιστα, να με μάλωνε επειδή θα υπέθετε πως εγώ δεν έκανα κάτι σωστά...

Τρίτη, 23 Οκτωβρίου 2018

Το οικογενειακό μας σήριαλ καλά κρατεί, με νέες, συνταρακτικές περιπέτειες: Αυτή την εποχή ο Master Thanos ετοιμάζεται για τρία (!) διεθνή τουρνουά bodybuilding που θα γίνουν μέσα στο Νοέμβρη, το πρώτο στην Τσεχία, το δεύτερο στην Ιταλία και το τρίτο στη Βουλγαρία! Γυμνάζεται πυρετωδώς, κάνει άγριες δίαιτες και παίρνει άγρια αναβολικά, καθώς ευελπιστεί να πάρει επαγγελματική κάρτα. Με αυτήν θα του ανοίξουν οι πόρτες για ανώτερα πρωταθλήματα, όπου θα εισπράττει πολλές χιλιάδες ευρώ όποτε καταφέρνει να λάβει μια ικανοποιητική θέση. Τα έξοδα των ταξιδιών θα τα πληρώσει ευχαρίστως η μέλλουσα πεθερά, η οποία εργάζεται σε τρεις δουλειές (19-20 ώρες την ημέρα), χωρίς ρεπό, εδώ και πολλά

χρόνια. *Πολύ δουλευταρού αυτή η γυναίκα...*

Στο μεταξύ, ο ξυπόλητος πρίγκηψ δεν έχει να φάει επειδή τελευταία του έφυγαν τρεις μαθητές που έκαναν personal training και του έχουν απομείνει ελάχιστοι πελάτες πλέον. Από την άλλη, φέτος έχει ξοδέψει πάνω από 24.000 ευρώ για τις δίαιτες και τα λοιπά του, όπως παραδέχεται ο ίδιος. *Τώρα, πώς βγήκαν τόσα λεφτά από 6-7 personal που είχε μέχρι τον Ιούλιο, θα σας γελάσω...*

Νωρίς το πρωί σήμερα χτυπά το τηλέφωνό μας. Το σηκώνω εγώ, είναι ο Θάνος, μου πετάει ένα παγερό "γειά σου, θεία" και αμέσως μετά ζητά να μιλήσει στη μητέρα μου. Της πηγαίνω το ασύρματο στο κρεβάτι, συνεννοούνται γιαγιά και εγγονός και, ύστερα από μερικά δραματικά λεπτά, πληροφορούμαι από τη μάνα μου τα παρακάτω απίθανα:

“Είναι αξιολύπητος ο καημένος ο Θανάσης, δεν έχει ούτε δεκάρα στο σπίτι, σήμερα του κόψανε και το κινητό επειδή χρωστούσε 170 ευρώ! Αλλά είπε να μη το πούμε στην Αλίκη για να μη στενοχωρηθεί!”

“Για να χρωστάει τόσα, δεν θα 'χε πληρώσει για πέντε μήνες!” λέω καχύποπτα, καθώς ξέρω ότι οι εταιρείες κινητής τηλεφωνίας δεν περιμένουν τόσο πολύ για να σου κόψουν το τηλέφωνο.

“Και σίγουρα ζήτησε από σένα λεφτά!” συμπληρώνω.

“Τι να κάνει το παιδί, από ποιόν να ζητήσει; Εμείς είμαστε η οικογένειά του και οφείλουμε να τον βοηθάμε”, απαντά η μητέρα μου στωικά. “Να του δώσουμε όσα βρούμε, μου είπε, έστω 100 ευρώ!”

“Και πού θα βρεις τα λεφτά; Εμείς εδώ δεν έχουμε ούτε ένα ευρώ!”

“Τι να κάνω, θα ζητήσω 150 ευρώ δανεικά από την Ερμιόνη! Και ας ελπίσουμε ότι θα έχει να μου δώσει!”

Μέχρι να πάει 9:30 η ώρα για να πάρει τηλέφωνο (μην φανούμε και πολύ απελπισμένοι) η μάνα μου την κουμπάρα της, κάθεται στα καρφιά. Ευτυχώς, η θεία Ερμιόνη δηλώνει πως έχει τα χρήματα και θα τα φέρει σε λίγο.

Μερικά λεπτά αργότερα καταφθάνει η αδελφή μου και δεν φαίνεται καθόλου καλά: Πρωί-πρωί την πήρε τηλέφωνο ο

Θάνος και της ζήτησε επειγόντως 100 ευρώ, κι εκείνη αναγκάστηκε να του τα δώσει επειδή ο τύπος ήταν τόσο επιτακτικός, ώστε δεν της άφησε περιθώρια για άρνηση.
“Πόσο πρέπει να δουλεύω πια; Δεκάρα δεν μου μένει, κάθε φορά που ανεβαίνω τη σκάλα επάνω, είναι σα να πληρώνω διόδια! Πότε ο ένας, πότε ο άλλος, μου ζητούν 20, 30, 50 ευρώ! Είχα δυο δεκάρες στην άκρη για μια περίπτωση ανάγκης, τώρα πάνε κι αυτά! Αλίμονό μας αν τύχει τίποτα!”
“Υπομονή, Αλίκη μου, είσαι μάνα και δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς!” τη νουθετεί η μητέρα μου.
“Κάτι θέλει ν' αγοράσει αυτός, κάτι που στοιχίζει γύρω στα 270 ευρώ. Σίγουρα ζήτησε και από σένα, έτσι;” ρωτά η Αλίκη τη μαμά, με μάτια που αστράφτουν από αγανάκτηση.
“Μου ζήτησε αλλά του είπα πως δεν έχω...”
“Είπε πως του έκοψαν το κινητό επειδή χρωστούσε 170 ευρώ”, της εξηγώ.
“Αποκλείεται, ο Θάνος έχει κάρτα, δεν γίνεται να χρωστάς με την κάρτα! Απλά όταν τελειώσει το ποσό που έχει μέσα, δεν μπορείς πια να τηλεφωνείς!”

Εκείνη την ώρα χτυπά το κουδούνι της πόρτας. Είναι η θεία Ερμιόνη που, χωρίς να πει άλλη κουβέντα πέρα από ένα "γειά σας", πασάρει στη μάνα μου μερικά χαρτονομίσματα τυλιγμένα σαν μασούρι, έτσι ώστε να μη φαίνεται πόσα είναι. Ύστερα φεύγει βιαστικά επειδή πηγαίνει για ψώνια.
“Δεν φαντάζομαι να ζήτησες λεφτά από αυτήν!” κάνει η Αλίκη, σχεδόν τρομαγμένη.
“Όχι, δεν ζήτησα από την Ερμιόνη...”
“Και αυτά που σου έδωσε τι ήταν;”
“Καμιά φορά περνάει και δίνει κανένα δεκάρικο”, απαντά ψύχραιμα η μαμά.
“Δεκάρικο; Δίνει δεκάρικο η Ερμιόνη;” απορεί η Αλίκη.
“Και η αδελφή της η Πόπη δίνει καμιά φορά”, πετάγομαι εγώ, ενώ η Αλίκη μας ακούει προβληματισμένη και απορημένη.

Μετά από λίγο η αδελφή μου αποχωρεί κι εγώ εξηγώ στην αποσβολωμένη μητέρα μου τι ακριβώς έχει συμβεί: “Κατάλαβες γιατί ο εγγονός σου είπε να μην αναφέρεις τίποτα

στην Αλίκη; Κάτι θέλει ν' αγοράσει ο μάγκας, κάτι που στοιχίζει 270 ευρώ, κι επειδή δεν τα έχει, θεώρησε καλό να ξεψιλιάσει και σένα και τη μάνα του προκειμένου να συγκεντρώσει το ποσό! Ψέματα σου είπε ότι τάχα του έχουν κόψει το τηλέφωνο!”
“Και τι άλλο θα μπορούσε να γίνει; Όταν είσαι μάνα, δεν ανήκεις πια στον εαυτό σου! Γίνεσαι θυσία για τα παιδιά σου!” μου απαντά η μαμά, με το συνηθισμένο και αγαπημένο της ύφος οσιομάρτυρα.
“Ευτυχώς, δηλαδή, που εγώ δεν παντρεύτηκα και δεν έκανα παιδιά!” αναφωνώ αυθόρμητα. “Για φαντάσου, να είχα τώρα δυο γιούς τριανταπεντάρηδες που να μου έρχονται διαρκώς με το χέρι απλωμένο για φράγκα και να με βρίζουν κιόλας, ή τίποτα κόρες πουτάνες που να υπηρετούν τέτοιους!”
“Και να 'χεις κι ένα σύζυγο απαιτητικό και παράξενο, να ζητάει κι αυτός τα δικά του!” συμπληρώνει η μάνα μου.
Ευτυχώς, λοιπόν, που δεν παντρεύτηκα ποτέ! *Η Μεγάλη Θεά με φώτισε...*

Τετάρτη, 24 Οκτωβρίου 2018

❀ ***Αντιζωή:*** Αργά τη νύχτα, επιστρέφοντας στο σπίτι μετά από έναν μακάριο περίπατο στους γύρω δρόμους, στέκομαι για μερικές στιγμές κάτω από τα πλούσια φυλλώματα της γειτονικής λεμονιάς, που μέρος τους εισβάλλει στην αυλή μας. Υπάρχει και στον δικό μας κήπο μια νεώτερη λεμονιά, που είναι πολύ μικρότερη και κάνει ελάχιστα λεμόνια. Απολαμβάνω τη γλυκιά θαλπωρή του προσωπικού μου νεραϊδόσπιτου και αυθόρμητα στέλνω αισθήματα αγάπης και ευγνωμοσύνης σε αυτό το φιλόξενο δέντρο, το οποίο κάποτε ήταν πορτοκαλιά μέσα σ' ένα κατάφυτο οικόπεδο. Εκεί πέρασα τα πιο αθώα μου χρόνια, προτού πάω σχολείο. Το 1971, όταν κτίστηκε η παρακείμενη πολυκατοικία και ήλθαν οι πρώτοι ένοικοι, την μπόλιασαν και την έκαναν λεμονιά.

Ζωή: Το επόμενο μεσημέρι, ενώ τρώμε τη μακαρονάδα μας με μπόλικο κιμά, μπουκάρει μέσα η Θεώνη, χωρίς καν να χτυπήσει κουδούνι, και μας αναγγέλλει χαρωπά ότι
“Η λεμονιά σας πούστεψε!”

“Τι εννοείς;” ρωτώ γελαστά.
“Έλα να δεις! Έχει αρχίσει να κάνει πορτοκάλια!”

Βγαίνοντας έξω, διαπιστώνω ότι εννοεί τη γειτονική λεμονιά. Η Θεώνη μου δείχνει και παρατηρώ ένα από τα νέα κλαδιά που έχουν φυτρώσει στη θέση παλιών κομμένων. Τα φρούτα είναι ακόμη πράσινα, μάλλον όμως είναι νεράτζια, όχι πορτοκάλια. Πάντως, πρώτη φορά συμβαίνει τέτοιο πράγμα, μετά από πενήντα και βάλε χρόνια...

Πέμπτη, 25 Οκτωβρίου 2018

Συντονισμός του Matrix (αναδρομικά συντάξεων ή ζήσε Μάη μου να φας τριφύλλι): Νωρίς το πρωί έρχεται κάτω ο ανηψιός Γιάννης, ιδιαίτερα κεφάτος, και μας αναγγέλλει τα ακόλουθα: “Ψάχνω στο Internet από τις 5:00 το πρωί για να βγάλω άκρη αλλά τελικά έβγαλα! Μπορούμε να διεκδικήσουμε αναδρομικά τα ποσά των συντάξεων που μας παρακρατήθηκαν παράνομα από το έτος 2010! Το έχουν κάνει κι άλλοι κι έχουν πετύχει! Αυτό, όμως, δεν πρέπει να γίνει με ηλεκτρονική αίτηση, όπως λένε στον κόσμο, ούτε μεμονωμένα, μ' έναν απλό δικηγόρο, επειδή έτσι θα πάρουμε ελάχιστα χρήματα πίσω -το πολύ δυο-τρία χιλιάρικα! Ενώ, αν απευθυνθούμε σε ένα από τα μεγάλα δικηγορικά γραφεία που αναλαμβάνουν τέτοιες υποθέσεις, όπως το Black, θα πάρουμε πάνω από είκοσι χιλιάρικα! Γιατί να τους τα χαρίσουμε;”

Κατόπιν τηλεφωνεί στο εν λόγω γραφείο και τον συνδέουν με την κυρία Γρίβα, μια δικηγόρο που ασχολείται με τέτοιες υποθέσεις. Το πρώτο πράγμα που του ζητάει η εν λόγω κυρία είναι ένα χαρτί από το ΝΑΤ, που να αναφέρει τις πληρωμές του ταμείου προς τη μητέρα μου -κι εγώ χάνω τη γη από τα πόδια μου. Ο Γιάννης με ρωτάει αμέσως αν έχουμε λάβει τέτοιο χαρτί, του απαντώ πως όχι (λάβαμε κάποτε αλλά φρόντισα να το ξεφορτωθώ). Ύστερα λέει στη δικηγόρο αυτό που ξέρει, δηλαδή ότι η γιαγιά του εισπράττει 700 ευρώ καθαρά ως μηνιαία σύνταξη. Το θέμα είναι ότι, όπως έχουν τώρα τα πράγματα, σύντομα θα αποκαλυφθεί πως η σύνταξη της μαμάς είναι 970 ευρώ το μήνα και όχι 700, όπως τους παραμυθιάζω

μέχρι τώρα. Στη συνέχεια, η κυρία Γρίβα λέει ότι αύριο κιόλας θα του στείλει ένα e-mail, όπου θα αναφέρονται όλα τα έγγραφα που χρειάζεται από μας. Όμως, για να ξεκινήσει η υπόθεση πρέπει να καταβάλλουμε 500 ευρώ στην εταιρεία μέχρι το τέλος του μήνα, χώρια η προμήθεια 5% στο τέλος. Όταν ο Γιάννης της εξηγεί ότι είμαστε όλοι φτωχοί και άνεργοι και δεν μπορούμε να διαθέσουμε αυτό το ποσό τόσο σύντομα, η γυναίκα δέχεται να της φέρουμε τα μισά ως την Τρίτη και τα υπόλοιπα αργότερα. Οι αγωγές πρέπει να γίνουν το πολύ ως το τέλος του χρόνου, ύστερα θα αλλάξει ο νόμος και δεν θα μπορούμε να διεκδικήσουμε τίποτα, μας τονίζει.

Η μητέρα μου και η αδελφή μου ανησυχούν πάρα πολύ σχετικά με τα έξτρα έξοδα που μόλις προέκυψαν. Ειδικά η Αλίκη είναι έξω φρενών, δεν θέλει ούτε να ξέρει για την υπόθεση, το κεφάλι της έχει γίνει καζάνι, λέει. Σίγουρα, αυτά τα λεφτά δεν μπορούν να διατεθούν από τη σύνταξη που παίρνει η μητέρα μου (η οποία εξανεμίζεται μέσα στην πρώτη βδομάδα κάθε μήνα), ενώ η αδελφή μου έχει μείνει πια ταπί και ψύχραιμη, ιδίως μετά την τελευταία έφοδο του μικρού της γιού. Ο Γιάννης ισχυρίζεται ότι μπορεί να βρει τα λεφτά από κάποιον φίλο του -*άλλο τούτο πάλι...* Όσο για μένα, θα έκανα το κορόιδο αλλά επειδή προβλέπω ότι σύντομα θα αποκαλυφθούν οι ατασθαλίες μου, αρχίζω ήδη να μηχανεύομαι πώς θα τα μπαλώσω.

Λίγο αργότερα, ο Γιάννης κι εγώ βγαίνουμε για μια ευχάριστη κι εποικοδομητική βόλτα μέχρι το βουνό, όπου θα αναλύουμε το θέμα διεξοδικά. Σύντομα αναγκάζομαι να του αποκαλύψω "εμπιστευτικά" ότι η σύνταξη της μητέρας μου ανέρχεται στα 900+ ευρώ και όχι στα 700, και δικαιολογούμαι ότι “Τα 100 τα αφήνω κάθε μήνα μέσα στο λογαριασμό για τυχόν επιπλέον έξοδα, ενώ άλλα 100 τα φυλάω κρυφά σε δικό μου λογαριασμό, για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, πχ για κανένα νοσοκομείο. Ως τώρα έχουν μαζευτεί γύρω στα 1500 ευρώ”.

Ο Γιάννης μου δίνει να καταλάβω πως κάτι είχε υποψιαστεί, άλλωστε κι εγώ τελευταία πέταγα σπόντες του

τύπου "Φροντίζω να κάνω το κουμάντο μου, γι' αυτό πληρώνονται όλοι οι λογαριασμοί -φώτα, νερά, τηλέφωνα, ΕΝΦΙΑ κλπ- εγκαίρως. Αν δεν έκανα έτσι, θα είχαν κοπεί όλα προ πολλού". Δεν φαίνεται καν έκπληκτος, μάλιστα δείχνει να συναινεί. “Μπράβο, θεία!” μου κάνει ευδιάθετος και χτυπάμε τα χέρια σε χαρωπή συμφωνία.

Θεωρώ ότι, με βάση τις νεώτερες εξελίξεις, έδρασα με τον καλύτερο δυνατό τρόπο: Θα θυσιάσω λίγα (1500 ευρώ) για να σώσω πολλά (25.000 ευρώ). Μάλιστα, θα φροντίσω το μικρό αυτό ποσό να το φυλάω σε κάποια κρυψώνα στο σπίτι, ώστε νά έχω εύκολη πρόσβαση σ' αυτό και να μην αποκαλυφθεί καμιά ώρα το μεγάλο ποσό που έχω στον τραπεζικό λογαριασμό μου. Στο εξής, βέβαια, δεν θα μπορώ να αποταμιεύω ανενόχλητη το ποσό των 200 ευρώ το μήνα, όπως έκανα ως τώρα. Όμως, θα βουτάω στη ζούλα όσα μπορώ περισσότερα. Βλέποντας και κάνοντας...

Όλη την υπόλοιπη μέρα θα την περάσω ευχάριστα και οικογενειακά μαζί με τον Γιάννη και τον Χαρούλη. Καταχαρούμενος που έδειξα κατανόηση και διάθεση συνεργασίας μαζί του, ο ανηψιός με καλεί στο διαμέρισμά του για να μου δείξει "κάτι πολύ ενδιαφέρον". Με οδηγεί στην κρεβατοκάμαρά του και, γεμάτος καμάρι, ανοίγει τη ντουλάπα και βγάζει από μέσα τα εξής αντικείμενα: ένα μπαστούνι του μπέιζμπολ· έναν σουγιά· διάφορα μεγάλα μαχαίρια· ένα τσιγκιντό· δυο σπαθιά με μακριές, λαμπερές λάμες· ένα περίστροφο· δυο ογκώδη, αυτόματα όπλα· δυο διάφανα πακέτα σφαίρες. Τα πυροβόλα όπλα και οι σφαίρες είναι ψεύτικα, τα πουλάγανε κάποτε στα περίπτερα στην Κάτω Γλυφάδα, όμως τη φιγούρα τους την κάνουν μια χαρά σε περίπτωση που κάποιος κλέφτης κάνει τη βλακεία να εισβάλλει εδώ μέσα. Στη συνέχεια, ο Γιάννης μου εξηγεί ότι ζούμε σ' έναν πολύ επικίνδυνο κόσμο και ότι χρειάζεται να τα έχει όλα αυτά για να μπορεί να προστατέψει αποτελεσματικά την οικογένεια! Δεν μου αρέσουν αυτά, θεωρώ ότι παραείναι υπερβολικός, μα δεν μπορώ να πω τίποτε άλλο...

Ύστερα παίρνουμε τον Χάρη και πηγαίνουμε στον Άλιμο ν' αγοράσουμε χάμπουργκερς. Όταν επιστρέφουμε στο διαμέρισμα, τρώμε όλοι μαζί και παρακολουθούμε την ενδιαφέρουσα ταινία "Ο Απόστολος", που έχει κατεβάσει ο Γιάννης από το Internet. Κατά τις 3:30 μμ θα τη διακόψουμε επειδή ο μικρός πρέπει να πάει για προπόνηση ποδοσφαίρου, μετά θα συνεχίσουμε με την παιδική ταινία Incredibles2. Κάποια στιγμή θα τη διακόψουμε και αυτή επειδή ο Γιάννης θέλει να πάμε για ντόνατς. Έπειτα θα τη δούμε ως το τέλος, απολαμβάνοντας τις λιχουδιές.

Για πρώτη φορά στη ζωή μου, το κατανοώ: Όταν ζεις έτσι, "φυσιολογικά" και "οικογενειακά", με άνδρα και παιδιά, δεν έχεις χρόνο ούτε διάθεση για σκέψεις, αναζητήσεις, αμφισβητήσεις και προβληματισμούς. Απλά ακολουθείς το ρεύμα χωρίς να πολυνοιάζεσαι πού θα σε βγάλει...

Δευτέρα, 29 Οκτωβρίου 2018

Μέχρι το μεσημέρι ο Γιάννης δεν έχει λάβει ούτε φωνή ούτε ακρόαση από την κυρία Γρίβα, οπότε ψάχνει στο Internet και ανακαλύπτει ένα άλλο δικηγορικό γραφείο, που μικρότερο αλλά μάλλον πιο φερέγγυο και πιο συμφερτικό: Οι κύριοι απαντούν αμέσως στο τηλέφωνο, ενώ όλες οι αρχικές οδηγίες σχετικά με τα απαραίτητα έγγραφα δίνονται διαδικτυακά. Επιπλέον, ζητούν μόλις 40 ευρώ για την αγωγή και 2% προμήθεια στο τέλος. Αφού συμφωνώ κι εγώ να προτιμήσουμε αυτούς, βάζουμε τη μητέρα μου στο αμάξι και πηγαίνουμε στο κοντινό ΚΕΠ για να υπογράψει τη σχετική αίτηση προς το δικηγορικό γραφείο, παίρνοντας το γνήσιο της υπογραφής. Επίσης, μου κάνει μια εξουσιοδότηση, ώστε να μπορώ να υπογράψω στη θέση της τα χαρτιά του ΝΑΤ.

Η συνέχεια: Σχεδιάζουμε να πάμε στο ΝΑΤ την επομένη, όμως το πρωί της Τρίτης ο Γιάννης είναι πολύ άρρωστος: Ξερνάει κάθε λίγο και λιγάκι, τον πονάει όλο του το σώμα, δεν μπορεί να σηκωθεί από το κρεβάτι, ανεβάζει και πυρετό. Πιστεύει πως έχει δηλητηρίαση, του προτείνω να πάμε σε γιατρό, εκείνος όμως δεν θέλει. Εντέλει θα πάμε στο ΝΑΤ την

Παρασκευή, όταν θα είναι τελείως καλά. Θα πάρουμε όλα τα έγγραφα που ζητά ο δικηγόρος, θα πληρώσουμε τα 40 ευρώ μέσω τραπέζης και θα ταχυδρομήσουμε την αίτηση και τα σχετικά έγγραφα.

Ένα μήνα αργότερα, η αδελφή μου θα επισκεφθεί τον λογιστή μας για ένα δικό της θέμα. Όταν του μιλά και για τ' αναδρομικά, εκείνος την ενημερώνει ότι πρέπει πρώτα να γίνει ηλεκτρονική αίτηση για την επιστροφή των χρημάτων και την επαναφορά της σύνταξης στο αρχικό ποσό, αλλιώς δεν μπορούμε να διεκδικήσουμε τίποτα, ούτε με δικηγόρο, ούτε χωρίς. Έτσι, η Αλίκη θα συμπληρώσει τη σχετική διαδικτυακή αίτηση, την οποία ο Γιάννης δεν ήθελε να κάνουμε επειδή με αυτό τον τρόπο θα παίρναμε λιγότερα χρήματα, όπως ισχυριζόταν ο ίδιος...

Τα παρελκόμενα: Μετά από έναν χρόνο περίπου, θα λάβουμε ταχυδρομικά από τον δικηγόρο καινούργια χαρτιά για συμπλήρωση, προκειμένου να γίνει νέα αγωγή απαιτώντας αναδρομικά και για τον χρόνο που έχει παρέλθει στο μεταξύ. Φυσικά, ζητούν άλλα 40 ευρώ.

“Απάτη μου μυρίζει”, αποφαίνεται η Αλίκη κι εγώ συμφωνώ.

“Κι όλα αυτά, επειδή δυο-τρία άτομα έχουν δικαιωθεί με αυτά τα δικαστήρια! Γύρευε τι κυκλώματα τους υποστήριζαν!” συμπληρώνω.

“Εγώ λέω να τα παρατήσουμε όλα!” προτείνει η αδελφή μου και η μάνα μου συναινεί. Ο Γιώργος όμως επιμένει να συνεχίσουμε την ιστορία για όσα χρόνια μέλλει να συνεχιστεί – μα αυτό δεν θα γίνει τελικά, επειδή απλούστατα στο εξής δεν θα μας περισσεύουν ποτέ αυτά τα 40 ευρώ για το δικηγορικό γραφείο...

Στο μεταξύ, ο Γιάννης εξακολουθεί να είναι άνεργος από το Μάη. Ως πρόσφατα έπαιρνε ταμείο ανεργίας και γι' αυτό δεν έψαχνε για δουλειά. Μέσα στον Οκτώβρη δούλεψε δυο βδομάδες σε μια εταιρεία χημικών τουαλετών σαν οδηγός αλλά δεν κάθησε παραπάνω επειδή του έδιναν μόλις 700 ευρώ το μήνα αντί για 1300 που ζητούσε εκείνος.

Στους μήνες που ακολουθούν, θα δοκιμάσει διάφορες δουλειές (κτίστης, νταλικέρης, courier) μα θα τις απορρίψει όλες μέσα σε μια μέρα επειδή α) είναι πολύ κουραστικές, β) τον πονάει η μέση του, τα πόδια του, ο λαιμός του, τα φρύδια του, γ) του δίνουν μόλις 700-800 ευρώ και ο μαχαραγιάς δεν τα καταδέχεται, δ) είναι πεπεισμένος ότι ο κόσμος είναι γεμάτος από σούπερ δουλειές των 2500-3500 ευρώ, που όλες περιμένουν τον Γιάνναρο.

Το θέμα είναι ότι στο εξής θα τον έχω επαγγελματία άνεργο, να μπλέκεται στα πόδια μου και να ανακατεύεται στις (οικονομικές) υποθέσεις μου. Από δω και πέρα, λοιπόν, πρέπει να είμαι πολύ πιο προσεκτική στις κινήσεις μου...

Τρίτη, 31 Οκτωβρίου 2018

Μυστήρια: Ι) Καθώς παίρνω αμέριμνα το πρωινό μου, παρατηρώ ότι η χαρτονένια εικόνα της Παναγίας της Ιεροσολυμίτισσας, την οποία αγόρασα από έναν πλανόδιο πριν από πολλά χρόνια κι έχω κρεμάσει δίπλα στην εσωτερική πόρτα της κουζίνας, καμπυλώνει περισσότερο απ' ότι συνήθως. Κοιτάζοντας πιο προσεκτικά, διαπιστώνω ότι λείπει η διάφανη θήκη από σελοφάν. Απορώ, *ποιός μπορεί να την έβγαλε;* Ρωτώ τη μητέρα μου, δεν γνωρίζει τίποτα. Ούτε οι υπόλοιποι ξέρουν. *Εδώ που τα λέμε, το θεωρώ αρκετά περίεργο κάποιος να μπήκε στον κόπο να εξαφανίσει το σελοφάν...*

ΙΙ) Λίγο αργότερα, μπαίνω στο δωμάτιό μου και βλέπω ότι το κάτω συρτάρι του αριστερού κομοδίνου μου έχει αφεθεί ανοικτό. Παραξενεύομαι επειδή δεν θυμάμαι να το άνοιξα εγώ. Άλλωστε, όποτε ανοίγω κάποιο συρτάρι, μετά το κλείνω πάντα. Ρωτώ τη μητέρα μου μήπως το άνοιξε αυτή - όχι, λέει. Όντως, η κυρά-Μαριέττα δεν συνηθίζει να ψάχνει τα συρτάρια μου και ύστερα να τα ξεχνά ανοιγμένα...۩

☺ Το απόγευμα είναι εδώ ο Χαρούλης και ψαχουλεύει το κινητό μου, που ως πρόσφατα ήταν δικό του (μου το χάρισε αφού πρώτα του αγόρασαν άλλο, πιο μεγάλο και πιο μοντέρνο). Σβήνει κάποιες άχρηστες φωτογραφίες που γεμίζουν τη μνήμη χωρίς λόγο, διαγράφει και καμιά πενηνταριά φωνητικά

μυνήματα. Έπειτα μου φωνάζει πως με αγαπά, ανταλλάσσουμε φιλοφρονήσεις, κάπου πετάγεται και η μάνα μου και λέει τα δικά της. Μετά από λίγο, ο μικρός με πληροφορεί περιχαρής ότι έχει αλλάξει τον ήχο κλήσης στο κινητό μου. “Πάρε τηλέφωνο από το σταθερό της γιαγιάς, να δεις τι έχω βάλει στη θέση του”, μου λέει.

Αυτό σπεύδω να κάνω, για ν' ακούσω τον καινούργιο ήχο: “Σε αγαπώ πάρα πολύ, νονά!” αντηχεί η φωνή του βαφτισιμιού μου, χαρωπή και βροντερή. “Κι εγώ σε αγαπώ, χρυσέ μου!” ακούγεται αμέσως η δική μου απάντηση, ενώ ο μικρός τραγουδά “Είσαι η καλύτερη του κόσμου, ταρα-τατα...”. Τότε, αντηχεί υπόκωφη η φωνή της μητέρα μου από την κουζίνα: “Άσε αυτά τα κόλπα!” ενώ ο μικρός συνεχίζει το τραγούδι "τα-τα-ταρα...”. Ύστερα επαναλαμβάνει “Σε αγαπώ πάρα πολύ νονά!”. Λοιπόν; Πόσες γυναίκες ακούνε τέτοια λόγια αγάπης και μάλιστα μαγνητοφωνημένα;

Όταν βραδιάζει, η αδελφή μου, ο Χαρούλης κι εγώ βγαίνουμε για βόλτα στην Κάτω Γλυφάδα. Καθώς ο καιρός είναι γλυκός, περπατάμε όλο το δρόμο μέχρι την Πλατεία Χαρίτων. Διασκεδάζουμε για λίγο στις κούνιες, κατόπιν πηγαίνουμε για βάφλες και μιλκ σέηκ στην Πλατεία Εσπερίδων. Επιστρέφοντας, μόλις φθάνουμε στη στάση, πετυχαίνουμε το λεωφορείο Α3 στο τσακ. *Άμα θέλει, όλα πάνε πρίμα...*

Ορισμένα ενδιαφέροντα άρθρα στο Διαδίκτυο αποκαλύπτουν ότι ήδη από το έτος 2015 είναι δυνατή **η χειραγώγηση της μνήμης με επιστημονικές μεθόδους**: Μετά από έρευνες που διεξήχθησαν σε τρωκτικά στο Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια, οι επιστήμονες είναι σε θέση να δημιουργούν αλλά και να διαγράφουν μνήμες, χειραγωγώντας τον φλοιό του εγκεφάλου. Οι τεχνητές αναμνήσεις δεν έχουν τίποτα να ζηλέψουν από τις κανονικές, εφόσον ο εγκέφαλος τις αναγνωρίζει σαν δικές του. Μάλιστα, το περιοδικό Science Daily αναφέρει ότι "περιλαμβάνουν μακροπορόθεσμη ανάκληση".

Ακόμη, ερευνητές του Πανεπιστημίου της Φλόριντα έχουν πετύχει να διαγράψουν αναμνήσεις. Το Ινστιτούτο

Scripps κατάφερε να διαγράψει συγκεκριμένες αναμνήσεις από πειραματόζωα, αναστέλλοντας μια χημική ουσία η οποία συνδέεται με τη διαμόρφωση αναμνήσεων κατά τη "φάση συντήρησης". Για παράδειγμα, η ανάμνηση της χρήσης ναρκωτικών σε πειραματόζωα [*ανθρώπινα;*] με εθισμό στις μεθαμφεταμίνες διαγράφηκε μόνιμα, παρέχοντας έτσι ελπίδες για την διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων από τον ανθρώπινο εγκέφαλο.

Επιπλέον, αμερικανοί βιολόγοι με επικεφαλής τον καθηγητή βιολογίας Ντέηβιντ Γκλάντζμαν του Πανεπιστημίου της Καλιφόρνια στο Λος Άντζελες (UCLA), κατόρθωσαν να μεταβιβάσουν μια συγκεκριμένη αρνητική ανάμνηση από ένα θαλάσσιο σαλιγκάρι σε ένα άλλο. Αυτό επιτεύχθηκε μέσω μεταφοράς του μορίου RNA από το ένα πειραματόζωο στο άλλο. Οι ερευνητές δηλώνουν ότι τέτοιου είδους έρευνες είναι δυνατόν να οδηγήσουν στη διαγραφή τραυματικών αναμνήσεων αλλά και στην ανάκτηση χαμένων αναμνήσεων σε ανθρώπους. «Νομίζω ότι στο όχι τόσο μακρινό μέλλον θα μπορούμε να χρησιμοποιούμε το RNA για να μετριάζουμε τις συνέπειες της νόσου Αλτσχάιμερ ή του μετατραυματικού στρες», αναφέρει ο Γκλάντζμαν.

Παράλληλα, Γάλλοι ερευνητές του Εθνικού Κέντρου Επιστημονικών Ερευνών (CNRS) της Γαλλίας, με επικεφαλής τον Καρίμ Μπενσενάν, κατάφεραν να δημιουργήσουν τεχνητές αναμνήσεις στη μνήμη πειραματόζωων *κατά τη διάρκεια του ύπνου* – πράγμα που μπορεί να ανοίξει νέους δρόμους για την θεραπεία της κατάθλιψης και του μετατραυματικού στρες, σύμφωνα με δημοσίευση στο περιοδικό Nature Neuroscience. Με τη βοήθεια ηλεκτροδίων, οι επιστήμονες «εμφύτευσαν» μια ευχάριστη ανάμνηση στον εγκέφαλο των πειραματόζωων και, όταν αυτά ξύπνησαν, γύρευαν να ξαναζήσουν την ευχάριστη εμπειρία -την οποία δεν είχαν βιώσει ποτέ στ' αλήθεια. Ένα ηλεκτρόδιο είχε συνδεθεί στην περιοχή της μνήμης, δηλαδή στον ιππόκαμπο του εγκεφάλου, και άλλο ένα στο κέντρο ανταμοιβής-ευχαρίστησης. Έτσι, οι ερευνητές δημιούργησαν μια τεχνητή συσχέτιση ανάμεσα στα εγκεφαλικά κύτταρα

καταγραφής του χώρου (νευρώνες που καταγράφουν συγκεκριμένες τοποθεσίες) και σε ευχάριστα συναισθήματα.

Η καινούργια (ευχάριστη) μνήμη ωθούσε το πειραματόζωο να επισκεφθεί ένα μέρος όπου υποτίθεται ότι είχε βιώσει μια ευχάριστη εμπειρία στο παρελθόν. Οι επιστήμονες ισχυρίζονται πως η αντίδραση των πειραματόζωων δεν ήταν ασυνείδητη αλλά οφειλόταν σε μια συνειδητή ανάμνηση. Πιστεύουν, λοιπόν, ότι το επίτευγμά τους μπορεί να οδηγήσει σε μια αποτελεσματική μέθοδο χειραγώγησης της μνήμης και στους ανθρώπους. Ο Δρ Μπενσενάν προσθέτει ότι «προς το παρόν, είναι άγνωστο αν στη διάρκεια του ύπνου μπορούν να εμφυτευθούν στον εγκέφαλο και άλλες τεχνητές αναμνήσεις, όπως διαφόρων δεξιοτήτων». Από την άλλη πλευρά, ο Δρ Νιλ Μπέρτζες του Πανεπιστημίου του Λονδίνου αναφέρει ότι «το γεγονός ότι μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο στη διάρκεια του ύπνου, είναι λιγάκι ανησυχητικό, επειδή σημαίνει πως θα μπορούσες να κάνεις κάποιον να θέλει κάτι, ακόμη κι αν δεν το θέλει πραγματικά».

Ο Δρ Λόρεν Φρανκ του Πανεπιστημίου Σαν Φρανσίσκο της Καλιφόρνια υποστηρίζει ότι «υπάρχουν οι ιατρικές εφαρμογές και οι πιο Οργουελιανές εφαρμογές, όπου η κυβέρνηση μπαίνει μέσα στα κεφάλια των ανθρώπων και αρχίζει να τους ελέγχει. Είναι απίστευτα δύσκολο να κάνει κάποιος κάτι τέτοιο, έτσι δεν ανησυχώ βαθιά γι’ αυτό, όμως δεν είναι και αδύνατο να συμβεί».

Υποψίες δικές μου: Μήπως, όμως, τεχνικές παρόμοιες ή διαφορετικές (πχ με στοχευμένες ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες ή/και εμφυτεύματα) εφαρμόζονται ήδη σε επιλεγμένους ανθρώπινους στόχους με σκοπό τη χειραγώγηση του νου; Μήπως οι επιστήμες του είδους είναι ήδη πολύ πιο προηγμένες απ' όσο μαθαίνει και φαντάζεται ο μέσος πολίτης; Και μέχρι ποιό σημείο μπορεί να φθάσει η χειραγώγηση του εγκεφάλου; Όλες οι αναμνήσεις σου θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι φτιαχτές, όλη η ζωή σου θα μπορούσε να είναι ψέμα...

* * * *

Πέμπτη, 1 Νοεμβίου 2018

Κατά τις 4:00 μμ ο Θάνος και η Ταμάρα αναχωρούν για την Πράγα, όπου ο κύριος θα λάβει μέρος στο διεθνές πρωτάθλημα body building Boris Robbs (από το όνομα του αθλητή που το διοργανώνει, σοβαρή υπόθεση...), ευελπιστώντας να πάρει την πρώτη θέση και την παρελκόμενη επαγγελματική κάρτα. Φεύγουν χωρίς να χαιρετήσουν κανέναν εκτός από τη μάνα μου, η οποία τυχαίνει να βρίσκεται στην αυλή εκείνη την ώρα. Ωστόσο, λίγες ώρες αργότερα, επιστρέφουν στο σπίτι επειδή έχασαν το αεροπλάνο! Επόμενο ήταν αφού έφυγαν από το σπίτι στις 4:00 το απόγευμα, ενώ η πτήση τους ήταν για τις 5:00 μμ.

Το επόμενο πρωί το ζεύγος ξαναφεύγει για την Τσεχία, με νέο εισιτήριο από άλλη αεροπορική εταιρεία, προκειμένου να φθάσουν έγκαιρα για τους προκριματικούς αγώνες του Σαββάτου. Η γαλαντόμα πεθερά του Νάσου προθυμοποιείται να πληρώσει τα 600 ευρώ επιπλέον που στοίχισε το νέο εισιτήριο. Άλλωστε, έχει πληρώσει σχεδόν όλα τα έξοδα του ταξιδιού, συμπεριλαμβανομένου του υπερπολυτελούς διαμερίσματος που έχουν κρατήσει για το τριήμερο...

Κυριακή, 4 Νοεμβρίου 2018

Οι τελικοί αγώνες λαμβάνουν χώρα σήμερα το απόγευμα. Συμμετέχουν τέσσερις αθλητές, εκ των οποίων οι τρεις είναι Τσέχοι. Ο Θανάσης θα έλθει τρίτος, οπότε δεν θα πάρει την πολυπόθητη επαγγελματική κάρτα. Υποστηρίζει ότι τον αδίκησαν και, απ' ό,τι φαίνεται στα σχετικά βίντεο που θα μας στείλει αργά το βράδι, μάλλον έχει δίκιο.

Λίγο πριν αρχίσουν οι αγώνες, ο Νάσος έκανε πρόταση αρραβώνα στην Ταμάρα με τον αμερικάνικο, θεατρικό τρόπο: Γονάτισε μπροστά της και της πρόσφερε ένα πανάκριβο δαχτυλίδι με διαμάντι, αξίας 1500 ευρώ! *Κατά τ' άλλα, δεν έχουμε να φάμε... Αλλά μήπως και αυτό το πλήρωσε η πεθερά;*
"Εμείς πότε θα βάλουμε βέρες; Δέκα χρόνια με τραβολογάς!" πειράζω τον Χαρούλη.

“Ποτέ! Θα σε χωρίσω!” μου φωνάζει εκείνος, γεμάτος ανησυχία.
“Μη του λες έτσι του παιδιού, το μπερδεύεις!” πετάγεται η μάνα μου.

Τετάρτη, 7 Νοεμβρίου 2018

Απόσπασμα από το ημερολόγιο του Χάρη, το οποίο κρυφοκοίταξα το πρωί, την ώρα που εκείνος έλειπε στο σχολείο:

‡ 7/11/2018 ‡

“Σήμερα έχει γενέθλια η γιαγιά μου κάνω τα μαθήματα μου από νωρίς για να πάμε βόλτα το απόγευμα. Η Ζωζώ αγαπάει τον κολλητό μου αλλά εγώ έχω φάει κόλλημα μαζί της” ♥

Σήμερα είναι τα γενέθλια της Αλίκης και μου ήλθε η φαεινή ιδέα να της πάρω σαν δώρο το περίφημο βιβλίο "Τι τραβάμε κι εμείς οι μάνες" από το Max. Καθώς είχα και τον Χάρη μαζί μου, ζήτησε να του πάρω κι αυτουνού ένα βιβλίο, συγκεκριμένα το πρώτο της σειράς “Το Ημερολόγιο ενός Σπασίκλα”. Μέχρι το βράδι, ο νεαρός θα έχει διαβάσει ήδη τις πρώτες 70 σελίδες – πρωτοφανές για το Χαρούλη, που ως τώρα δεν ήθελε ούτε να δει εξωσχολικό ανάγνωσμα.

Της αδελφής μου της άρεσε το βιβλίο που της αγόρασα και γέλασε όταν κατάλαβε περί τίνος πρόκειται. Το βράδι θέλει να μας πάει για βάφλες στην Κάτω Γλυφάδα, όμως θα καθυστερήσουμε να φύγουμε επειδή “συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό”, όπως μας πληροφορεί ο μικρός: Η Αλίκη μόλις διορίστηκε δασκάλα ειδικής στήριξης στη Δ' Αθηνών και θα χρειαστεί να κάνει ορισμένα τρεχάματα από σήμερα.
“Πώς το έμαθες;” τη ρωτά η μάνα μου.
“Με πήραν τηλέφωνο τα κορίτσια! Ξέρουν πού να ψάξουν στο Internet!”

“Ευτυχώς, έχεις πολύ καλές φίλες!” (*όπως πάντα...*) της κάνω χαμηλόφωνα.

Δευτέρα, 12 Νοεμβρίου 2018

Αναπάντεχη ***τηλεπάθεια*** *μέσα στην οικογένεια:* Αποβραδίς η μαμά ονειρεύτηκε πως βρισκόταν σε μια εκκλησία· δεν ξεχώριζε τοίχους αλλά μόνο κάποιες εικόνες. Υπήρχαν δυο άνδρες πιο πέρα, που την κοιτούσαν ερωτικά· εκείνης της άρεσε μα ένιωθε κάπως ένοχη. Η αδελφή μου επίσης ονειρεύτηκε πως ήταν μέσα σε εκκλησία, όπου ξεχώριζε μερικές εικόνες μα όχι το ναό· αισθανόταν έντονη ερωτική διάθεση και ντρεπόταν γι' αυτό...⇑

☺ Το πρωί, πηγαίνοντας τον Χαρούλη στο σχολείο, ο νεαρός μου αναγγέλλει πως είμαστε σαν το λαγό με τη χελώνα!
“Εγώ είμαι η χελώνα;” του κάνω γελαστά.
“Όχι, εγώ είμαι, επειδή η χελώνα νικάει! Αλλά είμαι και ο λαγός!”
“Μήπως είσαι και η πονηρή αλεπού;”
“Απ' όλα είμαι! Αν ήμουν κορίτσι, θα με παντρευόμουν!”
Αργότερα, ενώ παίρνω το πρωινό μου μαζί με τη μητέρα μου, δεν ξέρω πώς το φέρνει η κουβέντα και αρχίζει να μου διηγείται το μύθο της χελώνας και του λαγού...⇑

Το απομεσήμερο επιστρέφουν από την Ιταλία ο Θάνος και η Ταμάρα, μετά από απουσία τεσσάρων ημερών. Χθες ο ανηψιός μου διαγωνίστηκε στο Quasi Olympia, που έλαβε χώρα σ' ένα χωριό έξω από την Φλωρεντία. Το ζεύγος δεν έμεινε σε ξενοδοχείο αλλά σε μια πολυτελή αγροικία με απέραντο κήπο. Ο Νάσος υποστηρίζει ότι η διαμονή του στοίχισε μόλις 100 ευρώ για τέσσερις νύχτες -αν θέλω το πιστεύω...

Αυτή τη φορά ο Θανάσης τα πήγε πολύ καλύτερα: Διαγωνίστηκε με άλλους δεκαπέντε στην κατηγορία του (Novice 80+ κιλά) και πήρε το χρυσό μετάλλιο, τεράστιο και πλαστικό, σαν πιάτο. “Τα κατάφερε εντελώς μόνος του, χωρίς κανένα μέσον”, ισχυρίζεται η αδελφή μου. Στο overall, όμως, ήλθε έβδομος. Κρίμα, γιατί οι πέντε πρώτοι νικητές πήραν την πολυπόθητη επαγγελματική κάρτα. Πάντως, οι δυο Τσέχοι που

τον είχαν ξεπεράσει στην Τσεχία, βρέθηκαν σε ακόμα χαμηλότερη θέση. Τουλάχιστον, αυτή τη φορά ο Θάνος δεν νιώθει αδικημένος, καθότι οι αθλητές που πήραν την κάρτα ήταν όντως πολύ πιο σωματώδεις απ' αυτόν. “Χρειάζομαι τουλάχιστον δυο χρόνια δουλειά για να τους φτάσω”, παραδέχεται σκεφτικός.

Δευτέρα, 19 Νοεμβρίου 2018

Από σήμερα η αδελφή μου διδάσκει στο δημοτικό σχολείο του Αγίου Τρύφωνα (όπου φοιτά ο εγγονός της), ενώ συνεχίζει και τη δουλειά της στον “Χαρούλη” με μειωμένες ώρες. Κατά την πρώτη βδομάδα θα αναλάβει δυο αγόρια με ειδικές ανάγκες, ένα καθυστερημένο πρωτάκι κι έναν αυτιστικό συμμαθητή του Χάρη, από 12 ώρες το καθένα. Και τα δυο παιδιά είναι ήσυχα και βολικά, λέει η Αλίκη.

Ωστόσο, την επόμενη βδομάδα θα της ζητήσουν να αφήσει αυτούς τους δυο μαθητές και να αναλάβει εξολοκλήρου έναν άλλο, κάποιον Βλάσση. Ο νεαρός δεν έχει διανοητικό πρόβλημα αλλά είναι εξαιρετικά υπερκινητικός, επιθετικός και ανεξέλεγκτος. Η αδελφή μου είναι αναγκασμένη να τον προσέχει ακόμα και κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων, μην τυχόν και επιτεθεί σε κανέναν. “Μάλλον από αξιοσύνη σε διάλεξαν γι' αυτό το παιδί”, της δικαιολογήθηκε αδέξια ο διευθυντής.

Κάτι τέτοιοι (ή χειρότεροι) μαθητές μου τύχαιναν και μένα τις εποχές που δίδασκα κατ' οίκον. Ωστόσο, εκείνοι υποτίθεται πως ήταν φυσιολογικοί και από μένα οι γονείς δεν περίμεναν να τους κάνω "ειδική στήριξη" αλλά απαιτούσαν τέλειο μάθημα και άριστα κάθε μέρα...

Όσο για τα προηγούμενα δύο παιδιά, που είναι σαφώς ευκολότερες περιπτώσεις, θα τα αναλάβει μια άλλη δασκάλα, η οποία θα προσληφθεί μετά την αδελφή μου αλλά έχει, προφανώς, μεγαλύτερο βύσμα...

Σάββατο, 24 Νοεμβρίου 2018

Εικόνες του Matrix (Ελληνικά Ταλέντα): Βρισκόμαστε

πια στον δεύτερο κύκλο, όπου μονάχα τέσσερις διαγωνιζόμενοι από κάθε βραδιά προχωρούν στα ημιτελικά. Απόψε εμφανίζεται ένα γκρουπ νεαρών χορευτριών, που παριστάνουν τα ζόμπι και εντυπωσιάζουν με την σπάνια ευλυγισία τους.

Η χορογραφία τους χαρακτηρίζεται από θαυμαστό συγχρονισμό και εκπληκτικά ακροβατικά, πολλά από τα οποία φαίνονται απίστευτα. Επιπλέον, σε αρκετά σημεία οι χορεύτριες συμπλέκονται τόσο πολύ μεταξύ τους, ώστε δεν είναι εύκολο να διακρίνει ο θεατής τι ακριβώς συμβαίνει. Εμένα, όμως, δεν μου ξέφυγε το εξής παράδοξο: Μία κοπέλα γονατίζει με την πλάτη γυρισμένη προς το κοινό, με τα χέρια να ακουμπούν στις φτέρνες· ωστόσο, ο κορμός και το κεφάλι της δεν βλέπουν προς τα πίσω, όπως είναι το φυσιολογικό, αλλά προς τα εμπρός, λες κι έχει στρίψει το σώμα κατά 180º - χωρίς να διακρίνεται στη μέση της καμιά συστροφή! Η κίνηση διαρκεί ελάχιστα και αμφιβάλλω αν είδα καλά...

Όπως είναι φυσικό, οι κριτές ενθουσιάζονται, χαριτολογούν ότι "μερικές δεν έχουν κόκκαλα" και αποκαλούν το γκρουπ “Η ασπόνδυλη ομάδα”. Όσο διαρκούσε το νούμερο, η καλεσμένη ηθοποιός συχνά έδειχνε απορία, ανησυχία ίσως και αποτροπιασμό· τελικά, πάντως, τους δίνει την ειδική χάρη και τους περνάει στον επόμενο κύκλο, πράγμα που ομολογουμένως τους άξιζε και με το παραπάνω.

Το επόμενο βράδι θα επαναληφθεί στην τηλεόραση η εν λόγω χορευτική παράσταση και θα παρατηρήσω ξανά τα ίδια φαινόμενα -άρα δεν ήταν η ιδέα μου...

Τρελή Υποψία: *Αν ορισμένες από αυτές τις δεσποινίδες μπορούν να εκτελούν τέτοιες αφύσικες κινήσεις, πιθανόν να μην είναι ανθρώπινα όντα -και, σίγουρα, δεν είναι οι μόνες. Αλλά αν δεν είναι άνθρωποι, τότε τι μπορεί να είναι;*

Στο παρελθόν, ας πούμε 20-30 χρόνια πριν, τέτοιου είδους ακροβατικά κόλπα δεν έβλεπες ούτε σε τσίρκα! Σε αλλοτινές εκπομπές ταλέντων (όπως στο “Να η Ευκαιρία”) δεν εμφανίζονταν ποτέ "ασπόνδυλοι" χορευτές. Τώρα, όμως, στα “Ελληνικά Ταλέντα” σχεδόν κάθε φορά εμφανίζονται γύρω στις τρεις τέτοιες ομάδες από 25 άτομα η καθεμία! Και δεν

εντυπωσιάζουν μονάχα με την εξωανθρώπινη ευλυγισία τους αλλά και με τον τέλειο συγχρονισμό τους – ο οποίος, κατά τη γνώμη μου, δεν μπορεί να επιτευχθεί αν δεν υπάρχει έντονη ψυχική συνάφεια ανάμεσα στα μέλη της ομάδας -σα να μοιράζονται όλοι τους την ίδια ψυχή!

Κάτι ανάλογο μπορώ να υποθέσω και για ορισμένους νεαρούς που επιδεικνύουν σπάνια ζογκλερικά ταλέντα, πχ ισορροπούν μια μεγάλη γυάλινη σφαίρα στο πουθενά (τάχα πάνω στα χέρια τους), σα να μην έχει βάρος. *Τέτοια "κόλπα" θα μπορούσαν κάλλιστα να είναι ψυχοκινητικά...*

Μήπως, τελικά, αυτού του είδους οι τηλεοπτικές εκπομπές αποτελούν επιδείξεις εξωγήινων υβριδίων;

Δευτέρα, 26 Νοεμβρίου 2018

Συντονισμός του Matrix (και όχι μόνο): Το πρωί πηγαίνω στο Internet Cafe με σκοπό να βρω περισσότερες πληροφορίες σχετικά με την ανωτέρω χορευτική παράσταση. Μόλις μπαίνω μέσα, στην εξωτερική σειρά των υπολογιστών βλέπω δυο οθόνες ήδη αναμμένες οι οποίες, ως συνήθως, παρουσιάζουν αλλεπάλληλες σκηνές από δημοφιλή παιγνίδια. Κάθομαι μπροστά στη μία, ανοίγω το λογαριασμό μου και μετά γυρίζω την διπλανή οθόνη λίγο προς τα αριστερά, έτσι ώστε να μη με αποσπάνε οι συνεχείς εναλλαγές των εικόνων.

Δεν αργώ να βρω το εν λόγω βίντεο στο YouTube. Αρχίζω να το παρακολουθώ και δίνω ιδιαίτερη προσοχή στην επίμαχη παράξενη σκηνή: Μόλις η νεαρή κοπέλα γονατίζει με την πλάτη γυρισμένη στο κοινό, γυρίζει τη μέση απότομα, έτσι ώστε ο κορμός της να κοιτάζει μπροστά αντί πίσω, ωστόσο στο σώμα της δεν διακρίνεται καθόλου η συστροφή! *Όντως, λοιπόν, πρόκειται για μια πολύ αλλόκοτη κίνηση, που δεν μπορεί να εξηγηθεί ως υπερβολική ευκινησία*, διαπιστώνω. Τότε ακριβώς, η οθόνη μαυρίζει και ο υπολογιστής σβήνει! Επιπλέον, παρατηρώ ότι η οθόνη του διπλανού κομπιούτερ έχει επιστρέψει στην αρχική της θέση! *Πώς όμως; Ήλθε κανείς και τη γύρισε χωρίς να το προσέξω; Μα δεν είδα κανέναν*, συλλογίζομαι ταραγμένη, ενώ υποψιάζομαι ***χρονική διάλειψη***...

Τέλος πάντων, σύντομα αποδεικνύεται ότι το σβήσιμο

του υπολογιστή μου προκλήθηκε από διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος λόγω εργασιών μέσα στο μαγαζί -έτσι μου είπαν. Στη συνέχεια, ζητώ να μου ανάψουν άλλο κομπιούτερ, πιο απομονωμένο, και επαναλαμβάνω την αναζήτηση. Αφού παρακολουθώ ολόκληρο το βίντεο, ανοίγω το YouTube Downloader κι επιχειρώ να "κατεβάσω" το νούμερο για να το αντιγράψω ύστερα στο USB μου.

Τότε ακριβώς, πληροφορούμαι ότι το κομπιούτερ μου έχει μόλις μολυνθεί από ένα κάρο ιούς, ότι έχει καταστραφεί κατά 33% (!) και ότι πρέπει να προμηθευτώ αμέσως κάποιο ειδικό "αντιβιοτικό" πρόγραμμα για το καθαρίσω! Μένω εμβρόντητη, δεν ξέρω τι να υποθέσω! Πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο στο Internet Cafe, καθότι οι υπολογιστές εδώ έχουν πολύ δυνατό κι ενημερωμένο antivirus, δεν πιάνουν ποτέ ιούς! *Τι στο διάβολο έγινε τώρα;* απορώ κι εξίσταμαι.

Εντέλει, δεν αργώ να καταλάβω ότι όλη η φασαρία ήταν ψιλοαπάτη για να αγοράσω κάποιο έκτακτο antivirus -πράγμα που δεν έκανα, φυσικά. Κατόπιν τούτων, παραιτούμαι από την ιδέα να αντιγράψω το περίφημο βίντεο και συνεχίζω τις υπόλοιπες εργασίες μου κανονικά, ξεχνώντας την "ασπόνδυλη ομάδα"...

Κατακλείδα: Στις 15 Δεκεμβρίου, το εν λόγω χορευτικό συγκρότημα φθάνει στον τελικό της εκπομπής "Ελληνικά Ταλέντα". Συνολικά έχει εμφανιστεί τέσσερις φορές αλλά, εκτός από εκείνη τη νύχτα του δεύτερου κύκλου, δεν έχω παρατηρήσει κάποια άλλη τόσο αφύσικη κίνηση. Εντέλει, θα πάρουν την πρώτη θέση και τις 50.000 ευρώ. *Το περίμενα, βεβαίως...*

Παρεπόμενα: Κατά τις 1:30 πμ, δηλαδή μολις μισή ώρα μετά το τέλος της εκπομπής, ο τηλεοπτικός σταθμός δέχθηκε τηλεφώνημα για βόμβα, που “δεν είναι φάρσα”, όπως τόνισε ο πληροφοριοδότης δια τηλεφώνου, προκειμένου να εκκενωθεί το κτήριο αμέσως. Η βόμβα βρισκόταν έξω από τον σταθμό, περιείχε πάνω από έξι κιλά εκρηκτικά, έσκασε στις 2:00 και κατέστρεψε μεγάλο μέρος της πρόσοψης. Αν την είχαν βάλει μέσα, δεν θα έμενε τίποτα από το κτήριο, λένε οι ειδικοί - “σα να 'θελαν να κατεδαφίσουν τον τηλεοπτικό σταθμό”...

Άλλη τρελή υποψία: Γιατί έβαλαν την βόμβα ειδικά απόψε; Και γιατί καμία τρομοκρατική οργάνωση δεν ανέλαβε την ευθύνη; Μήπως, λέω μήπως, το επεισόδιο έχει να κάνει με τον τελικό και το πρώτο βραβείο της εκπομπής “Ελληνικά Ταλέντα”;

Πέμπτη, 29 Νοεμβρίου 2018

Σήμερα το μεσημέρι επέστρεψαν ο Θάνος και η Ταμάρα από το τελευταίο τους ταξίδι εις τας Ευρώπας. Το Σάββατο που μας πέρασε, ο ανηψιός μου έλαβε μέρος σε άλλο ένα διεθνές πρωτάθλημα body building, στη Σόφια της Βουλγαρίας. Ευελπιστούσε να κατακτήσει κι εκεί την πρώτη θέση, μήπως λάβαινε επιτέλους την επαγγελματική κάρτα, ωστόσο έφυγε με το χάλκινο μετάλλιο (τρίτος ανάμεσα σε έξι αντιπάλους) και χωρίς την κάρτα. Ύστερα πετάχτηκαν για λίγες μέρες στη Ρουμανία, όπου τους προσκάλεσε ένας φίλος τους στο πολυτελές σπίτι του στην Κωστάντζα.

Παρόλο που έχουν ξεφορτωθεί τον κομμουνισμό εδώ και πολλά χρόνια, τα πράγματα δεν πάνε καθόλου καλά στη Ρουμανία: “Τα περισσότερα κτήρια φαίνονται όλα ετοιμόρροπα σα να έχει πέσει βόμβα, οι πόλεις είναι εντελώς αφρόντιστες και παντού υπάρχουν σκουπίδια. Οι άνθρωποι είναι Ούννοι ("ουγκ!"), μίζεροι κακομοίρηδες, το μόνο που κοιτάνε είναι με ποιά λαμογιά θα σου φάνε έστω ένα ευρώ, και δεν τολμάνε να κυκλοφορήσουν έξω μετά τη δύση του ηλίου!” λέει χαρακτηριστικά ο Θανάσης.

Κρίμα, δεν φανταζόμουν τέτοια κατάντια: Όταν είχα πάει εγώ εκεί πριν από τριάντα χρόνια, ναι μεν υπήρχε κομμουνισμός και φτώχεια, ωστόσο οι άνθρωποι ήταν ευγενικοί και αξιοπρεπείς, οι πόλεις πεντακάθαρες και φροντισμένες, ενώ κάθε νύχτα βγαίναμε έξω για διασκέδαση.

... Τρία ταξίδια στο εξωτερικό μέσα σ' ένα μήνα για δυο άτομα! Ούτε μεγαλοβιομήχανοι δεν τα κάνουν! Ποιός πληρώνει όλα αυτά τα τρελά έξοδα; Εννοείται, φυσικά, πως ο Θανάσης μας έχει ξεψιλιάσει όλους, ιδίως την μέλλουσα πεθερά του, η οποία μοιάζει εκστασιασμένη με τις αθλητικές επιδόσεις του

"γαμπρού" της. “Δεν έχει καταλάβει ακόμα πού έχει πέσει”, λέει η αδελφή μου.

Το βράδι κατεβήκαμε για βάφλες στην Κάτω Γλυφάδα, η αδελφή μου, ο Χαρούλης κι εγώ. Κάποια στιγμή παρατηρήσαμε μια γάτα χωρίς ουρά, η οποία τριγύριζε ανάμεσα στα τραπέζια του μαγαζιού. Πριν από λίγες ώρες, στο μάθημα αγγλικών που κάναμε με τον μικρό, κάπου διαβάσαμε για μια "ιδιαίτερη γάτα, μια γάτα χωρίς ουρά!". “Περίεργη ***σύμπτωση***”, συμφώνησε η Αλίκη, όταν της το είπα.

Κυριακή, 11 Δεκεμβρίου 2018

Κατά τις 11:00 το πρωί, καθώς πηγαίνω στο Internet Cafe, με πλησιάζει ένα σκούρο μπλε αμάξι και σταματά δίπλα μου. Γρήγορα διαπιστώνω ότι είναι η Περσεφόνη, που έχω δυόμισι χρόνια να τη δω. Η τελευταία φορά ήταν ένα απόγευμα του Ιουλίου το 2016, όταν τη βρήκα να περιμένει "τυχαία" απέναντι από το σπίτι μου. Μου είχε μιλήσει για το νέο της γάτο ("θα τον γνωρίσεις", μου είχε υποσχεθεί), στη συνέχεια με είχε ρωτήσει αν ίσχυαν τα τηλέφωνά μου, της είχα πει (ψέματα) πως ναι και αμέσως μετά είχε αποχωρήσει, μάλλον βιαστικά.

Χαιρετιόμαστε εγκάρδια, ανταλλάσσουμε λίγες τυπικές κουβέντες ("χαθήκαμε" κλπ) και μετά με ρωτά αν ισχύουν τα τηλέφωνά μου. Μόλις ακούει πως έχουν αλλάξει, συνοφρυώνεται και μου λέει ότι

“Δεν έχω μαζί μου χαρτί και μολύβι για να σημειώσω... εσύ έχεις τα δικά μου;”

“Ναι, κάπου τα έχω...”

“Πάρε με τότε, όποτε μπορείς!” μου κάνει χαμογελαστά και μετά φεύγει.

Με το σκεπτικό ότι η Πέρσα δεν είναι πιο επικίνδυνη από άλλους που δρουν υπόγεια εναντίον μου, και δεδομένου ότι ήταν η καλύτερη φίλη που είχα ποτέ (η μόνη που μερικές φορές νοσταλγώ), αποφασίζω να της τηλεφωνήσω μετά από δυο μέρες. Δείχνει χαρούμενη που με ακούει και ανταλλάσσουμε τα τελευταία μας νέα: Η θετή μητέρα της, η Δάφνη, είναι πια πολύ ηλικιωμένη, σχεδόν τυφλή και πολύ ανήμπορη για να μένει

μόνη της, οπότε έχει εγκατασταθεί στο εξοχικό τους, κοντά στην Καλαμάτα, με τον σύζυγό της (ο οποίος έχει εξαφανιστεί εδώ και πολλά χρόνια· αμφιβάλλω αν την έχει μαζί του, μάλλον σε κανένα γηροκομείο θα είναι η γριά). Η Σάσα παντρεύτηκε πρόσφατα και τώρα είναι έγγυος [“με εξωσωματική, φυσικά, σε αυτή την ηλικία· το ήθελε ένα παιδί”]. *Ελπίζω να έχει καλή λευτεριά η κοπέλα...* Στο τέλος, δίνω στην Περσεφόνη τους αριθμούς των τηλεφώνων μου, σταθερό και κινητό. Περιμένω να κανονίσουμε κάποια συνάντηση αλλά με πληροφορεί ότι θα λείψει για πέντε μέρες επειδή πρέπει να πάει να δει τη μάνα της.

Οι μέρες θα περάσουν, θα μπει ο καινούργιος χρόνος, και από τη φιλενάδα ούτε φωνή, ούτε ακρόαση. Σα να μου φαίνεται πως η κυρία δεν ενδιαφέρεται για μένα αλλά για τους αριθμούς των τηλεφώνων μου, πιθανόν για λόγους παρακολούθησης...

Τέλος πάντων, για πολλούς, διάφορους, και πολύπλοκους λόγους που βαριέμαι να αναφέρω, δεν σκοπεύω να ανανεώσω την κάρτα του κινητού μου στο τέλος του μήνα, οπότε από το νέο έτος ο αριθμός που έχω δώσει στην Πέρσα δεν θα ισχύει. Στο εξής, όποτε τη συναντώ, θα της λέω πως δεν έχω κινητό...

Φλασιά: Ίσως θα 'πρεπε να καταργήσω εντελώς τα κινητά τηλέφωνα: Από τότε που άρχισα να τα χρησιμοποιώ (2002), υφίσταμαι διαφόρων ειδών αρνητικότατες πνευματικές επιρροές. Βεβαίως, στη σημερινή εποχή κάτι τέτοιο είναι αδύνατο αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ...

Τρίτη, 13 Δεκεμβρίου 2018

❀ ***Αντιζωή:*** Καθώς κατηφορίζω την οδό Ελευθέρου Ανθρώπου, ξαφνικά μου 'ρχεται η έμπνευση: Κοντοστέκομαι για λίγα δευτερόλεπτα κάτω από μια φουντωτή ελιά, ακουμπώ το χέρι μου στον ροζιασμένο κορμό και φαντασιώνομαι ότι λέω στους δικούς μου: “*Είμαι παντρεμένη, ο άνδρας μου είναι αξιωματικός του Ανδρομέδιου Αστροστόλου και μου μαθαίνει να οδηγώ διαστημόπλοιο*!”. Εκφέρω την ευχή άλλες δυο φορές, αγγίζοντας κάθε φορά άλλο δένδρο του ιδίου είδους.

☺ ***Ζωή:*** Τρεις μέρες αργότερα, ο Χαρούλης μας αναγγέλλει σοβαρά πως όταν μεγαλώσει θέλει να γίνει καπετάνιος του

εμπορικού ναυτικού, σαν τον προπάππο του. Ο πατέρας του συμφωνεί και τον ενθαρρύνει, προσθέτοντας πως ο ελληνικός στόλος είναι ο μεγαλύτερος του κόσμου.
“Πολύ ωραία, το παιδί θα ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο και θα βγάζει ένα σωρό λεφτά!” πετάγεται η μάνα μου.
“Κάθε λιμάνι και καημός”, αστειεύομαι εγώ.
“Όχι, θα έχω τη γυναίκα μου και τα παιδιά μου μαζί στο καράβι! Αλλά θα έχω και σένα!” μου κάνει γελαστά ο μικρός.

Δευτέρα, 24 Δεκεμβρίου 2018

Βραδινή βόλτα στην Κάτω Γλυφάδα μαζί με την Αλίκη και τον Χάρη. Η πόλη είναι πανέμορφη αυτές τις μέρες, γεμάτη με πολύχρωμα φωτάκια που τυλίγουν δέντρα, θάμνους, αυλές, βεράντες. Απολαμβάνω τη γιορταστική, χαρούμενη ατμόσφαιρα, αν και δεν πιστεύω σε θρησκείες, Μεσσίες, ψυχοσωτήρες, Χριστούγεννα και τα τοιαύτα.

Αρχικά πηγαίνουμε στο λούνα παρκ, όπου ο μικρός ενθουσιάζεται με την εικονική πραγματικότητα, τα συγκρουόμενα αυτοκινητάκια και το τραμπολίνο. Τυχαίνει να συναντήσει και τον κολλητό του τον Λάκη με την οικογένειά του, οπότε χαίρεται ακόμα περισσότερο. Μετά από κανένα δίωρο, πηγαίνουμε για κοτομπουκιές και ύστερα για βάφλες. Πλήρες σετ διασκέδασης, που το πληρώνει με χαρά η αδελφή μου ως “Μέρα Χάρη”.

Πάντως, εξακολουθώ να απορώ πώς έχουμε καταλήξει να βγαίνουμε μαζί δυο-τρεις φορές το μήνα! Κάποτε η Αλίκη δεν ήθελε να με βλέπει ούτε ζωγραφιστή! Αλήθεια, πώς και προτιμά να περνά το ρεπό της μαζί μας αντί με τις καλές φιλενάδες της; Αν κάποιος μου το 'λεγε αυτό πέρυσι, δηλαδή ότι η αδελφή μου κι εγώ θα βγαίναμε μαζί, και μάλιστα τόσο τακτικά, θα του απαντούσα πως κάτι τέτοιο είναι αδύνατο στο δικό μας σύμπαν...
☺ Αργά τη νύχτα, καθώς επιστρέφουμε στο αμάξι, ο Χάρης μας πληροφορεί περιχαρής ότι όλα τα κορίτσια στο σχολείο τον φλερτάρουν επειδή είναι ο πιο ωραίος. “ Έχω ψάξει στο Ίντερνετ να βρω ποιό είναι το ομορφότερο παιδί του κόσμου”,

συμπληρώνει.
“Μπα! Έχεις ψάξει τέτοιο πράγμα;” απορώ.
“Ναι! Είναι ένα αγόρι στην ηλικία μου!”
“Και πώς ξέρουμε ότι αυτό είναι όντως το πιο όμορφο παιδί; Επειδή το λέει ο ίδιος;”
“Όχι, όλοι το λένε! Και το παιδί αυτό μου μοιάζει πολύ!”
“Κι εσύ είσαι ο πιο μετριόφρων!” του κάνω.
“Η δασκάλα μας λέει πως οι μετριόφρονες θέλουν να τ' ακούνε δυο φορές!” μου αντιτάσσει ετοιμόλογα.
“Πρώτη φορά το ακούω αυτό”, του μπαίνω.
“Τα γράφεις αυτά; Πόσο μεγάλο έχει γίνει το βιβλίο του Χάρη;” πετάγεται τότε η αδελφή μου, που διασκεδάζει με τα λεγόμενα του εγγονού της.
“Τα γράφω, αλλά το βιβλίο δεν είναι πολύ μεγάλο, άντε να 'χουν μαζευτεί καμιά πενηνταριά σελίδες”, απαντώ μουδιασμένη. *Πού το θυμήθηκε αυτό τώρα;*
“Ώστε γράφεις αυτά που λέω;” κάνει έκπληκτος ο Χαρούλης. “Και τα βγάζεις στο Ίντερνετ!” συμπεραίνει αμέσως μετά.
Απίστευτο! Ο σπόρος μόλις υποψιάστηκε τι κάνω!
“Εγώ, όχι, από πού και ως πού...” του απαντώ χαρωπά, για να το ρίξω στο αστείο.
“Θα σε χακάρω!” καταλήγει ο μικρός με ζωηρή φωνή. Ας ελπίσουμε ότι θα ξεχάσει γρήγορα αυτή τη συζήτηση...

☼ ***Αναφορά Εκδόσεων:*** Όπως βλέπω τα πράγματα εδώ και λίγους μήνες, κάποιο κύκλωμα μ' έχει σταμπάρει και μου εξαπολύουν μαζικά και συστηματικά αρνητικές, κακόβουλες, υβριστικές, συκοφαντικές κριτικές:
"Φρικτά ορθογραφικά, γραμματικά και συντακτικά λάθη" (*φρικτό ψέμα*)
"Παιδικοί διάλογοι από έναν προ πολλού γερασμένο άνθρωπο (!) που έχει ξεχάσει πως συζητούν τα παιδιά"
(*κακία που βγάζει μάτι*)
"Τίποτα το σπουδώ.. Πολύ απεσιοδξια"
(*ορισμένοι “κριτικοί” δεν γνωρίζουν καν την ελληνική γλώσσα...*)
"Η συγγραφέας λέει πως το βιβλίο είναι δωρεάν αλλά μετά

ζητάει πληρωμή και υποτιμά τη νοημοσύνη μας" (!!!)
Μα πώς μπερδεύονται έτσι ορισμένοι ξύπνιοι;

Ποσώς που με νοιάζει, βέβαια: δεν είναι τίποτα που να μην περίμενα. Με όσα γράφω και αποκαλύπτω, ήταν επόμενο να μπω στο μάτι των κυκλωμάτων. Όταν κάποιος θίγει τα κακώς κείμενα, είναι φυσικό και επόμενο να προκαλεί εχθρικές αντιδράσεις. Περίεργο θα ήταν να μην τις προκαλούσε...

Άλλωστε, κατά παράδοξο τρόπο, όσο αυξάνονται οι αρνητικές κριτικές, τόσο αυξάνεται και ο αριθμός των downloads (πάνω από 65.000 συνολικά ως τώρα), ενώ η γενική αξιολόγηση των βιβλίων μου εξακολουθεί να παραμένει γύρω στα 4*. Υπάρχει, άλλωστε, άλλη μια θετική πλευρά της αρνητικότητας: Τα υβριστικά σχόλια δρουν και ως αποτροπαϊκή προστασία για μένα, εφόσον αποτρέπουν οποιονδήποτε άσχετο να "κατεβάσει" τα βιβλία μου.

Τέλος πάντων, μέχρι το τέλος του 2018, τα 22 βιβλία μου έχουν κάνει συνολικά 65.602 downloads. Το πιο δημοφιλές είναι το πρώτο της σειράς "Απόλυτο Κακό", με 9660 downloads. Δεύτερο έρχεται το "Νέμεσις", με 3850 downloads.

Υποσχέσεις και Μυστήρια

☆ Ο καινούργιος χρόνος ξεκινά με αισιοδοξία και με μια ενδιαφέρουσα

Δ Ε Ξ Ι Ω Σ Η

Δίδεται δεξίωση κορυφής του διεθνούς τζετ-σετ υπό της κυρίας Καλυψώ Λάρας, το γένος Αρχίδη, τέως συζύγου Γ. Κεμένα, εις την οικίαν της επί της οδού Ανθίμου Νάρας 29.
Κονφερασιέ: ο διάσημος Γερμανός Von Troben Fuchteman.

Επίτιμοι προσκεκλημένοι:
Ο αντιπρόσωπος της σουηδικής εταιρείας Sooton Ericsson μετά της γραμματέως του Ella Valemouton.
Ο Ιταλός μεγαλέμπορος Antonio Mastapiani μετά του Έλληνος εφοπλιστού John Mastaxini.
Οι Γερμανοί μεγαλοεπιχειρηματίες Valton και Hoston Bross, ιδιοκτήτες της κινηματογραφικής εταιρείας "Rixton Bros", που αυτή την εποχή γυρίζουν την ταινία "The West of Malaka".
Οι πρωταγωνιστές της ανωτέρω ταινίας: Ο διάσημος ζεν πρεμιέ Nick Varamouton, και η Ιταλίδα ηθοποιός Orhis Stopiato.
Ο Ιάπωνας επιστήμονας Hino-Hino Taka-Taka μετά της χαριτωμένης θυγατέρας του Namunaki Yapidima και του γραμματέως τους Yakatura Stokathiki.
Ο Αιγύπτιος οικονομολόγος Ali Mupefti, συνοδευόμενος από την γραμματέα του Aise Hesse.
Η διάσημη Αγγλίδα καλλονή Parton Glifton μετά του συζύγου της Ton Pernis.
Ο Ισπανός ζεν πρεμιέ Don Malakuela Della Piasta Kunata Kekantamas Aera.
Η έκπληξη της βραδιάς: Η βραβευμένη με Όσκαρ Ιταλίδα ηθοποιός Santin Trivo Poskavloni μετά του Ιάπωνος συζύγου της Tisgamo Tosoi.

Λοιποί Προσκεκλημένοι:
Οι Ισπανοί ταυρομάχοι Don Kavlas Della Piaston Kala, Mario Della Kunamuton Ores, Don Peos Della Hose Duros.
Η διάσημη Γιαπωνέζα στυλίστρια μόδας Otimunara Yagamisi μετά του συζύγου της Regamoto Magazaki.
Ο Ρώσος επιστήμων Popov Vromokolarov μετά της γραμματέως του Tatiana Xanthomounarovitz.
Ο Τούρκος κροίσος Psolabei Hissan μετά της συζύγου του Emine Yapartuza.
Ο Μαλαισιανός καθηγητής Πανεπιστημίου Si-Fi-Li και ο βοηθός του Vle-No-Ri.
Ο Κινέζος διάσημος αρχιτέκτονας Pso-La-Ki και ο Γάλλος συνεργάτης του Jan Poustie.
Οι Ρωσίδες αστροναύτισσες Natasa Pigadomounova, Marianna Psolopagidova, Marga Kavlorufiktrova.

Μετά τιμής
Οι διοργανωτές
Alkamir Mastivazi, Ligono Santinpiani
[♥ *Σχολικό αναμνηστικό από το σωτήριον έτος 1981*]

Τετάρτη, 9 Ιανουαρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στις κούνιες κι έχω ανέβει στην κορυφή μιας τσουλήθρας. Όμως, προτού γλιστρήσω κάτω, αντικρύζω μια ομάδα από φρικτά, σκελετώδη όντα με τεράστιο κεφάλι που συνωστίζονται στη βάση της τσουλήθρας και ήδη ανεβαίνουν απειλητικά, κόβοντάς μου το δρόμο. Μόλις με φθάνουν, τα διώχνω με κλωτσιές. Υποχωρούν, μα γρήγορα ξανάρχονται. Τότε, μου έρχεται μια ιδέα: “Να σου πω κάτι για το Θεό σου, που είναι μια κωλογαμημένη αδερφάρα;” λέω στον πρώτο, που πρέπει να 'ναι ο αρχηγός. Αμέσως τα όντα φεύγουν, εξαφανίζονται...

Κυριακή, 20 Ιανουαρίου 2019

Προφητικό Όνειρο: Παρευρίσκομαι σε συνεστίαση με

διάφορα άτομα, ανάμεσα στα οποία διακρίνω την Θάλεια, την μεγαλύτερη αδελφή της παλιάς μου φίλης, της Ουρανίας. Οικοδεσπότης είναι ο Χριστός (νέος, εμφανίσιμος, με καστανά μαλλιά και μάτια, χωρίς μούσια), που έρχεται και κάθεται δίπλα μου. Αρχίζει να μου μιλάει σοβαρά αλλά φιλικά, εκδηλώνοντας απορία επειδή αμφέβαλα ότι θα με δεχθεί.

Αργότερα, βρίσκομαι μέσα σ' ένα αυτοκίνητο που ανεβαίνει την οδό Ίριδος. Ξαφνικά σκοτεινιάζει και το αμάξι σταματά, καθώς ακούγονται ισχυρές εκρήξεις ολόγυρα. Αρχίζει πόλεμος, ακούω να λένε. Ξυπνώ με ανησυχία: *Από πού και ως πού να ονειρευτώ τη Θάλεια; Και οι εκρήξεις προμηνύουν συνταρακτικές, μάλλον όχι ευχάριστες ειδήσεις. Ερμηνεία: Δες αμέσως παρακάτω...*

Δευτέρα, 21 Ιανουαρίου 2019

Κατά το μεσημέρι ανεβαίνω την οδό Ίριδος και πηγαίνω σ' ένα μίνι μάρκετ για ψώνια. Μόλις μπαίνω, βλέπω στο ταμείο την Ουρανία, με την οποία έχουμε δυόμισι χρόνια να συναντηθούμε. Χαιρετιόμαστε εγκάρδια αλλά μάλλον τυπικά. Με ρωτάει για τη μητέρα μου, όλα καλά της λέω, ύστερα ετοιμάζεται να φύγει. Όμως, η αυτόματη πόρτα του μαγαζιού αρνείται ν' ανοίξει! Η Ουρανία στέκεται εκεί μπροστά, με τα ψώνια στα χέρια, περιμένει, μα η πόρτα παραμένει πεισματικά κλειστή!

"Τι έγινε τώρα; Γιατί δεν ανοίγει;" απορώ.

"Θέλει να μιλήσουμε!" κάνει χαμηλόφωνα η Ουρανία.

Δεν καταλαβαίνω τι εννοεί μα εξακολουθούμε να στεκόμαστε εκεί, με την πόρτα πάντα κλειστή μπροστά μας, παράξενα αμήχανες και οι δυο.

"Πώς πάει η οικογένεια; Όλοι καλά;" τη ρωτώ.

"Καλά είμαστε... αλλά η αδελφή μου η Θάλεια έφυγε!" μου αναγγέλλει με περίεργο, απόμακρο ύφος.

"Έφυγε; Και πού πήγε;"

"Πέθανε! Η Θάλεια πέθανε!" μου λέει, με αξιοσημείωτη ηρεμία.

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου: Η Θάλεια ήταν μόλις 63 ετών, ψηλή και λεπτή, ισορροπημένη και καλοζωισμένη, ικανοποιημένη σύζυγος, μητέρα και γιαγιά, συνταξιούχος τραπεζικός υπάλληλος, χωρίς κανένα πρόβλημα ποτέ στη ζωή της. Τελευταία φορά την είχα δει πέρυσι, έξω από ένα ζαχαροπλαστείο στη Γλυφάδα, και φαινόταν απόλυτα υγιής.
"Πώς έγινε; Ήταν ξαφνικό;" ζητώ να μάθω, ξεπερνώντας την αρχική έκπληξη.
"Πέθανε από την καρδιά της, την Πρωτοχρονιά".
"Είχε κάποιο πρόβλημα;"
"Είχε, το 'ξερε αλλά δεν πρόσεχε. Δεν σταμάταγε στιγμή!" μου κάνει η Ουρανία νευρικά. Στη συνέχεια μου εξηγεί ότι, παρά τις οδηγίες των γιατρών, η αδελφή της ήταν αεικίνητη και δεν στεκόταν ποτέ ήσυχη.
"Λυπάμαι πολύ! Έχω πέσει από τα σύννεφα τώρα!" λέω θλιμμένα.
"Καταλαβαίνεις... και συ μια αδελφή έχεις..." καταλήγει η Ουρανία. Ύστερα με αποχαιρετά και αποχωρεί, ενώ η πόρτα έχει πια ανοίξει.

Μόλις φθάνω σπίτι, ενημερώνω τη μητέρα μου σχετικά. Όπως κι εγώ, έτσι κι εκείνη δεν μπορεί να το πιστέψει. "Σήμερα το πρωί συζητούσαμε γι' αυτές τις δυο", της θυμίζω τότε. Πράγματι, καθώς παίρναμε το πρωινό μας, κουβεντιάζαμε για τη Ουρανία και την Θάλεια -ίσως για πρώτη φορά στα χρονικά...

Το ίδιο απόγευμα συζητώ το πρωινό συμβάν με τον ανηψιό Γιάννη. Του λέω ότι το παράδοξο γεγονός ίσως να προκλήθηκε από την ψυχή της Θάλειας κι εκείνος μου αποκρίνεται σοβαρά ότι "αυτά δεν είναι πράγματα που πρέπει να ξέρουμε εμείς οι ζωντανοί"...

Τετάρτη, 23 Ιανουαρίου 2019

Η συνέχεια του οικογενειακού μας σήριαλ: Εδώ και δυο βδομάδες, ο Γιάννης έχει πιάσει (επιτέλους) δουλειά σαν νυχτερινός οδηγός στην Εταιρεία Προϊόντων Άρτου "Εστία". Παρά το βραδινό ωράριο και τις αυξημένες ευθύνες, φαίνεται

ικανοποιημένος τόσο από την εργασία όσο και από τις απολαβές (μισθός 900 ευρώ + υπερωρίες + άδειες + δώρα + ένσημα).

Κάθε πρωί, γύρω στις 8:30, επιστρέφει από τη δουλειά φορτωμένος με διάφορες λιχουδιές (σάντουιτς, κουλούρια, τυρόπιτες, πεϊνιρλί κλπ) και την κάνουμε ταράτσα όλοι μαζί, γύρω από το τραπέζι του σαλονιού, μέσα σ' ένα πρωτόγνωρο πνεύμα σύμπνοιας και οικογενειακής αλληλεγγύης.

Σήμερα ο Γιάννης μας εκμυστηρεύτηκε πως τα πηγαίνει πολύ καλά στη δουλειά του, αφεντικά και συνάδελφοι τον συμπαθούν επειδή είναι τυπικός και σωστός στα καθήκοντά του. Μαζί με τις υπερωρίες υπολογίζει ότι θα βγάζει γύρω στα 1300 ευρώ μηνιαίως. Μάλλον, όμως, θ' αργήσουμε πολύ να καταλάβουμε αυτά τα χρήματα εφόσον ο νεαρός προτίθεται να βοηθήσει άμεσα τη μητέρα του στην διδασκαλική καριέρα της:

🌍 ***Εικόνες του Πλέγματος:*** Σύμφωνα με τους τελευταίους αξιολογικούς πίνακες των εκπαιδευτικών, οι οποίοι ψηφίστηκαν πρόσφατα από την κυβέρνηση, τα "αντικειμενικά" κριτήρια για τον διορισμό των δασκάλων έχουν ως εξής:

👁 **Α.** Ακαδημαϊκά προσόντα

Διδακτορικό δίπλωμα: σαράντα (40) μονάδες.

Μεταπτυχιακός τίτλος σπουδών διάρκειας τουλάχιστον ενός ακαδημαϊκού έτους: είκοσι (20) μονάδες.

Δεύτερος μεταπτυχιακός τίτλος σπουδών διάρκειας τουλάχιστον ενός ακαδημαϊκού έτους: επτά (7) μονάδες.

Δεύτερο πτυχίο Α.Ε.Ι.: δεκαέξι (16) μονάδες.

Ο βαθμός του πτυχίου: είκοσι μία (21) μονάδες κατ' ανώτατο όριο, ως εξής: πτυχίο με χαρακτηρισμό «Καλώς» επτά (7) μονάδες, «Λίαν Καλώς» δεκατέσσερις (14) μονάδες, «Άριστα» είκοσι μία (21) μονάδες.

Άριστη γνώση μίας ξένης γλώσσας: οκτώ (8) μονάδες.

Πολύ καλή γνώση μίας ξένης γλώσσας: έξι (6) μονάδες. Καλή γνώση μίας ξένης γλώσσας: τέσσερις (4) μονάδες. Πιστοποιημένη γνώση χειρισμού ηλεκτρονικού υπολογιστή Α΄ επιπέδου (ενότητες Επεξεργασία Κειμένου, Υπολογιστικά Φύλλα και Υπηρεσίες Διαδικτύου): τέσσερις (4) μονάδες.

Πιστοποιημένη επιμόρφωση Α.Ε.Ι., διάρκειας τουλάχιστον τριακοσίων (300) ωρών: τέσσερις (4) μονάδες.
Το ανώτατο συνολικό όριο μονάδων ακαδημαϊκών προσόντων είναι 120 μονάδες.

Β. Εκπαιδευτική προϋπηρεσία

Μία μονάδα ανά μήνα πραγματικής εκπαιδευτικής προϋπηρεσίας έως κατ' ανώτατο όριο 120 μήνες.
Το ανώτατο συνολικό όριο μονάδων εκπαιδευτικής προϋπηρεσίας είναι 120 μονάδες.

Γ. Κοινωνικά κριτήρια:

Αριθμός τέκνων: 2 μονάδες για κάθε τέκνο.
Μόνιμη αναπηρία 67% και άνω του υποψηφίου ή του/της συζύγου ή τέκνου: 20 μονάδες [*αναπηρία 67% ισούται με μεταπτυχιακό* (!)]

Προφανώς, η όλη ιστορία αποσκοπεί στο να διορίζονται εφεξής μονάχα οι "ημέτεροι", δηλαδή όσοι διαθέτουν το χρήμα ή/και τις διασυνδέσεις που απαιτούνται για την έγκαιρη απόκτηση των απαιτούμενων ακαδημαϊκών προσόντων. Όσοι εκπαιδευτικοί δεν διαθέτουν αρκετή προϋπηρεσία, είναι υποχρεωμένοι να αποκτήσουν στα γρήγορα τα ανωτέρω πρόσθετα προσόντα (μεταπτυχιακά ή αναπηρία 67%, διπλώματα ξένων γλωσσών, πιστοποίηση ECDL, επιμόρφωση ΑΕΙ κλπ), αν θέλουν κάποτε να διοριστούν...

Η αδελφή μου έχει ήδη ξεκινήσει μια επιμόρφωση ΑΕΙ (ψευτομεταπτυχιακό), που στοιχίζει 800 ευρώ και θα της χαρίσει 4 μονάδες, μα αυτό δεν φτάνει ούτε για ζήτω. Χρειάζεται να αποκτήσει άμεσα περισσότερα ακαδημαϊκά προσόντα, επειδή όμως δεν διαθέτει το χρόνο ούτε την όρεξη για σκληρή μελέτη, έχει ήδη κανονίσει να δώσει εξετάσεις για το ECDL σε κάποιο ειδικό φροντιστήριο, το οποίο *έχει τον τρόπο* να της παρέχει την αναγκαία πιστοποίηση παρόλο που η αδελφή μου δεν σκαμπάζει γρι από κομπιούτερ! Η ιστορία αυτή θα στοιχίσει γύρω στα 500 ευρώ.

Την άκρη τη βρήκε ο Γιάννης γρήγορα κι εύκολα, μετά από σύντομη περιήγηση στο Διαδίκτυο. "Μα πώς το γκουγκλάρισες αυτό;" απόρησα. Εκείνος δεν απάντησε, μονάχα

χαμογέλασε με νόημα.

Μάλιστα, επειδή γλυκάθηκε η αδελφή μου, προτίθεται να κάνει τουλάχιστον ένα μεταπτυχιακό στο μέλλον (τυπικό κόστος 5000 ευρώ – δεν είναι τσάμπα και μόνο για τους άριστους μαθητές, όπως αφελώς νόμιζα μέχρι πρόσφατα). Θα μπορούσε και αυτό να το πάρει *με τρόπο*, λέει ο Γιάννης, αλλά τότε θα στοίχιζε πολύ περισσότερο και δεν είναι καθόλου εύκολο να βρεθούν τα κατάλληλα κονέ...

Και η εύλογη ***απορία:*** Τι νόημα έχει τάχα όλη αυτή η ταλαιπωρία και τα εξωπραγματικά έξοδα που απαιτούνται, για να καταφέρει τελικά η 51χρονη αδελφή μου να διοριστεί κάποτε ως δασκάλα; Ακόμη κι αν αποκτήσει αρκετά σύντομα τα απαιτούμενα προσόντα, θα αναγκαστεί να αναλάβει καθυστερημένα παιδιά για άλλα 3-4 χρόνια, πιθανόν σε καμιά παραμεθόριο. Ύστερα, ίσως να προλάβει να εργαστεί άλλα 3-4 χρόνια ως κανονική δασκάλα μέχρι τα 58 της περίπου, οπότε θα πάρει σύνταξη – καθότι έχει ήδη συγκεντρώσει αρκετά βαρέα και ανθυγιεινά ένσημα από την πολύχρονη προϋπηρεσία της ως καμαριέρα, λαντζέρα και σερβιτόρα.

Suite (συνέχεια): Την επόμενη κιόλας βδομάδα, η αδελφούλα μου θα αποκτήσει ένα ωραιότατο δίπλωμα για επεξεργασία κειμένου MS Word 2007, το οποίο περιλαμβάνει τέσσερις ενότητες: Υπολογιστικά φύλλα MS Excel, Υπηρεσίες Διαδικτύου MS Outlook 2007, MS Internet Explorer 8 και Παρουσιάσεις MS Powerpoint 2007. Το εν λόγω χαρτί έχει σφραγίδα από το Κέντρο Ερευνών του Πανεπιστημίου Πειραιώς και αναγνωρίζεται από τον ΑΣΕΠ. “Το αστείο είναι ότι, όπως το κοιτάζω, κοντεύω να πιστέψω ότι όντως ξέρω από κομπιούτερ!” ομολογεί κάποια στιγμή η αδελφή μου. *Υποθέτω ότι το ίδιο αισθάνονται όλοι όσοι αποκτούν διάφορα πτυχία με αυτό τον τρόπο...*

et fin (και τέλος): Στα μέσα του Φλεβάρη, μέσω του ιδίου φροντιστηρίου, η Αλίκη θα δώσει εξετάσεις για ένα αγγλικό πιστοποιητικό επιπέδου Advanced (C1) -και αυτό αναγνωρισμένο από τον ΑΣΕΠ. Για την ακρίβεια, δεν θα δώσει καν: απλά θα περιμένει για λίγο στο φουαγιέ, ώσπου ο υπεύθυνος θα

την πληροφορήσει ότι αρίστευσε! Η υπόθεση θα της στοιχίσει 1200 ευρώ αλλά τι να κάνουμε, η "μόρφωση" απαιτεί θυσίες...
“Αν διαθέτεις 15.000 ευρώ, παίρνεις πτυχίο από οποιαδήποτε ανώτατη σχολή”, παραδέχεται αυθόρμητα η αδελφή μου, όταν της θίγω το θέμα με τρόπο. *Μήπως και το πτυχίο της Παιδαγωγικής Ακαδημίας το πήρε κάπως έτσι; Εδώ και πολλά χρόνια υποψιάζομαι ότι η ατσίδα αδελφούλα μου έχει μπόλικα λεφτά κρυμμένα...*

Τα ανωτέρω δεν αποτελούν καμιά φοβερή αποκάλυψη: Είναι κοινό μυστικό πως τη σήμερον ημέρα κάπως έτσι αποκτώνται κάθε είδους διπλώματα, πτυχία και πιστοποιητικά! Άλλωστε, η όλη διαδικασία στοιχίζει σαφώς λιγότερο από το να φοιτήσει κανείς πραγματικά σε μια σχολή ή σ' ένα πανεπιστήμιο, να ρίξει το διάβασμα της αρκούδας για μερικά χρόνια και να ξοδέψει πολλαπλάσια χρήματα σε βιβλία και δίδακτρα, προκειμένου να αποκτήσει ένα δίπλωμα με το σπαθί του -αν τα καταφέρει τελικά.

Πάντως, έχω αρχίσει να αμφιβάλλω έντονα σχετικά με το πόσο επιστήμονες είναι στ' αλήθεια όλοι αυτοί οι "επιστήμονες" με τους βαρύγδουπους πανεπιστημιακούς τίτλους, που ξεφυτρώνουν πλέον από παντού. Αμφιβάλλω, ακόμη, σχετικά με το πόσο έγκυρες είναι οι όλες αυτές οι ύποπτα δυσνόητες επιστημονικές θεωρίες που αναπτύσσονται πλέον σαν τα μανιτάρια: Έχω την εντύπωση ότι χρησιμεύουν μονάχα για να αποκτούν ορισμένοι δόξα και χρήμα από το τίποτα, ενώ η αληθινή επιστήμη είναι κτήμα ελάχιστων.

Όπως και να 'χει, εδώ και μερικές δεκαετίες τουλάχιστον, η μόρφωση δεν θέλει κόπο, θέλει τρόπο -το λένε και οι σχετικές διαφημίσεις. Έτσι λειτουργούν πλέον τα πράγματα – άλλο αν εγώ προσωπικά, ως δασκάλα αγγλικών, δεν θα μπορούσα ποτέ να λειτουργήσω έτσι. *Ούτε εγώ θα μπορούσα να λειτουργήσω έτσι με τα πράγματα, ούτε τα πράγματα να λειτουργήσουν έτσι με μένα...*

Σάββατο, 26 Ιανουαρίου 2019

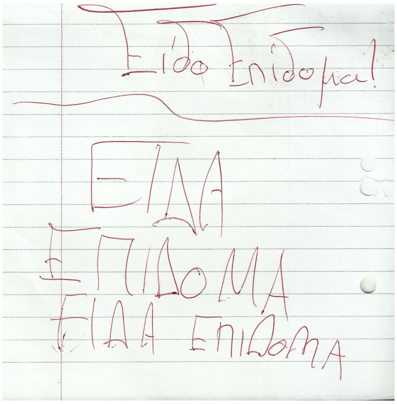
Ψυχική Εμπειρία: Γύρω στις 5:00 το απόγευμα, είμαι

ακόμη ξαπλωμένη στο κρεβάτι για μεσημέρι αλλά δεν κοιμάμαι. Ξαφνικά, βλέπω τον Χαρούλη να μπαίνει στο δωμάτιο και να ψάχνει κάτι στο τραπεζάκι που έχω δίπλα μου. Μετά από λίγο γυρνά και φεύγει και τότε νιώθω το κρεβάτι μου να τρέμει, δίνοντάς μου την εντύπωση ότι ο μικρός έχει σταθεί κοντά στα πόδια μου και το κουνάει.

Σηκώνομαι, πηγαίνω στο σαλόνι και ρωτώ τη μητέρα μου αν ήλθε καθόλου ο μικρός στο δωμάτιό μου. Όχι, μου λέει, ο Χάρης δεν έχει κατέβει καθόλου κάτω σήμερα. Παράξενο, πρώτη φορά μου συμβαίνει κάτι τέτοιο: Δεν ήταν όνειρο, μα ούτε και υπνοπομπική παραίσθηση...

Πέμπτη, 31 Ιανουαρίου 2019

Νωρίς το πρωί, η μαμά κι εγώ συζητάμε σχετικά με το επίδομα που παίρνουν αυτή την εποχή τα αδύναμα νοικοκυριά αλλά εμείς δεν το παίρνουμε ποτέ επειδή το κράτος μας θεωρεί πλούσιους. "Άμα δεις επίδομα, γράψε μου", λέω στη μαμά. Τότε ο Χαρούλης κάθεται στο τραπέζι, γράφει κάτι σε μια σελίδα και μου τη δίνει για να διαβάσω.

Αργότερα ο νεαρός αποφασίζει να συγγράψει μια ακόμα ιστορία της σούπερ νονάς, πάντα με το απαράμιλλο στυλ του:

‡ Η Σούπερ νονά και ο έρωτας ♡

Μια φορά κι έναν καιρό η σούπερ νονά βοήθαγε τον κόσμο και πιο πολύ τα παιδιά. Όμως ξαφνικά εμφανήστηκε ένας κακός. Που έκανε πειράματα για να φτιάξει ένα κομπιούτερ που μέσα από αυτό μπορούσε να βγάλει τέρατα!

Μια μέρα εμφανίστηκε ένας δράκος με 3 κεφάλια, έτσι έπρεπε να πάει για άλλη μια φορά η Σούπερ νονά. Εκεί ο δράκος πέταγε φωτιές. Όμως η νονά μπήκε στην μάχη χωρίς να φοβάται και βγήκε κερδισμένη με τα 3 κεφάλια στο χέρι της σώζοντας τον κόσμο. Την άλλη μέρα εμφανίζεται ένας Γίγαντας που κατέστρεψε τη μισή πόλη. Έπρεπε να ξαναπάει για άλλη μια

φορά και με δυσκολία βγήκε από εκεί.
Την επόμενη μέρα έφερε και τον δράκο αλλά και το γίγαντα και τον Τρολ και το τέρας της θάλασσας! Έτσι έπρεπε να πάει πάλι η νονά όμως δεν μπόρεσε να τα βάλει μαζί τους. Τόε εμφανήστηκε κι ένας κούκλος που η σούπερ νονά ερωτεύτηκε όμως και αυτός ερωτεύτηκε, έτσι μαζί κατάφεραν να τους νικήσουν.
Έτσι την επόμενη μέρα βγήκαν ραντεβού. Και αποφάσισαν να συναντηθούν ξανά και αποφάσισαν να τα φτιάξουν. Έτσι βρήκαν τον κακό και τον πήγαν στην φυλακή.
Όταν τελείωσαν όλα έκαναν και ένα παιδί που το ονόμασαν αχιλέα και ήταν ο επόμενος ήρωας. Έτσι ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ♥

Τρίτη, 5 Φεβρουαρίου 2019
Συντονισμός του Matrix: Κατά τις 9:30 το πρωί τηλεφωνώ στην οδοντίατρο Μαρία Κουρή για να κανονίσω ραντεβού για τον ετήσιο μου καθαρισμό δοντιών. Παραξενεύομαι όταν μου απαντά ένας άνδρας, ο οποίος με πληροφορεί ότι η κυρία Κουρή βρίσκεται ένα βήμα πριν από τον τοκετό και ότι προς το παρόν έχει αναλάβει ο ίδιος τους πελάτες της.
“Μήπως μπορώ να σας εξυπηρετήσω εγώ;” καταλήγει ευγενικά.
“Όχι, ευχαριστώ... ήθελα να βρω την ίδια”, αποκρίνομαι αμήχανα.

Σαφώς, αυτό το εντελώς αναπάντεχο εμπόδιο μου ήλθε σαν κεραμίδα! Ήταν το μόνο που δεν περίμενα ν' ακούσω! Και δεν είναι καν το πρώτο:
- Η Μαίρη Γεωργίου, η οδοντίατρος στην οποία πήγαινα από τα 15 μου, πήρε πρόσφατα σύνταξη.
- Η Πόπη Σταύρου, στην οποία απευθύνθηκα πέρυσι, ήταν πολύ αργή (μία ώρα την περίμενα να τελειώσει με την προηγούμενη πελάτισσα και άλλη μία διήρκεσε ο δικός μου καθαρισμός δοντιών) και πήγε να μου ανοίξει δουλειές (ριζική απόξεση για θεραπεία περιοδοντίτιδας).
- Ο Παύλος Νικολάου, στον οποίο πήγα πρόπερσι για καθαρισμό, ήταν πολύ καλός αλλά αναγκάστηκα να πάω δυο

φορές, από μία ώρα την κάθε φορά, και άργησα πολύ να καταλάβω πως ο τύπος τη βρίσκει όταν ψιλοβασανίζει γυναίκες στην οδοντιατρική καρέκλα...

- Ο οδοντίατρος του ανηψιού Γιάννη είναι πολύ σταρ και ακριβοθώρητος: δεν μπόρεσα να τον πετύχω ούτε στο τηλέφωνο του ιατρείου, ούτε στο κινητό του.
- Ένα οδοντιατρείο στο εμπορικό κέντρο "Jack" είναι διαρκώς κλειστό και δεν μου εμπνέει καμία εμπιστοσύνη.
- Υπάρχει και μια "οδοντιατρική κλινική" εδώ κοντά μα δεν θέλω να πάω, γιατί σίγουρα θα θελήσουν να μου ανοίξουν τρεχάματα κι έξοδα...
- Από τις τρεις οδοντιάτρους που στεγάζονται στο "Jack", οι δυο είναι εξαφανισμένες και η τρίτη πολύ σταρ και πανάκριβη (πάνω από 100 ευρώ για έναν καθαρισμό, ανάλογα με την περίπτωση, όπως μου είπε).

Το πρόβλημα: Ανέκαθεν είχα ουλίτιδα, που εδώ και λίγα χρόνια έχει εξελιχθεί σε περιοδοντίτιδα. Ένας κυνόδοντας κουνιέται πολύ, τα δυο διπλανά δόντια ελάχιστα. Η Σταύρου πρότεινε να υποβληθώ σε ριζική απόξεση, μα εμένα με πιάνει σύγκρυο μόνο που τη σκέφτομαι. Δεν με ελκύει καθόλου η ιδέα να σκάψει κάποιος τα λεπτά και αποτραβηγμένα ούλα μου με βελονάκια και τροχούς για να ξύσει μέχρι τις ρίζες δόντια ερεθισμένα και αδύναμα...

Ύστερα από εκτενή έρευνά μου στο Intertet, ανακαλύπτω ότι ***η ευρέως διαδεδομένη ιατρική λύση στην περιοδοντίτιδα*** είναι η ριζική απόξεση, δηλαδή ένας ειδικός καθαρισμός των δοντιών *κάτω από τα ούλα*, σε συνδυασμό με *μικρές χειρουργικές επεμβάσεις*. Η διαδικασία μπορεί να αφήσει εκτεθειμένες ρίζες δοντιών, σημαντική αισθητική βλάβη και μεγάλα προβλήματα ευαισθησίας. Η Σταύρου μου είπε ότι αυτό γίνεται μόνο μία φορά μα, απ' ότι έχω δει στο Διαδίκτυο, ο ασθενής τρέχει και δεν φθάνει εφ' όρου ζωής: κάθε τρεις μήνες πρέπει να υποβάλλεται σε επανέλεγχο, καθαρισμό και επαναληπτική (εντοπισμένη) ριζική απόξεση.

Η διαδικασία μπορεί να διαρκέσει αρκετούς μήνες κάθε φορά και κοστίζει ένα σκασμό λεφτά. Ωστόσο, η περιοδοντίτιδα

δεν θεραπεύεται ποτέ· κάποιος που έχει υποβληθεί σε πλήρη θεραπεία, μπορεί κάλλιστα να υποτροπιάσει τον επόμενο χρόνο. Αυτό επειδή η νόσος δεν οφείλεται μονάχα σε βακτήρια αλλά και σε διάφορους άλλους παράγοντες (γενετική προδιάθεση, σακχαρώδης διαβήτης, τρίξιμο των δοντιών, κλπ).

Υποψίες: Η "πέτρα" δεν δημιουργείται μονάχα από υπολείμματα τροφών, όπως ισχυρίζονται οι γιατροί. Δεν είναι δυνατόν να μένουν τροφές στα δόντια μου εφόσον τα βουρτσίζω σχολαστικά τρεις φορές την ημέρα, προσέχοντας ιδιαίτερα τα κάτω μπροστινά, τα οποία παρουσιάζουν πέτρα από την μέσα μεριά – πράγμα που δεν συνέβαινε σε αυτά τα δόντια έως πριν από δυο χρόνια! Γιατί συμβαίνει τώρα, παρά την σχολαστική περιποίηση που τους κάνω; Πιθανότατα πρόκειται για "άλατα", δηλαδή φυσική φθορά των δοντιών, οπότε ο καθαρισμός δεν εξυπηρετεί ουσιαστικά τίποτα· αντίθετα, μάλλον ταλαιπωρεί τα δόντια. Όσο για τη "ριζική απόξεση", μου φαίνεται απλά φρικτή, ενώ συνεπάγεται ισόβια ταλαιπωρία και τεράστια έξοδα. Δεν είμαι για τέτοια εγώ. Αυτά τα πράγματα είναι για βολεμένους και πλούσιους.

Γενικότερα, η σύγχρονη ιατρική χρησιμοποιεί τους ασθενείς ως πειραματόζωα και πηγή εσόδων. Όποιος λαβαίνει υπόψη τη συνολική προπαγάνδα, καταλήγει να τρέχει αδιάκοπα για διαφόρων ειδών εξετάσεις και θεραπείες. *Ενίοτε δε, η θεραπεία συχνά αποδεικνύεται πιο επικίνδυνη από την αρρώστια...*

Τρόπος Δράσης: Όπως έχω διαπιστώσει αρκετές φορές στο παρελθόν, μαζεμένες δυσκολίες στην αρχή ενός εγχειρήματος φανερώνουν ότι το εν λόγω εγχείρημα πρέπει να αποφευχθεί. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα φαινόμενα δείχνουν ότι πρέπει να κόψω τους οδοντιατρικούς καθαρισμούς. Άλλωστε, δεν ξέρω τι εξυπηρετεί πραγματικά αυτή η διαδικασία, την οποία ακολουθούσα πιστά κάθε χρόνο, τα τελευταία 20 χρόνια: σίγουρα, τα δόντια μου δεν βελτιώθηκαν έτσι. Σκοπεύω, λοιπόν, να μην πάω σε κανέναν οδοντίατρο για να βρω την ηρεμία μου. Αρκετά αγχώθηκα τους τελευταίους τρεις μήνες. Άλλωστε, πρώτη φορά αψηφώ τους γιατρούς;

Σάββατο, 23 Φεβρουαρίου 2019

Κρύο, αέρας, βροχές, χιόνια σε όλη την Ελλάδα ξεκινούν από σήμερα και θα συνεχιστούν για αρκετές μέρες ακόμη. Ο Χαρούλης εμπνέεται από τις καιρικές συνθήκες για να σκαρώσει άλλη μία ιστορία με τη "Σούπερ Νονά":

‡ Η Σούπερ νονά και η θύελλα της καταστροφής ‡

Μια φορά και έναν καιρό ζούσε η νονά με τον άντρα της και το παιδί της, σιγά σιγά όμως ερχόταν η μέρα του αγίου Βαλεντίνου και προετιμαζόντουσαν γι' αυτό. Έμαθαν όμως από τις ειδήσης ότι θα έρθει ξαφνικά μια κατεγίδα (θύελλα). Έτσι τους βοήθησε αυτό πιο πολύ για να καθότουσαν μαζί να κάνουν αγαπούλες.

Όμως για άλλη μια φορά η σούπερ νονά έπρεπε να δράσει και να σταματήσει τον κακό που ανακάλυψε ότι θα φέρει μια θύελλα. Έτσι η σούπερ νονά και ο άντρας της εν δράσει. Την ημέρα που ήταν, πήγαν κρυφά από την πίσω πόρτα του σπιτιού του κακού, για κακή τους τύχη όμως ο κακός είχε βάλει παγίδες. Το κατάλαβαν και έφυγαν κατευθίαν (η αλήθεια είναι πως πρόλαβαν στο παρατσάκ που λέμε).

Την άλλη μέρα όμως πήγαν ξανά στο σπίτι του κακού και κατάφεραν να μπουν. Μπήκαν, έπιασαν τον κακό και σταμάτησαν το κακούργο σχέδιό του και το πήγαν στην αστυνομία επείσησης. Η σούπερ νονά και ο άντρας της βραβέθηκαν και παντρεύτηκαν και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα. ‡

Τα περισσότερα ορθογραφικά και συντακτικά λάθη του νεαρού οφείλονται σε βιασύνη. Δεν μπορεί να συγκεντρώνεται ταυτόχρονα στην ιστορία και στην ορθογραφία, λέει...

* * * *

Τετάρτη, 6 Μαρτίου 2019

Αναπάντεχη επίσκεψη από τη νονά μου την Κλειώ και την κόρη της τη Βάννα, μετά από πολλά χρόνια που είχαν να δώσουν σημεία ζωής. Ιδίως τη Βάννα είχα να τη δώ πάνω από 25 χρόνια· μόλις μπήκε, μου παρέδωσε μια μικρή σακούλα μ'

ένα δώρο, εξηγώντας μου χαρωπά ότι είναι βιβλίο: “Εσένα σου αρέσε το διάβασμα, σωστά;” - “Σωστά...”. Όπως θα διαπιστώσω σύντομα, η σακούλα είναι από το βιβλιοπωλείο του “Σωτήρα” (όπου, προφανώς, ανήκουν η Βάννα και ο άνδρας της) και το βιβλίο αφορά θαύματα και οράματα αγίων. *Εννοείται ότι δεν πρόκειται να το διαβάσω...*

Η νονά μου είναι πια χήρα εφόσον ο σύζυγός της απεβίωσε πριν από δυο χρόνια, σε ηλικία 89 ετών. Με τον άνδρα της υπήρξαν ένα πολύ αγαπημένο ζευγάρι, επί εξήντα χρόνια και βάλε. Εκείνη (85άρα σήμερα, σαν τη μητέρα μου) φαίνεται πολύ πεσμένη, ενώ την καταπονούν ιδιαίτερα τα αρθριτικά της: με το ζόρι μπορεί να κάνει μερικά βήματα, υποβασταζόμενη.

Μάνα και κόρη κατοικούν στην Καλλίπολη, όπου μου είναι πολύ δύσκολο να πάω επειδή “Εδώ και μερικά χρόνια, πρακτικά δεν υπάρχουν συγκοινωνίες στην περιοχή μας. Μόνο στην Κάτω Γλυφάδα μπορώ να βρω λεωφορείο για Πειραιά”, καταλήγω, ενώ η Βάννα με κοιτάζει με αινιγματικό ύφος.

“Μέχρι την Κάτω Γλυφάδα δεν μπορείς να έλθεις;” μου κάνει.

“Μπορώ αλλά μου παίρνει γύρω στη μία ώρα να φθάσω εκεί, είτε με λεωφορείο, είτε με τα πόδια!”

“Από εκεί, όμως, μπορείς να βρεις το Α1 ή το Β1, να κατέβεις στο τέρμα και μετά μένει κανένα μισάωρο δρόμος με τα πόδια! Άρα γίνεται!”

“Ε, δεν είναι και αδύνατο!” παραδέχομαι.

“Το μόνο που χρειάζεται είναι καλή διάθεση! Άκου τι θα γίνει, λοιπόν: Την επόμενη Παρασκευή, δηλαδή σε δέκα μέρες, παίζεται μια ωραία θεατρική παράσταση στο Δημοτικό Θέατρο”, μου αναγγέλλει τότε η Βάννα, με το πιο φυσικό ύφος του κόσμου. “Η μητέρα μου θέλει να τη δει αλλά επειδή εγώ θα λείπω, θα πας εσύ μαζί της, Υβόννη! Τα εισητήρια είναι δωρεάν, όσο για το ταξί από Καλλίπολη προς Πειραιά θα το πληρώσουμε εμείς! Καλό θα είναι να έλθεις και δυο-τρεις μέρες πιο πριν, για να δεις τα κατατόπια!”

Μην έχοντας κατανοήσει πλήρως τι μου έχει μόλις ζητήσει, καθότι πιάστηκα εξ απροόπτου, δεν βρίσκω το θάρρος

να αρνηθώ.
“Τι έργο θα δούμε;” ρωτώ μονάχα.
“Μάλλον είναι κωμωδία, λέγεται *Μενεξέδες και Ζουμπούλια*!”
Δεν καταφέρνω να αντιτάξω τίποτα· απλά, έχω μείνει άναυδη.
“Αλλά επειδή η μητέρα μου έχει δυσκολία στην κίνηση, ας κάνουμε τώρα μια πρόβα!” συνεχίζει ακάθεκτη η Βάννα.

Αμέσως μετά σηκώνεται όρθια και κανονίζει να πάρω εγώ τη νονά μου και να βγούμε στο δρόμο για μια σύντομη βόλτα, ενώ εκείνη αναλαμβάνει τη μητέρα μου.
“Μα εσείς είστε αητός!” ακούω να της λέει σε μια στιγμή.
Καθώς οι τέσσερίς μας περπατάμε κατά μήκος του δρόμου, προσέχοντας μη μας πέσουν πουθενά οι γριές, διαπιστώνω ότι σε σύγκριση με τη νονά μου, η οποία κάνει ένα τέταρτο για να διανύσει εκατό μέτρα, η μάνα μου είναι όντως "αητός".
“Καλό είναι να πας κομμωτήριο πριν από την παράσταση”, μου πετάει η Κλειώ μόλις επιστρέφουμε στο σπίτι. Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου αλλά της το ξεκόβω αμέσως: “Μα δεν θα έλθω έτσι, θα φτιάξω τα μαλλιά μου πρώτα!”

Την επόμενη στιγμή, δεν πιστεύω στ' αυτιά μου όταν ακούω τη μάνα μου να με πληροφορεί ότι ξεκινάμε όλοι μαζί για Καλλίπολη, ατάκα κι επί τόπου! *Τι έγινε τώρα*; αναρωτιέμαι, χωρίς να μπορώ ν' αρθρώσω λέξη.

Όπως μαθαίνω σύντομα, κατά τη διάρκεια της τσάρκας η μητέρα μου εξέφρασε την επιθυμία να ξαναδεί τα παλιά της λημέρια στο Χατζηκυριάκειο, όπου κατοικούσε μέχρι τα 22 της, και τότε η Βάννα της ξεφούρνισε επιτακτικά: "Τώρα είναι ευκαιρία! Τώρα που θα φύγουμε, θα έλθετε μαζί μας! Εμείς, έτσι κι αλλιώς, θα πληρώσουμε το ταξί για Καλλίπολη, οπότε εσείς θα πληρώσετε μόνο τη διαδρομή για Γλυφάδα!"

Έτσι, πριν καν το συνειδητοποιήσουμε, βρισκόμαστε οι τέσσερίς μας μέσα σ' ένα ταξί με προορισμό την Καλλίπολη. Περνάμε από τη γραφική ακτή της Πειραϊκής, ύστερα μπαίνουμε στο δρόμο όπου έμενε μικρή η μητέρα μου. “Αγνώριστο έχει γίνει το μέρος” επισημαίνει, μάλλον απογοητευμένη. Πάρα πολλά παλιά σπίτια έχουν εγκαταλειφθεί και ρημάζουν ανάμεσα σε μοντέρνα αλλά πνιγηρά πολυόροφα

κτήρια. Μια τεράστια πολυκατοικία έχει κτιστεί εκεί όπου άλλοτε βρισκόταν το υπόγειο, φτωχικό δωμάτιο της οικογένειάς της. Εντέλει, καταλήγουμε στο δυάρι της νονάς μου, όπου συζητάμε τα οικογενειακά μας, αναπωλούμε παλιές εκδρομές και εξόδους, ξεφυλλίζουμε άλμπουμ με φωτογραφίες και τρώμε για μεσημέρι κρύο, χθεσινό παστίτσιο.

Κάποια στιγμή, η Κλειώ μας μιλάει για δυο καλές της γειτόνισσες που μένουν ακριβώς απέναντι: Είναι Αλβανίδες, μάνα και κόρη, δουλεύουν σαν οικιακές βοηθοί, τις φωνάζει συχνά για να της κάνουν το νοικοκυριό και ονομάζονται Μαριέτα και Υβόννη αντίστοιχα! *Τώρα αυτό τι μπορεί να είναι; Φοβερή* ***σύμπτωση*** *ή φοβερό ψέμα με υπονοούμενο;*

Παρασκευή, 15 Μαρτίου 2019

Μετά από δυο ώρες ταξίδι, στις 9:30 πμ βρίσκομαι στο σπίτι της νονάς μου, στην Καλλίπολη – αρκετά νωρίς κατά τη γνώμη μου, δεδομένου ότι το θεατρικό έργο τελικά ξεκινά στις 11:00 και όχι στις 10:00, όπως μου είχε πει η Βάννα. Μόλις με βλέπει η νονά, σχεδόν έτοιμη αλλά εμφανώς αγχωμένη, μου πετάει ότι "Έπρεπε να είμαστε ήδη εκεί, για να πιάσουμε καλή θέση!"

Τότε ακριβώς, εμφανίζεται στην πόρτα μια καλοβαλμένη, βαμμένη ξανθιά, μεσόκοπη γυναίκα. Όπως ακούω, ονομάζεται Γεωργία, μένει στην ίδια πολυκατοικία και είναι φίλη της νονάς μου. Προθυμοποιείται να τη βοηθήσει να φορέσει τα παπούτσια της αλλά δεν χρειάζεται, "αυτό θα το κάνω εγώ", της λέω. Δεν αργώ να καταλάβω ότι πρόκειται να έλθει κι εκείνη στην ίδια παράσταση, ωστόσο δεν θα πάμε μαζί. Έχω μείνει κατάπληκτη αλλά δεν δείχνω το παραμικρό...

Η νονά καλεί ταξί και φεύγουμε αμέσως προκειμένου να βρούμε καλή θέση στο θέατρο, εφόσον μάλιστα η γριά είναι φοβερά βραδυκίνητη: Για να κατέβει τα δέκα σκαλιά της εισόδου χρειάζεται δέκα λεπτά, ενώ το ταξί περιμένει απέξω.

Φθάνουμε στο Δημοτικό Θέατρο κατά τις 10:05. Μας παίρνει γύρω στα είκοσι λεπτά μέχρι να διανύσουμε το πλακόστρωτο, ν' ανεβούμε τα σκαλιά και να φθάσουμε έξω από

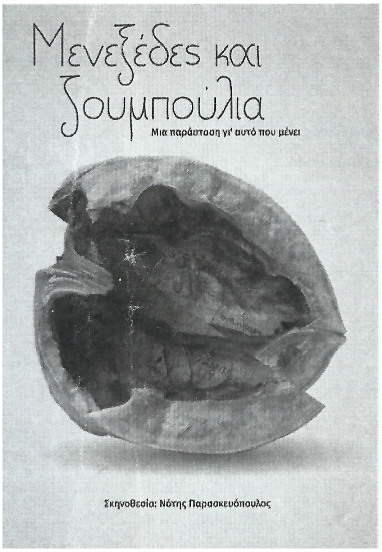
την κλειστή ακόμα είσοδο. Μετά από λίγο η πόρτα ανοίγει και είμαστε από τους ελάχιστους που έχουν ήδη έλθει και μπαίνουν μέσα. Θα χρειαστεί, όμως, να περιμένουμε στον προθάλαμο για μισή ώρα ακόμη (αφού δυο άγνωστες γυναίκες μας παραχωρούν ευγενικά τις θέσεις τους), ώσπου να επιτραπεί η προσέλευση στην αίθουσα του θεάτρου. Καταφέρνουμε να βρούμε τις ιδανικές θέσεις, περίπου στη μέση της πλατείας, εκεί ακριβώς που ήθελε η νονά μου. Εκείνη κάθεται απέξω, εγώ στη διπλανή καρέκλα και, κατόπιν δικής της απαίτησης, κρατάμε το κάθισμα στα δεξιά μου κενό επειδή περιμένουμε να έλθει και η Γεωργία.

Μέχρι ν' αρχίσει η παράσταση, οι δυο μας συζητάμε περί ανέμων και υδάτων: Αρχικά η νονά παραπονιέται για μια γυναίκα που "Για δες, μασάει τσίχλα στο Δημοτικό Θέατρο!". Ύστερα αρχίζει να αναπωλεί τα πενήντα περίπου χρόνια που δούλεψε ως πλασιέ σε είδη κουζίνας: "Όλα αυτά τα χρόνια, όλες μου οι πελάτισσες έμεναν μέχρι τέσσερα στενά μακριά από το σπίτι μου! Τις ίδιες είχα συνέχεια και όλες με θυμούνται με αγάπη γιατί ήμουν πολύ τυπική και σωστή στη δουλειά μου" ...
"Αλλά και η Βάννα είναι πολύ καλή στη δουλειά της, από μικρή παραδίδει ιδιαίτερα μαθήματα πιάνου και δεν της έφυγε ποτέ ούτε ένα παιδί!" *Τώρα είναι αυτά περίεργα, ή δεν είναι;*
"Απ' ότι θυμάμαι, ο σύζυγός της είναι ψυχολόγος" πετάγομαι, ρίχνοντας άδεια για να πιάσω γεμάτα.
"Ναι αλλά τώρα, με την κρίση, αυτός δεν έχει δουλειά. Η Βάννα είναι που τραβά όλα τα έξοδα", αποκρίνεται σκεφτική.

Σταδιακά η πλατεία γεμίζει, κυρίως με άτομα τρίτης ηλικίας (προφανώς, κάποιο ΚΑΠΗ), όμως η Γεωργία δεν φαίνεται πουθενά. Θα εμφανιστεί μόλις την τελευταία στιγμή και δεν θα μπορέσει να καθήσει μαζί μας επειδή συνοδεύεται από την δεκάχρονη κόρη της. Έτσι, η πλαϊνή μου θέση θα μείνει κενή καθ' όλη τη διάρκεια της παράστασης -τόσο το καλύτερο.

Παρόλο που το σκηνικό είναι μάλλον φτωχό (τρεις-τέσσερις σειρές από καρέκλες πλοίου· μια πολυθρόνα, ένα τραπεζάκι κι ένα λαμπατέρ στο βάθος· όλα σε κατάμαυρο φόντο) και οι ηθοποιοί άγνωστοι (τρεις άνδρες και τρεις γυναίκες, νέοι που παριστάνουν τους γέρους), η παράσταση

αποδεικνύεται καλύτερη απ' όσο περίμενα. Έξι ηλικιωμένοι συναντιούνται στο κατάστρωμα ενός καραβιού και πολύ παραστατικά διηγούνται αναμνήσεις, απωθημένα, χαμένα όνειρα, φαντασιώσεις, εικόνες απ' όλη τους τη ζωή:

Η κυρία με το πι δεν μπόρεσε να κρατήσει άνδρα και να κάνει οικογένεια, επειδή κάποιοι την κακολογούσαν συνεχώς και κάποιες της έκλεβαν τους γαμπρούς.
Η παχουλή με την ωραία φωνή δεν έγινε τραγουδίστρια επειδή δεν την άφηναν οι γονείς της· "Δεν θα σε κάνω πουτάνα, πουτανάκι!" της έλεγε χαρακτηριστικά η μητέρα της, ενώ ο πατέρας της δεν την άφηνε να ξεμυτίσει ούτε έξω από την αυλόπορτα.
Η ψηλή, αριστοκρατική, λίγο σνομπ κυρία αναπωλεί λαμπερά ταξίδια στην Αφρική· στο τέλος, όμως, ομολογεί πως έγιναν μονάχα στη φαντασία της.
Ο μελαγχολικός, μουσάτος κύριος πάντα επιθυμούσε ν' ανοίξει ψαράδικο αλλά, για κάποιους αδιευκρίνιστους λόγους, δεν το κατάφερε ποτέ.
Ο ψηλόλιγνος, ευκίνητος γέρος, που τα έχει ψιλοχαμένα, εξομολογείται ότι δεν ερωτεύτηκε ποτέ επειδή ήθελε ν' αγιάσει· "μοναχός σου χόρευε κι όσο θέλεις πήδα", ισχυρίζεται με παρρησία.
Ο τρίτος ηλικιωμένος άνδρας, που κάθεται στην πολυθρόνα, κάθε τόσο παραθέτει (μάλλον μηχανικά) διάφορες πληροφορίες για προϊόντα περασμένων εποχών: για την Σοκολατοποιΐα Παυλίδη, για τα καμέο, για το κρασί ρομπόλα.
Παλιά τραγούδια, παλιοί χοροί, παλιά παιδικά παιγνίδια, παλιά νεανικά πάρτι, ντροπαλοί έρωτες, περασμένες χαρές που ανήκουν οριστικά στο παρελθόν.

Σαφώς το έργο δεν ήταν κωμωδία, μάλλον νοσταλγικό και γλυκόπικρο ήταν. Κάποιοι από τους θεατές έδειξαν δυσαρέσκεια και αδημονία να τελειώσει, εμένα όμως μου

άρεσε. [*εδώ η εικόνα από το εισιτήριο, στον πράσινο φάκελο, τέλος*]

Όταν τελειώνει η παράσταση, η νονά μου ζητά να περιμένουμε να φύγουν πρώτα όλοι οι θεατές, ώστε να σηκωθεί με την ησυχία της χωρίς να φοβάται μήπως την σπρώξει κανένας. Όταν, όμως, έρχεται η ώρα, δυσκολεύεται πολύ να σταθεί στα πόδια της, καθότι έχει πιαστεί στο κάθισμα, δυόμισι ώρες συνολικά. Θα της πάρει ένα τέταρτο για να σηκωθεί, ενώ μας περίμενουν η Γεωργία, η κόρη της και μια ταξιθέτρια η οποία, ξανά και ξανά αλλά ευγενικά πάντα, μας ζητά να φύγουμε επειδή πρέπει να αλλάξει η σκηνή του θεάτρου και αυτό δεν γίνεται όταν υπάρχουν στην πλατεία θεατές.

Τέλος πάντων, κάποια στιγμή καταφέρνουμε να βγούμε έξω και, πάντα με αργά βηματάκια, φθάνουμε μπροστά στην εξωτερική σκάλα. Το κατέβασμα αποδεικνύεται πολύ πιο δύσκολο από το ανέβασμα για τη νονά μου, παρόλο που τώρα την κρατάμε δυο (η Γεωργία κι εγώ) και τρομάζουμε στο κάθε σκαλί, μην τυχόν κουτρουβαλιαστεί πουθενά η γριά. "Τελικά, δεν είμαι για τίποτα", παραδέχεται. *Πάλι καλά που το κατάλαβες*, σκέφτομαι. Όταν, μετά από κανένα τέταρτο, φθάνουμε στο πλακόστρωτο, γυρίζει και μου λέει:

"Εγώ θα πάω σπίτι με την Γεωργία, εσύ μπορείς να περάσεις απέναντι και να πάρεις λεωφορείο για τη Γλυφάδα!"

Μου έρχεται κάπως απότομο αυτό, περίμενα ότι θα την πήγαινα εγώ πίσω στο σπίτι της και ότι θα τρώγαμε μαζί μεσημεριανό, κάτι τέτοιο είχα στο νου μου.

"Μα δεν θα έλθει η κοπέλα στο σπίτι;" ρωτάει τότε η Γεωργία με γνήσια απορία, κοιτώντας πότε εμένα πότε τη νονά μου.

"Εεε, δεν ξέρω, ό,τι θέλετε!" απαντώ εγώ.

"Έχει δουλειά η Υβόννη, δεν μπορεί!" δίνει την τελική λύση η Κλειώ.

Μου δόθηκε η εντύπωση πως η νονά μου βιαζόταν να με ξεφορτωθεί... Δεν την παρεξηγώ, όμως, είναι μεγάλη γυναίκα, ίσως να ήταν κουρασμένη και δεν είχε όρεξη για περισσότερα νταραβέρια μεσημεριάτικα.

Προφανώς, η επίσκεψη της περασμένης Τετάρτης είχε σαν σκοπό να πάει κάποιος τη νονά μου στο Δημοτικό Θέατρο την ώρα που ήθελε εκείνη... Σε γενικές γραμμές, πάντως, όμορφα πέρασα: Παρακολούθησα μια θεατρική παράσταση, είπα δυο κουβέντες με τη νονά μου, θυμηθήκαμε τα παλιά, είδα κόσμο. Σήμερα έκανα κάτι διαφορετικό απ' ότι συνήθως και αυτό μου αρκεί...

Ερωτηματικά

Τετάρτη, 20 Μαρτίου 2019

Από τότε που ο ανηψιός Γιάννης άρχισε να δουλεύει βραδινό ωράριο σαν οδηγός, τα καθήκοντά μου στο Φεζαρρομαρκέικο έχουν αυξηθεί δραματικά:

* οικιακές εργασίες για δυο σπίτια, το δικό μου και του Γιάννη
* θελήματα και ψώνια κάθε λίγο και λιγάκι
* ατέλειωτα τρεχάματα όλο το μήνα σε τράπεζες για πληρωμές δανείων, χρεών και λογαριασμών (οι Μαρκάκηδες εξακολουθούν να χρωστάνε σε όποιον μιλάει ελληνικά και θα χρωστάνε για τα επόμενα είκοσι χρόνια τουλάχιστον)
* κάθε πρωί πηγαίνω τον μικρό στο σχολείο και το απόγευμα τον ξαναφέρνω σπίτι
* σχεδόν κάθε μέρα διαβάζω τον Χάρη σε όλα τα μαθήματα του σχολείου
* δωρεάν μαθήματα αγγλικών στο Χάρη και στην Ταμάρα, η οποία ευελπιστεί να πάρει το Lower σε δυο χρόνια (αλλά θα τα παρατήσει μετά από δυο μήνες)
* Τουλάχιστον μια φορά την εβδομάδα, τρέχω τον Χάρη στο γήπεδο του ποδοσφαίρου για προπόνηση (τέσσερις ώρες ταλαιπωρία συνολικά, καθότι δεν διαθέτω μεταφορικό μέσο και τα λεωφορεία αποτελούν πλέον είδος προς εξαφάνιση)

Εφόσον δεν μου απομένει πια παρά ελάχιστος χρόνος για τον εαυτό μου, όταν θέλω να γράψω κάτι στο κομπιούτερ σηκώνομαι κατά τις 6:00 το πρωί - πριν ξυπνήσουν οι άλλοι και οι απαιτήσεις τους. Έτσι κάνω και σήμερα, προκειμένου να ολοκληρώσω ορισμένες καταγραφές στο ημερολόγιό μου. Κοιτάζω προσεκτικά το ρολόι του κομοδίνου, η ώρα είναι 6:30 – μάλλον αργά για συγγραφή: γύρω στις 7:15 σηκώνεται η μητέρα μου και αμέσως μετά καταφθάνει ο μικρός για να τον πάω σχολείο. Έτσι, αντί για γράψιμο, κανονίζω ν' ακούσω μουσική στο κρεβάτι με ακουστικά για 45 λεπτά. Μόλις τελειώνω, κοιτάζω ξανά το ρολόι και με έκπληξη διαπιστώνω

ότι η ώρα εξακολουθεί να είναι 6:30! Υποθέτω ότι η μπαταρία του έχει τελειώσει, οπότε πηγαίνω στην κουζίνα για να δω το άλλο ρολόι που έχουμε εκεί -όμως, και εκεί η ώρα είναι 6:30. *Μάλλον θα ήταν 5:30 όταν σηκώθηκα και δεν κοίταξα καλά*, σκέφτομαι. *Τώρα, όμως, η ώρα θα έπρεπε πια να είναι 6:15, όχι 6:30...* ***Μυστήριο;*** ή άλλη μια ***χρονική διάλειψη;***

Πέμπτη, 21 Μαρτίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα αστικό λεωφορείο που διασχίζει φαρδείς δρόμους. Ανάμεσά τους ξετυλίγονται νησίδες με πλούσια βλάστηση, όπου περιφέρονται αρχαία παράξενα ζώα, λευκά, ριγωτά, χρυσαφένια, ασημένια. Σε μια στιγμή, παρατηρώ ένα ανθρωποειδές που γεννιέται μέσα από ένα αυγό. Κατεβαίνοντας από το όχημα βρίσκω έναν συνοδό και προχωράμε μαζί αγκαζέ, ώσπου καταλήγουμε σ' ένα όμορφο σπίτι. Περνώντας στο σαλόνι, βλέπω μια τηλεόραση να παίζει αλλά εγώ προτιμώ να παρατηρώ το παραδείσιο περιβάλλον απέξω, που άλλοτε διακρίνεται και άλλοτε όχι μέσα από τα θολά τζάμια του παραθύρου...

Τρίτη, 26 Μαρτίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα ευρύχωρο μπαλκόνι μαζί με άλλα άτομα. Ανάμεσά τους είναι και η Μαρίνα, η μητέρα του Χάρη, η οποία με γυροφέρνει και ζητάει να της δανείσω 50 ευρώ. Της λέω πως δεν έχω, εκείνη όμως με κυνηγάει κι επιμένει “μα αφού έχετε, το ξέρω”.

Πάνω που αναρωτιέμαι πώς θα της ξεφύγω, κάτι παράξενο συμβαίνει στον ουρανό: Πυκνά, μαυροπράσινα σύννεφα συσσωρεύονται γοργά· μοιάζουν σα να αποτελούνται από πρισματικούς βράχους, σκοτεινιάζουν όλο τον ουρανό και φαντάζουν απειλητικά. Η Μαρίνα δίπλα μου φοβάται μα κι εγώ ανησυχώ, βλέποντας τα πέτρινα νέφη να κινούνται απότομα, αλλάζοντας διαρκώς σχήματα. Μερικά από αυτά αποσπώνται από τη μάζα και πετάγονται μονομιάς αλλού. Τότε συνειδητοποιώ ότι δεν είναι σύννεφα μα αλλόκοτα, εξωγήινα διαστημόπλοια.

Την επόμενη στιγμή, τρομάζουμε όλοι καθώς παρακολουθούμε χοντρές, ακτινωτές δέσμες φωτός να χτενίζουν επιθετικά τους δρόμους της πόλης, αν και δεν φαίνεται να καταστρέφουν τίποτα. Ένα μικρό φως κατρακυλάει και αστράφτει σαν πυροτέχνημα πάνω στο μπαλκόνι μας, για να σβήσει σχεδόν αμέσως. Λίγο πιο πέρα παρατηρούμε κίνηση· πλησιάζουμε και αντικρίζουμε ένα εξωγήινο ον, που έχει μόλις υλοποιηθεί μπροστά μας: Είναι ένας ψηλόλιγνος άνδρας με καστανόξανθα μαλλιά, γωνιώδες πρόσωπο και υπεροπτικό ύφος. Έχει αιχμαλωτίσει δυο γυναίκες με λεπτές, χρυσαφένιες αλυσίδες. Τις τραβά βίαια κοντά του, τυλίγει τις αλυσίδες γύρω από τους λαιμούς τους και απειλεί να τις πνίξει αν δεν υποταχθούν στις επιθυμίες του. Ύστερα στρέφεται προς το μέρος μας με πονηρό ύφος, που υπονοεί ότι τους ίδιους σκοπούς έχει και για μας.

Ξαφνικά δεν φοβάμαι, καθώς το όνειρο γίνεται *διαυγές*. Πλησιάζω ακόμα περισσότερο, τον κοιτάζω έντονα και του λέω προκλητικά:

“Εγώ είμαι άνδρας! Σου κάνω;”

Ο εξωγήινος δείχνει να δυσανασχετεί μα δεν απαντά.

“Αλήθεια, ξέρεις πού βρίσκεσαι;” τον ρωτώ με αυστηρό ύφος, ενώ εκείνος παραμένει απορημένος και σιωπηλός.

“Σοβαρά, τώρα”, συνεχίζω στον ίδιο τόνο. “Ήλθες μέχρι εδώ από τον πλανήτη σου, και δεν ξέρεις καν πού βρίσκεσαι;”

Εξακολουθεί να με κοιτάζει σαστισμένος, με μάτια ορθάνοιχτα και ανήσυχα.

“Εδώ είναι το όνειρό μου και εδώ κάνω ό,τι θέλω εγώ!” καταλήγω, ενώ εκείνος φαίνεται πιο μικρόσωμος και αδύναμος. Πιάνω το κεφάλι του στα χέρια μου και το βλέπω να σκάει σαν μπαλόνι.

Όμως, γρήγορα ο εξωγήινος επανεμφανίζεται όπως ήταν πριν αλλά τώρα είναι ανεβασμένος σ' ένα αλλόκοτο "δίκυκλο" φτιαγμένο από φως – το ίδιο φως που είχε σκάσει προηγουμένως σαν πυροτέχνημα δίπλα μας. Νιώθω ανακούφιση, καθώς τον βλέπω να απομακρύνεται γοργά...

Παρασκευή, 5 Απριλίου 2019

Σημαδιακό όνειρο: Η αδελφή μου κι εγώ είμαστε διακοπές σε κάποιο νησί. Περπατάμε μαζί αλλά γρήγορα με παρατάει και, μαζί με τη μέλλουσα συμπεθέρα της, τη Γκαλίνα, προχωρούν βιαστικά μπροστά και με αφήνουν μόνη. Δεν σκοτίζομαι ιδιαίτερα μα σύντομα ξαναβλέπω την Αλίκη να στέκεται μόνη και να με περιμένει στη μέση του πολυσύχναστου δρόμου. Καταλαβαίνω ότι δεν με ξεχνά, με έχει υπόψη της. "Έχω σχέση με γυναίκα εδώ και 15 χρόνια", μου ομολογεί κάποια στιγμή κι εγώ αναρωτιέμαι ποιά από τις φιλενάδες της εννοεί.

Σύντομα οι τρεις μας καταλήγουμε σ' ένα ωραίο εστιατόριο, επενδυμένο όλο με ξύλο, μα ανησυχώ ιδιαίτερα όταν βλέπω αχνές φλόγες να ξεπηδούν μέσα από το πάτωμα, στα μπροστινά τραπέζια. Αρνούμαι κατηγορηματικά να καθήσω εκεί. Ξαφνικά, προτού καν συνειδητοποιήσω πώς, βρίσκομαι στο κρεβάτι μαζί με τρεις ημίγυμνους, γυμνασμένους άνδρες μα τίποτα πονηρό δεν συμβαίνει...

Ερμηνεία: Γύρω στο Πάσχα η Αλίκη θα πάει τέσσερις μέρες διακοπές στην Άνδρο, μαζί με τη Τζούλη και μιαν άλλη φιλενάδα της. Ακόμη, φαίνεται πως η αδελφούλα μου δεν μ' έχει εντελώς γραμμένη, με έχει υπόψη της. Προσοχή, μόνο, πού με οδηγεί...

Δευτέρα, 15 Απριλίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διάχυτη αγωνία επικρατεί παντού, καθώς μαθαίνουμε ότι μια φυλή εξωγήινων ρομπότ ταξιδεύει στο διάστημα και καταστρέφει πολιτισμούς. Ακούμε ότι σύντομα φθάνουν στη Γη, οπότε πρέπει να πάρουμε να μέτρα μας γρήγορα.

Εγώ και μερικοί άλλοι σπεύδουμε να ταμπουρωθούμε μέσα σε ψηλά κτήρια, καθώς τα εχθρικά ρομπότ ήδη επελαύνουν σε λεωφόρους των Αθηνών, κυλώντας μέσα σε παράξενους, τεράστιους, μεταλλικούς τροχούς, σκοτώνοντας ό,τι κινείται. Σβήνουμε αμέσως τα φώτα για να μην τραβήξουμε την προσοχή τους κι εγώ μόλις που προφταίνω να συρθώ κάτω

από μια σιδερένια πόρτα που κλείνει.

Μια ολόκληρη βδομάδα περνά κι εμείς παραμένουμε κλειδωμένοι μέσα στα σκοτεινά διαμερίσματα, ελπίζοντας να γλυτώσουμε, ενώ έξω καταστρέφονται τα πάντα. Στο τέλος, όμως, με κάποιο τρόπο νικάμε τους εξωγήινους, τους βλέπουμε να υποχωρούν και να αποχωρούν από τον πλανήτη...

Σάββατο, 20 Απριλίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω με πλοίο μαζί με παρέα, όμως δεν διασκεδάζουμε· γύρω μας επικρατεί μεγάλη αναταραχή, ενώ κάποιοι προσπαθούν να μας παγιδέψουν. Σε μια στιγμή, ένας άνδρας ουρεί πάνω μας, από το επάνω κατάστρωμα. Αηδιάζω και τον βρίζω "είσαι μεγάλος μαλάκας". Λίγο αργότερα, για να αποφύγουν τα χειρότερα, δυο φίλες μου μπαίνουν οικειοθελώς μέσα σ' έναν γυάλινο θάλαμο. Όμως, εκεί μέσα η θερμοκρασία ανεβαίνει διαρκώς και φαίνονται να υποφέρουν. Αποχωρώ βιαστικά, ψάχνοντας για κάποια λύση. Προχωρώ στο μπροστινό τμήμα του καραβιού, συναντώ πολλούς επιβάτες εκεί μα κανείς τους δεν νοιάζεται για την τύχη των φιλενάδων μου. Ωστόσο, νιώθω αρκετή ανακούφιση όταν αντικρίζω την μεγάλη πισίνα που είναι κοντά στην πλώρη.

Τότε, βλέπω τη θάλασσα μπροστά μου να φουσκώνει επικίνδυνα και να παρασύρει ολόκληρη την τεράστια, γαλάζια δεξαμενή της πισίνας μέσα στον ανταριασμένο ωκεανό. Αμέσως μετά, το σκοτεινό κύμα φουσκώνει ακόμα περισσότερο και απειλεί να σκεπάσει το σκάφος. Το όνειρο γίνεται *διαυγές* και αρχίζω να αιωρούμαι ψηλότερα, προσπαθώντας να γλυτώσω. Όμως, το κύμα ανεβαίνει κι εκείνο, μου είναι αδύνατο να ξεφύγω. Το νερό αρχίζει πια να με σκεπάζει, νιώθω να πνίγομαι, ξυπνώ με έντονη δυσφορία...

Μεγάλη Τετάρτη, 24 Απριλίου 2019

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στο χωλ του σπιτιού μου. Ξαφνικά μπαίνει μέσα ένας έφηβος και μας πληροφορεί για κάποιον γνωστό του που πέθανε πρόσφατα. Εκείνη την ώρα, περνά η πομπή της κηδείας έξω από το σπίτι μας. Ο νεαρός

πηδά από τη βεράντα και πάει να ενωθεί με τον κόσμο. Κοιτάζω και παραξενεύομαι, καθώς βλέπω ότι όλοι τους είναι ντυμένοι μασκαράδες.

Την επόμενη στιγμή, παρατηρώ πολλές και μεγάλες κατσαρίδες στο πάτωμα, ακόμα περισσότερες στο διπλανό δωμάτιο. Η μαμά κι εγώ τις σιχαινόμαστε και καταφεύγουμε στην πίσω κρεβατοκάμαρα, όπου δεσπόζουν δυο όμορφα κρεβάτια ζωγραφισμένα με εικόνες ρομαντικών γυναικών...

Επαλήθευση: Το πρωί η μαμά παραπονιέται ότι μια τεράστια κατσαρίδα τριγύριζε στην κουζίνα νωρίτερα. Την επομένη θα έλθει ο Γρηγόρης μαζί με την κόρη του, για μια σύντομη επίσκεψη στα όρθια. Δεν μπορεί να καθήσει καθόλου, λέει, επειδή πρέπει να πάει τώρα στην κηδεία μιας ηλικιωμένης συγγένισσάς του, η οποία πέθανε από τον καημό της επειδή έχασε τον 32χρονο εγγονό της από καρκίνο πριν από ένα μήνα.

Υποψιάζομαι, πάντως, ότι ο Γρηγόρης χρησιμοποιεί το ανωτέρω γεγονός σαν δικαιολογία *(μασκαράδες):* Από τότε που πέθανε ο πατέρας μου, το 2015, έρχεται να μας δει πάντα στα πεταχτά· αποφεύγει να καθήσει μαζί μας έστω πέντε λεπτά, πιθανόν επειδή του το απαγορεύουν τα χοντρά κυκλώματα όπου ανήκει. Τα ίδια κάνει και η μάνα του άλλωστε, η οποία μέχρι πέρυσι μας κουβαλιόταν κάθε πρωί ανελλιπώς -προτού μπλέξει με ιεχωβάδες...

Κυριακή του Πάσχα, 28 Απριλίου 2019

Η φετινή Μεγάλη Εβδομάδα εκτυλίχθηκε στο σπίτι μας διαφορετικά απ' ότι συνήθως: Κανείς από την οικογένεια δεν πήγε στην εκκλησία αυτές τις μέρες, κι εγώ προτίμησα ν' απολαύσω τις βόλτες μου κοντά σε θαλερά δένδρα και λουλούδια, *στο Βασίλειο της Μεγάλης Θεάς*, παρά ν' ακούω με τις ώρες την βλοσυρή κλάψα των παπάδων.

Την Μεγάλη Παρασκευή είχε λιακάδα και πολύ το φχαριστήθηκα: Από τότε που ήμουν μικρή ακόμη, η μάνα μου και άλλες απλοϊκές γυναίκες της γειτονιάς μού 'παιρναν τ' αυτιά:

"Κάθε χρόνο, τη Μεγάλη Παρασκευή έχει συννεφιά! Θαύμα, αυτό είναι θαύμα!"
"Μα καλά, σε ολόκληρη τη γη έχει συννεφιά;" αντιγύριζα εγώ.
"Μη λες τέτοια, πρέπει να πιστεύουμε", μου απαντούσαν.

Αποβραδίς δεν πήγε κανένας μας στην Ανάσταση· δεν πήραμε το λεγόμενο Άγιο Φως, ούτε μας το έφερε κανείς, οπότε τα κεριά μας έμειναν ανέπαφα. Και στο πασχαλινό τραπέζι σήμερα, όπου ο Γιάννης έψησε διάφορα κρέατα και φάγαμε του σκασμού, κανένας μας δεν θυμήθηκε να φέρει να τσουγγρίσουμε τα κόκκινα αυγά! Εγώ το θυμήθηκα σε μια στιγμή αλλά δεν είπα τίποτα. "Σε καλό μας", μουρμουρίζει η μαμά όλο το βράδι, καθώς συλλογίζεται την παράλειψη...

Παρασκευή, 10 Μαΐου 2019

Το καινούργιο επεισόδιο του οικογενειακού μας σήριαλ:

Λίγο μετά το μεσημέρι καταφθάνει ο Θανάσης και με βροντερή φωνή μας αναγγέλλει ότι χρειάζεται επειγόντως 3500 ευρώ για να τα δώσει σ' έναν super wow προπονητή εξ Αμερικής, ο οποίος έχει τον τρόπο να του παρέχει την πολυπόθητη επαγγελματική κάρτα και θα τον οδηγήσει γραμμή στο στέμμα του Mr Olympia!
"Ο Έλληνας προπονητής που είχα ως τώρα, προσπαθούσε να με κρατήσει πίσω! Γι' αυτό τελευταία έχανα κιλά αντί να παίρνω! "Εσένα το σώμα σου δεν είναι φτιαγμένο για να πάρει κι άλλο βάρος" μου έλεγε!" μας πληροφορεί αναψοκοκκινισμένος.
"Μα γιατί να το κάνει αυτό;" απορώ.
"Από ζήλια! Μόνο αυτός στην Ελλάδα έχει την κάρτα και δεν θέλει να την αποκτήσει κανένας άλλος!"

Σαφώς δεν διαθέτουμε 3500 ευρώ για να τα θυσιάσουμε ατάκα κι επί τόπου στο bodybuilding, τελικά όμως ο Θανάσης θα βρει έναν άλλον Αμερικανό προπονητή, ο οποίος ζητά "μόλις" 1400 ευρώ το εξάμηνο για να τον παρακολουθεί μέσω Διαδικτύου. Η Αλίκη θα βοηθήσει οικονομικά όπως μπορεί, ενώ ο Γιάννης προθυμοποιείται να δώσει ολόκληρο τον επόμενο μισθό του στον Θάνο.

Τι είδους παιγνίδια των Μαρκάκηδων είναι τούτα πάλι δεν ξέρω, μα αυτό δεν με απασχολεί ιδιαίτερα: Σε κάθε περίπτωση, εγώ συνεχίζω να παίζω εδώ τον ρόλο μου (της απένταρης και αφελούς υπηρέτριας), οπότε δεν ανησυχώ ιδιαίτερα...

☺ "Ο Πύργος του Άιφελ δεν βρίσκεται στο Παρίσι!" μου αναγγέλλει ο Χαρούλης το απόγευμα, ενώ κάνουμε μάθημα αγγλικών και παρατηρεί στο βιβλίο μια φωτογραφία του εν λόγω πύργου.

"Μπα! Και πού βρίσκεται;" του κάνω.

"Στην Αθήνα! Να, εδώ ακριβώς!" απαντά χαρωπά και μου δείχνει ένα συγκεκριμένο σημείο στο παντελόνι του...

Τρίτη, 21 Μαΐου 2019

Ακόμα μια φορά ακούμε τον Θανάση να ωρύεται στεντόρια και να βαράει αλύπητα την Ταμάρα, από τις 6:00 πουρνό-πουρνό μέχρι τις 8:30 που έρχεται κάτω η αδελφή μου έξαλλη και μας διηγείται τα καθέκαστα: Αυτός τη χτυπάει και την σέρνει από τα μαλλιά σε όλο το σπίτι, αυτή φωνάζει βοήθεια (αλλά μάλλον δεν το εννοεί), "Σκασμός, θα ξυπνήσεις τη μητέρα μου", ουρλιάζει αυτός όποτε αυτή αφήνει καμιά κραυγή, "Μη, πονάω", τον παρακαλάει κάθε τόσο. "Πρέπει να αντέχεις τα πάντα, να γίνεις σκληρή σαν σίδερο!" της φωνάζει εκείνος και συνεχίζει να τη βαράει. Ύστερα πέφτουν στο κρεβάτι για λίγο, για να ξαναρχίσουν τα ίδια μόλις σηκωθούν. Ως συνήθως, η αιτία του καυγά είναι οι γκόμενοι που είχε η Ταμάρα προτού γνωρίσει τον Θάνο, πράγμα που ο ανηψιός μου φέρει πολύ βαρέως και όποτε το θυμάται την κοπανάει. Άλλοτε πάλι, σκοτώνονται επειδή η Ταμάρα καθυστέρησε πέντε λεπτά να ετοιμάσει ένα από τα δέκα γεύματα που χρειάζεται καθημερινά ο αθλησταράς.

Όπως μας εξηγεί στη συνέχεια η αδελφή μου, εκτός από κιλά αναβολικών ο Νάσος εξακολουθεί να παίρνει χασίσι τουλάχιστον δυο φορές την ημέρα για να αντέχει τη σκληρότατη προπόνηση και την αυστηρότατη δίαιτά του. Ομοίως ο Γιάννης, παίρνει κι αυτός αναβολικά (οκτώ

διαφορετικά κουτιά μέτρησα στις προάλλες) αλλά και χασίσι δυο-τρεις φορές την ημέρα, με αποτέλεσμα να βρωμοκοπάει σαν τεκές όχι μόνο το διαμέρισμά του αλλά και ολόκληρο το κλιμακοστάσιο. Μόνο έτσι μπορεί να τα βγάζει πέρα με τη νυχτερινή δουλειά του, την οποία πια θεωρεί απίθανα κουραστική και απαιτητική – τόσο που επειδή εργάζεται οκτώ ώρες τη νύχτα, θεωρεί καλό να κοιμάται τις υπόλοιπες δεκάξι..

Να γιατί, λοιπόν, οι κυφήνες δεν μπορούν να σκεφθούν λογικά, ούτε να κάνουν ποτέ προκοπή. Είτε δουλεύουν είτε όχι, είναι ένα και το αυτό! Δεν πληρώνουν ποτέ τους λογαριασμούς, ούτε τα χρέη τους, επειδή ένα μεγάλο ποσοστό από τα χρήματα που κερδίζουν τα ξοδεύουν σε ναρκωτικά...

Λεπτομέρεια: Εδώ και λίγους μήνες, η μητέρα της Ταμάρας τα σκάει χοντρά για (ακόμα μία) ανακαίνιση στο σπίτι του νυμφίου Θανάση: Έχουν ήδη φτιάξει μια νέα, πολυτελή ντουλάπα και κρεβάτι, ενώ έπονται νέα κουζίνα με σαλοτραπεζαρία, στρώσιμο με πλακάκια σε όλο το πάτωμα, βάψιμο του σπιτιού μέσα και έξω, κλπ. Φαίνεται πως με κάτι τέτοια ευελπιστούν οι Ρωσίδες να τυλίξουν το κελεπούρι με παπά και με κουμπάρο. “Κεφαλοκλείδωμα του έχουν κάνει”, λέει χαρακτηριστικά η αδελφή μου.

Στους μήνες που ακολουθούν, η μέλλουσα πεθερά δεν θα προβεί σε περισσότερα έξοδα για το σπίτι του "γαμπρού". Προφανώς, βλέπει ότι "πάει πολύ μακριά η βαλίτσα" και ο γάμος καθυστερεί υπερβολικά...

Πρόβλεψη: Ένα από τα δυο θα συμβούν στο μέλλον: Είτε ο γαμπρός θα πιάσει κορόιδο τη νύφη, πετώντας την έξω σαν στιμμένη λεμονόκουπα αφού πρώτα εκείνη θα τον έχει υπηρετήσει πιστά για μερικά χρόνια, είτε θα τον πιάσει κορόιδο αυτή, ζητώντας του διαζύγιο και τη μισή περιουσία που ως τότε (ελπίζει η κυρία) ο κύριος θα έχει αποκτήσει ως πρωταθλητής του βodybuilding...

Κυριακή, 9 Ιουνίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια αίθουσα όπου, μαζί με άλλα άτομα, παρακολουθώ μαθήματα

μεταφυσικής. Σκύβω πάνω από έναν μεγάλο χάρτη, ο οποίος απεικονίζει μια έκταση γης -μα η όψη της θυμίζει ωμό κρέας. Κόκκινα κεφαλαία γράμματα δείχνουν τι συμβαίνει σε διάφορα στάδια υποξίας, όταν ένας οργανισμός αναπνέει όλο και λιγότερο. Φθάνοντας σ' ένα επίπεδο χαμηλά, διακρίνεται η λέξη VOID (κενό)· λίγο πιο κάτω διαβάζω τη λέξη DEATH (θάνατος). Παραξενεύομαι επειδή η μορφολογία του "εδάφους" είναι παντού παρόμοια, δηλαδή σαν κρέας. Ξαφνικά βλέπω κάπου γραμμένη τη φράση "Inferno lies inside us", ταράζομαι μα το ελέγχω. Λίγο αργότερα, ανοίγει μια πλαϊνή σιδερένια πόρτα και βγαίνει από εκεί ο Σωκράτης (παλιός συμμαθητής μου), έφηβος και ζωηρός, όπως ήταν πριν από σαράντα τόσα χρόνια...

Σημείωση: Αποβραδίς παρακολούθησα τηλεόραση ως τις 11:00 τη νύχτα και πήρα 2 χάπια B6 πριν τον ύπνο. Δεν περίμενα να μου έλθει το εφιαλτικό μήνυμα και μάλιστα τόσο έντονο – αλλά δεν έλαβα υπόψη ότι το απόγευμα περπάτησα κοντά στο νεκροταφείο και στην εκκλησία.

Ξυπνώ κατά τις 4:00 τα χαράματα και αρχίζω συνεχές νοερό μάντραμ "heaven", μέχρι που με παίρνει πάλι ο ύπνος και βιώνω μια ασυνήθιστη ***Ψυχική Εμπειρία:*** Μέσα σε όνειρο που γίνεται διαυγές, αφήνομαι και πηδώ στο κενό από μεγάλο ύψος. Περιφέρομαι σαν άυλη στο διάστημα ενώ, πέρα μακριά, στο κέντρο του σύμπαντος, διακρίνω έναν φωτεινό δακτύλιο που φαντάζει σαν πύλη για αλλού. Ηρεμία, μακαριότητα με τυλίγει λίγο πριν ξυπνήσω ξανά...

☺ Το βράδι ο Χάρης ανοίγει το κινητό του και βάζει ν' ακούσει για πολλοστή φορά το τραγούδι "My heart will go on", από την ταινία "Τιτανικός". Εδώ και μερικούς μήνες έχει μανία με το τραγούδι και το έργο.
"Τελικά, τι σου αρέσει περισσότερο; Η ταινία ή το τραγούδι;" τον ρωτώ.
"Περισσότερο μου αρέσει το πλοίο" απαντά, μετά από σύντομη περισυλλογή. "Μου αρέσει επειδή έχω κι εγώ κάτι τόσο μεγάλο!" μου εξηγεί, με ύφος πονηρό.
"Ναι, αλλά ο Τιτανικός βυθίζεται στο τέλος!" του επισημαίνω.

“Και το δικό μου βυθίζεται!”
“Μπα; Και που βυθίζεται;”
“Σε μέρη μαγικά!” καταλήγει με πλατύ χαμόγελο...

Κυριακή, 16 Ιουνίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ταξιδεύω με πλοίο για τη Φινλανδία. Φθάνοντας στις δαντελωτές ακτές, θαυμάζω τα χιονισμένα βουνά απέναντι. Σε μια στιγμή χάνω την τσάντα μου αλλά την βρίσκω ξεχασμένη σε μια πολυτελή κάμαρα, που αποδεικνύεται πως είναι αποχωρητήριο. Μια γυναίκα και δυο κορίτσια εργάζονται εκεί, σε μακάρια ηρεμία και απομόνωση. Βγαίνοντας έξω, βρίσκομαι σ' έναν ωραίο κήπο γεμάτο με παράξενα, γαλαζοπράσινα φυτά και τεχνητές λιμνούλες.

Αργότερα παίρνω το τρένο και φθάνω σ' ένα μέρος όπου είναι συγκεντρωμένα πολλά άτομα. Στεκόμαστε και περιμένουμε να συμβεί κάτι εξαιρετικό· σύντομα βρισκόμαστε ανεβασμένοι σ' ένα τεράστιο, πολύπλοκο, ξύλινο, πλωτό ποδήλατο και διασχίζουμε ποδηλατώντας ένα μακρύ, γραφικό ποτάμι γεμάτο με καταπράσινα νησάκια. Τα τοπία που

εναλλάσσονται είναι υπέροχα, τώρα έχω την εντύπωση ότι βρισκόμαστε κάπου στη Μαλαισία. Όμως, το ταξίδι γίνεται όλο και πιο κουραστικό, καθώς η ποδηλασία απαιτεί πολλή δύναμη και δεν είμαστε αρκετοί πάνω στο όχημα...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Εδώ και τρεις μήνες περίπου, το Flickr έχει βαλθεί να διαχωριστεί από το Yahoo και ζητούσε απ' όλους τους συνδρομητές να αλλάξουν τους κωδικούς εισόδου, πράγμα που έκανα κι εγώ, αρχικά στον πρώτο από τους δυο λογαριασμούς μου (Yvon11....@yahoo.gr), όπου τοποθετώ τις ζωγραφιές μου. Ωστόσο, μόλις δοκίμασα να μπω με το νέο password, δεν το αναγνώριζαν! Εντέλει, ζήτησα να με επανεισάγουν με το "beam me up tool", πράγμα που πέτυχε ευτυχώς, αφού μου άλλαξαν το πρώτο γράμμα της ηλεκτρονικής μου διεύθυνσης στο Flickr (από Yvon σε yvon).

Στις 27 Μαρτίου άλλαξα το password στον δεύτερο λογαριασμό μου (yvonne22....@yahoo.gr), όπου βάζω τις φωτογραφίες μου. Γρήγορα, όμως, διαπίστωσα ότι δεν αναγνώριζαν ούτε αυτόν το νέο κωδικό. Με αρκετή έκπληξη ανακάλυψα ότι μπορούσα να μπαίνω με το παλιό password, μέσω yahoo, σα να μην είχα κάνει καμία αλλαγή...

Στις 22 Μαΐου το Flickr διακόπτει τη λειτουργία του για μια μέρα λόγω "συντήρησης". Έκτοτε τα πράγματα μπερδεύονται για τα καλά, καθώς μου είναι πλέον αδύνατο να μπω στον δεύτερο λογαριασμό μου! Δεν αναγνωρίζουν καν την αντίστοιχη ηλεκτρονική μου διεύθυνση και ζητούν να εισέλθω με μια άλλη, που τάχα μου έχουν δώσει. Ωστόσο, λαβαίνω κανονικά ενημερώσεις στη διεύθυνση yvonne22....@yahoo.gr ως τα τέλη Μαΐου, οι οποίες θα εξαφανιστούν ως δια μαγείας μετά! Τρεις φορές θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω με την ομάδα βοήθειας του Flickr αλλά δεν μου απαντούν. Άλλες τόσες ζητώ να με επανεισάγουν με το "beam me up tool" αλλά ούτε τότε λαβαίνω απάντηση.

Στις 2 Ιουνίου προσπαθώ να δημιουργήσω καινούργιο λογαριασμό στο Internet Archive, με σκοπό να τοποθετήσω εκεί κάποιες από τις φωτογραφίες μου – εφόσον, τέτοιου είδους

ψηφιακές βιβλιοθήκες υπόσχονται "αθανασία" χωρίς να απαιτούν περαιτέρω δραστηριότητα από τους χρήστες. Εκεί έχω τοποθετήσει τα γραπτά έργα μου και τους ζωγραφικούς μου πίνακες. Το ίδιο, λοιπόν, σκοπεύω να κάνω και με ορισμένες από τις φωτογραφίες μου...

Χρησιμοποιώ, λοιπόν, την ηλεκτρονική διεύθυνση yvonne22....@yahoo.gr, ωστόσο δεν λαβαίνω ποτέ e-mail επιβεβαίωσης. Επιπλέον, παρατηρώ πως τις τελευταίες τρεις μέρες δεν έχω λάβει ούτε ένα e-mail στην εν λόγω ηλεκτρονική διεύθυνση και φοβάμαι ότι έχω χάσει οριστικά την επαφή με τον δεύτερο λογαριασμό μου στο Flickr. Κάπου εδώ αρχίζω να υποψιάζομαι ότι η διεύθυνση yvonne22....@yahoo.gr είναι μπλοκαρισμένη. Μπαίνω στην άλλη, την Yvon11....@yahoo.gr, και στέλνω από εκεί ένα μήνυμα στην yvonne22 – το οποίο δεν έρχεται ποτέ, ενώ η yahoo με ενημερώνει ότι δεν μπορεί να στείλει το e-mail! Κοντολογίς, από την διεύθυνση yvonne22 δεν μπορώ να στείλω ούτε να μου στείλουν τίποτα! Αυτή η ιστορία αρχίζει να μη μου αρέσει καθόλου και σπεύδω να αλλάξω τον κωδικό εισόδου μου στην διεύθυνση Yvon11....@yahoo.gr. Αμέσως μετά, ενημερώνω τη yahoo ότι ο λογαριασμός μου yvonne22 έχει μάλλον χακαριστεί. Όπως είναι αναμενόμενο, δεν λαβαίνω καμία απάντηση σχετικά...

Κάποια στιγμή θα μου έλθει η φαεινή ιδέα να δοκιμάσω να μπω στον δεύτερο λογαριασμό μου στο Flickr με κατάληξη .com και όχι .gr και -ω του θαύματος- το κόλπο πιάνει! Το Flickr μου ζητά password, πληκτρολογώ το παλιό μου μα δεν γίνεται δεκτό. Δοκιμάζω εκείνο που είχα δημιουργήσει στις 27 Μαρτίου, ούτε. Ζητώ τρίτο password· για να το επικυρώσω, όμως, πρέπει να μπω στην διεύθυνση yvonne22....@yahoo.com που μου έχει δημιουργηθεί μάλλον από το Flickr! Φυσικά, πρέπει να ζητήσω νέο password και για αυτήν! Τέλος πάντων, κάλλιο αργά παρά ποτέ, το θαύμα ολοκληρώνεται και μπαίνω στον λογαριασμό με τις φωτογραφίες μου -απίστευτο μου φαίνεται!

Στο εξής, όποτε προσπαθώ να μπώ στον λογαριασμό yvonne22....@yahoo.com του Flickr, συναντώ διάφορες

δυσκολίες: πότε μπαίνω ως Yvonne, πότε ως yvonne, πότε χρησιμοποιώ το δεύτερο password, πότε το τρίτο, πότε αναγκάζομαι να ζητήσω άλλο -τελικά, πάντως, μπαίνω.

Το θέμα είναι ότι για να καταφέρει το Flickr να μπλοκάρει τον λογαριασμό μου yvonne22....@yahoo.gr και να μου δημιουργήσει έναν όμοιο με κατάληξη com, σίγουρα χακάρει ηλεκτρονικές διευθύνσεις κατά συρροή! Δεν είμαι σίγουρη ποιοί φταίνε (ίσως το Flickr να τα έχει κάνει μαντάρα, ίσως το Yahoo να πολεμάει το Flickr μετά την απόσχιση των δυο εταιρειών), μα κάπως έτσι φαντάζομαι ότι γίνεται μαζικό χακάρισμα ηλεκτρονικών διευθύνσεων...

Από την άλλη πλευρά, δεν μπορεί όλοι οι χρήστες του Flickr να αντιμετωπίζουν τις ίδιες δυσκολίες για να μπουν στο λογαριασμό τους. Προφανώς, η τρομερή τύχη μου (ή άλλοι, πιο "γήινοι" παράγοντες, πχ κυκλώματα) χτύπησε ξανά...

Ωστόσο, υπάρχει κι ένα θετικό σε όλο αυτό το μπέρδεμα, καθώς είχα, στο μεταξύ, την ευκαιρία να σκεφθώ καλύτερα την όλη υπόθεση. Ιστότοποι όπως το Flickr δεν είναι αυτό ακριβώς που θέλω, εφόσον δεν υπόσχονται κανενός είδους "αθανασία" για τις φωτογραφίες ή τα έργα ζωγραφικής μου. Όπως δηλώνουν οι ίδιοι, αν ένας λογαριασμός δεν παρουσιάζει δραστηριότητα για κάποιο χρονικό διάστημα, τον σβήνουν – και για να υπάρχει δραστηριότητα, πρέπει ο χρήστης να αλληλεπιδρά συνεχώς με άλλους χρήστες, πράγμα που στοιχίζει σε χρήμα και χρόνο. Αλλά για πόσο καιρό μπορεί να συνεχίζεται αυτό; Είκοσι, τριάντα, πενήντα χρόνια; Ύστερα, μοιραία θα επέλθει το τέλος.

Γενικότερα, υποψιάζομαι πως όλα τούτα (ηλεκτρονικές εκδόσεις, πλατφόρμες φωτογραφιών, διαδικτυακά παιγνίδια, μπλογκς, φόρουμς, ιστότοποι κλπ) είναι σαπουνόφουσκες! Προς το παρόν, είμαστε όλοι χαρούμενοι και αισιόδοξοι επειδή το Διαδίκτυο είναι ακόμη νέο και κάθε τι νέο φαίνεται αθώο και πολλά υποσχόμενο...

Παράλληλα, βλέπω ότι τελικά τίποτα δεν είναι πραγματικά ασφαλές στο Internet. Έτσι όπως είναι οργανωμένα τα πράγματα, αν κάποιος χακάρει την ηλεκτρονική σου

διεύθυνση μπορεί μετά να ελέγξει, να αλλοιώσει ή να σβήσει οτιδήποτε έχεις κάνει σε ολόκληρο το Διαδίκτυο – δεδομένου ότι όλοι οι λογαριασμοί σου συνδέονται με την ηλεκτρονική σου διεύθυνση. Το καλύτερο, λοιπόν, είναι να αντιστοιχίζεις σε διαφορετική ηλεκτρονική διεύθυνση το κάθε σάιτ με το οποίο ασχολείσαι. Τουλάχιστον, με αυτό τον τρόπο δεν μπορεί κάποιος να σου μπλοκάρει τα πάντα ταυτόχρονα...

Στο μεταξύ, συναντώ ανωμαλίες και σε άλλες διαδικτυακές πλατφόρμες:

Στην Amarok δεν μπορώ πια να εισάγω άλλο βιβλίο (δεν το 'χα σκοπό, έτσι κι αλλιώς) επειδή η διαδικασία έκδοσης έχει γίνει τρομερά πολύπλοκη.

Η έκδοση στο Feedbooks αποδεικνύεται αρκετά προβληματική, ενώ κάθε τόσο μηδενίζει τον αριθμό των downloads.

Εδώ κι έξι μήνες το Easywriter δεν εκδίδει νέα βιβλία, οπότε αδυνατώ να εκδώσω το 10ο βιβλίο μου. Δεν απαντούν ούτε στα ηλεκτρονικά μηνύματά μου.

Μακάρι να κάνω λάθος αλλά είναι θέμα χρόνου να μπλοκάρουν και οι υπόλοιποι λογαριασμοί μου σε ιστότοπους που χρησιμοποιώ. Προβλέπω ότι το πολύ σε τριάντα χρόνια δεν θα έχει μείνει σχεδόν τίποτα απ' όλα όσα έχω ανεβάσει στο Διαδίκτυο... Βεβαίως, είναι αυτονόητο ότι ένα υπερεργαλείο όπως το Internet δεν μπορεί να μείνει για πολύ ανοιχτό στους πολλούς...

Πειράματα VII

Δαχτυλίδια Αθανασίας με μαγνήτες νεοδυμίου: Όσο τα φορώ μου προκαλούν έντονη χαλάρωση, ωστόσο αυξάνουν τις παραϋπνικές ενοχλήσεις -ακόμη κι αν δεν τα χρησιμοποιώ τη νύχτα. Επιπλέον, όταν υπάρχει κάποια ασθένεια (πχ κρύωμα), τα συμπτώματα επιδεινώνονται. Με δυο λόγια, λειτουργούν θετικά μόνον όταν ο οργανισμός είναι απόλυτα υγιής. Συνεπώς, αποφασίζω να τα καταργήσω οριστικά...

Λευκός θόρυβος με ανεμιστήρα ή συσκευές τύπου Connair: Ασκεί ηρεμιστική, υπνωτική δράση και μειώνει τα υπναγωγικά φαινόμενα.
Ηλεκτρονικές κάρτες κάθε είδους, δεν πρέπει να βρίσκονται μέσα στο υπνοδωμάτιο.

Χόρτα ή μπρόκολο για δείπνο φέρνουν ζωηρά όνειρα.
Μακαρονάδες, σουβλάκια, κουνουπίδι, πουρές, μπεσαμέλ κλπ βαρειά φαγητά: Όταν καταναλώνονται τη νύχτα, προκαλούν δυσπεψία και διάφορα προβλήματα ύπνου.
Ξίδι, μηλόξιδο, βαλσάμικο και τα συναφή προξενούν διαφόρων ειδών νυχτερινούς τρόμους ακόμη κι αν έχουν καταναλωθεί από το πρωί.
Σοκολάτα υγείας ή παγωτό τη νύχτα βοηθούν τον ύπνο.
Μπανάνα κατά τις 4:00-4:30 πμ έχει υπνωτική δράση με ζωηρά όνειρα για τις επόμενες 1-2 ώρες.

Rose Noire (άρωμα Valenti): Δυο σταγόνες στους καρπούς διευκολύνουν τον ύπνο και τα ζωηρά όνειρα, ιδίως κατά τις 4:00 πμ τα ξημερώματα.
Anais Anais: Παρόμοια ως άνω, αλλά μάλλον το Rose Noire είναι πιο αποτελεσματικό.
Αρώματα και κολώνιες εξάρουν την ονειρική δραστηριότητα αλλά η χρήση τους πρέπει να γίνεται με μέτρο (μια-δυο σταγόνες στους καρπούς, όχι περισσότερο) αλλιώς δυσχεραίνουν τον ύπνο και προξενούν εφιάλτες ή παραϋπνικά φαινόμενα.

Κάψουλες 5-HTP: φέρνουν ηρεμία αν τις παίρνω το πρωί αλλά επιδεινώνουν τα υπναγωγικά οράματα όταν λαμβάνονται νύχτα.
Κουρκουμίνη: Μειώνει σημαντικά τα συμπτώματα της αρθρίτιδας και ευεργετεί ολόκληρο τον οργανισμό.
Simeco: Αποτελεσματικό για τη δυσπεψία αλλά επιδεινώνει τα προβλήματα ύπνου.
ZMA: Φέρνει ήσυχο ύπνο ως τις 5:00 πμ περίπου, αλλά ακολουθεί αϋπνία με έντονες υπναγωγικές παραισθήσεις.

Βιταμίνη Β6: 100-200 mg προκαλούν ζωηρά όνειρα μα τίποτα το εξαιρετικό, ενώ παρουσιάζονται και παραϋπνικά φαινόμενα.
Panadol Cold & Flu: Δυο χάπια τη νύχτα εξάρουν τις υπναγωγικές παραισθήσεις και τους εφιάλτες. Ωστόσο, ένα τέτοιο χάπι μαζί μ' ένα Norgesic δεν δημιουργεί προβλήματα.
Μαύρο κύμινο, 250 mg: Ισχυρό αντικαταθλιπτικό. Μετά από έναν μήνα χρήσης, η διάθεση ανεβαίνει σημαντικά, η σκέψη γίνεται πιο ξεκάθαρη και το άγχος υποχωρεί.
Μαγνήσιο, αμπούλες: Εμποδίζει τις κράμπες, βοηθά στον ύπνο και προκαλεί έντονα όνειρα, που όμως δεν θυμάμαι καλά το πρωί. Ωστόσο, μάλλον επιδεινώνει τα υπναγωτικά και υπνοπομπικά οράματα.

Λεμόνια, ένα-δυο αραιωμένα με νερό, νωρίς το πρωί, προτού φάω οτιδήποτε: η φυσική λεμονάδα προκαλεί ευεξία, υγεία, μείωση κυτταρίτιδας και απώλεια 1-2 κιλών το μήνα χωρίς δίαιτα. Μαζί μου πίνει και ο Χάρης μισό στιμμένο λεμόνι· το θέλει χωρίς νερό, το πίνει μονορούφι, ξερογλύφεται και αναφωνεί "χρυσάφι, χρυσάφι!"

Φάση 26η: Αφύπνιση

❁ Η Επανάσταση της Συνείδησης

Στην αρχή, προτού ενσαρκωθεί σε ζώο ή άνθρωπο, το πνεύμα (συνείδηση, ψυχή) αιωρείται ελεύθερο – όχι σε κάποιον ιδεατό αιθέρα αλλά εδώ, στο φυσικό βασίλειο της Μητέρας Γης, που είναι ο αληθινός Παράδεισος. Επειδή η ψυχή δεν υπόκειται στους περιορισμούς του φυσικού σώματος, αντιλαμβάνεται αυθόρμητα και άλλες παραμέτρους πέρα από αυτές που συλλαμβάνουν οι πέντε αισθήσεις.

Η φυσική κατάσταση του πνεύματος είναι η αέναη κίνηση από τόπο σε τόπο, βιώνοντας και απολαμβάνοντας την απόλυτη ομορφιά του κόσμου, εξερευνώντας πεδιάδες, όρη, ποτάμια, θάλασσες, χαράδρες, αβύσσους, παγετώνες, σύννεφα, δάση, άνθη, ερήμους. Δεν υπάρχει κανένας ανώτερος σκοπός από αυτόν, δεν υπάρχει τίποτα ιερότερο, ωραιότερο ή αγνότερο από αυτού του είδους την ύπαρξη.

Η λεγόμενη "ζωή" που χαρακτηρίζει το ζωικό βασίλειο, δεν είναι παρά μια *ψυχοπαγίδα* που εγκλωβίζει το πνεύμα μέσα σ' ένα σώμα – δηλαδή σ' έναν ζωώδη, δυσκίνητο, ευάλωτο και φιλάσθενο φορέα. Το οργανικό σώμα είναι η φυλακή της συνείδησης, ενώ μπορεί εύκολα να μετατραπεί σε όργανο βασανιστηρίων (ασθένειες, γήρας, ατυχήματα, επιθέσεις άλλων ζώων κλπ).

Κατά πάσα πιθανότητα, το ζωικό βασίλειο είναι έργο μαύρης μαγείας, δημιούργημα κακοποιών οντοτήτων οι οποίες φυλακίζουν τα πνεύματα μέσα σε σώματα, έτσι ώστε να τα εξουσιάζουν αλλά και να τα χρησιμοποιούν ως ψυχική τροφή: Οι διεστραμμένες αυτές οντότητες (κοσμικά παράσιτα, δαίμονες, Άρχοντες - οι "θεοί" των θρησκειών) "τρέφονται" από συγκεκριμένες αρνητικές ενέργειες που παράγονται όταν τα θύματά τους βρίσκονται σε κατάσταση άγχους, θλίψης, μίσους

ή τρόμου. Γι' αυτό το λόγο φροντίζουν να δημιουργούν στη Γη αλλά και σε άλλους πλανήτες ένα ακραία τραυματικό περιβάλλον, όπου "το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό" και "ο ισχυρός πάντα κερδίζει", έως ότου οι ασθένειες και το γήρας βασανίζουν και καταβάλλουν τους πάντες.

Μια γεύση της φυσικής κατάστασης της ψυχής δίνεται στα όνειρα (αστρικό πεδίο), σαφώς όμως δεν είναι το ίδιο: Το αστρικό πεδίο αποτελεί προστάδιο της ζωής, όπου παρασύρεται αρχικά η ψυχή, έχοντας την εντύπωση ότι αυτό είναι η ζωή: μια αδιάκοπη αλληλουχία σκηνών και περιπετειών, που μοιάζουν να συνεχίζονται διασκεδαστικά στην αιωνιότητα.

Τα μικρά παιδιά δεν ξεχωρίζουν τα όνειρα από την πραγματικότητα· αρχίζουν να αποκρυσταλλώνουν τη διαφορά γύρω στα έξι τους χρόνια, όταν ξεκινούν το σχολείο. Κατά τη διάρκεια της "ζωής", οι εμπειρίες στο αστρικό πεδίο μολύνονται όλο και περισσότερο από την καθημερινή εμπειρία, τα προσωπικά απωθημένα, την επιρροή αόρατων οντοτήτων αλλά και την έλξη των άλλων ανθρώπινων διανοιών. Τα συνηθισμένα όνειρα που βλέπουμε δεν είναι τίποτα περισσότερο από απατηλές ψευδαισθήσεις.

Μετά την πρώτη ενσάρκωση στο ζωικό βασίλειο, η ψυχή παγιδεύεται στον κύκλο των ενσαρκώσεων χάρη στη δημιουργία απωθημένων. Όσο περισσότερα απωθημένα συσσωρεύει μια ψυχή, τόσο περισσότερο αναπτύσσεται, δηλαδή ενσαρκώνεται σε ευφυέστερα ζώα, μέχρι που φθάνει στο ανθρώπινο επίπεδο.

Ειδικά η ανθρώπινη κοινωνία είναι έτσι οργανωμένη ώστε να δημιουργεί συνεχώς απωθημένα: επιθυμίες, πόθοι, αποτυχίες, ενοχές, θλίψεις, κακοδαιμονίες, προσκολλήσεις -δεν σταματούν ποτέ. Όλοι οι "ανθρώπινοι" σκοποί ζωής (επαγγελματική επιτυχία, χρήμα, κοινωνική καταξίωση, οικογένεια, επιστήμες, τέχνες, εξουσία) έχουν ως απώτερο στόχο την αύξηση και διαιώνιση των απωθημένων, άρα τον ευκολότερο εγκλωβισμό των ψυχών στο ανθρώπινο επίπεδο. Φυσικά, η διαιώνιση του είδους (δηλαδή η φυλάκιση όλο και περισσότερων όμοιων ψυχών στο ζωικό βασίλειο) θεωρείται ως η ύψιστη επίτευξη κάθε βιολογικού όντος...

Μετά το θάνατο, η ψυχή επανέρχεται στο κοντινό αστρικό πεδίο – γι' αυτό λέμε ότι "για σαράντα μέρες η ψυχή τριγυρίζει στο σπίτι". Όσο μεγαλύτερος είναι ο κύκλος των συγγενών και φίλων του πεθαμένου, τόσο μεγαλύτερη είναι η έλξη τους και τόσο μικρότερη η πιθανότητα δραπέτευσης του "πεθαμένου" από τον κύκλο των ενσαρκώσεων.

Σύμφωνα με τις ανατολικές θρησκείες, η ψυχή επιστρέφει ξανά και ξανά στη ζωή για να εκπληρώσει επιθυμίες, να ικανοποιήσει ανεκπλήρωτους πόθους, να τιμωρηθεί για αμαρτίες, να υπηρετήσει τους άλλους, να επανορθώσει σφάλματα, κλπ. Βέβαια, είναι πολύ πιθανότερο για τον επανενσαρκωμένο να οδηγηθεί σε ακόμα περισσότερα αδιέξοδα και λάθη, εφόσον μάλιστα δεν θυμάται καν ποια σφάλματα ή στόχους έχει έλθει να (εκ)πληρώσει. Οι θρησκείες αποτελούν ένα πανίσχυρο δαιμονικό εργαλείο για την χειραγώγηση των ενσαρκωμένων ψυχών και χρειάζεται τρομερή ψυχική δύναμη για να τις απορρίψει κανείς πραγματικά. Γενικά, είναι πολύ πιο δύσκολο να μην πιστεύεις παρά να πιστεύεις...

Όσο για την ιουδαιοχριστιανική αντίληψη της Δευτέρας Παρουσίας, πιθανότατα αναφέρεται σε κάποιο μελλοντικό σχέδιο των Αρχόντων: ένα άλλο πεδίο "ζωής", όπου πρόκειται να παρασυρθούν η πλειονότητα των ψυχών και, ως ένοχοι διαφόρων "αμαρτημάτων", θα αποδεχθούν να βιώνουν ακόμα περισσότερη ωδύνη και μάλιστα εσαεί. *Δεν το αποκλείω καθόλου κάποτε να στηθεί ένα τέτοιο θέατρο...*

Αλλά πώς μπορεί ένα πνεύμα να αντισταθεί στην "Κρίση" μιας τέτοιας σατανικής υπεροντότητας; Το μόνο και το καλύτερο που μπορεί να κάνει, είναι να διατηρεί σταθερή την Πίστη στον Εαυτό του και να αντιτάσσει σταθερά: *Η φύση μου είναι να βιώνω τον Παράδεισο της Μητέρας Γης και αυτό θα κάνω στην αιωνιότητα, είτε σου αρέσει είτε όχι...*

Δευτέρα, 17 Ιουνίου 2019

Τα απρόοπτα του οικογενειακού μας σήριαλ: Γύρω στις 10 το βράδι, η αδελφή μου πάει να κατέβει την εξωτερική σκάλα μα κάπου γλιστράει και καταλήγει καθισμένη στα

σκαλιά, ουρλιάζοντας από τον πόνο. Εν ριπή οφθαλμού μαζευόμαστε όλοι γύρω της. Η Αλίκη εξακολουθεί να πονάει και να φωνάζει, ενώ απορεί με την αφύσικη κίνηση που έκανε το δεξί της πόδι μόλις πριν από λίγο: Καθώς γλίστρησε, το γόνατο γύρισε βίαια και τινάχτηκε μέχρι πίσω, στον πισινό της! "Νόμιζα ότι πάει, χάνω το πόδι μου!" μας λέει χαρακτηριστικά. Τουλάχιστον μπορεί να κουνάει το πόδι κανονικά, άρα δεν έχει σπάσει τίποτα, και με τη βοήθεια των γιων της ανεβαίνει ξανά στο διαμέρισμά της.

Την επομένη μαθαίνουμε ότι νωρίς τα ξημερώματα η αδελφή μου μεταφέρθηκε στο Ασκληπιείο Βούλας επειδή πονούσε πάρα πολύ. Της έβγαλαν πλάκες, όντως δεν έχει τίποτα σπασμένο είπαν οι γιατροί, αλλά της έδεσαν το πόδι από πάνω μέχρι κάτω και της έδωσαν άδεια από τη δουλειά για είκοσι μέρες. Εννοείται ότι όλο αυτό τον καιρό θα χρειάζεται συνεχώς βοήθεια απ' όλους μας. Ειδικά εγώ, θα πρέπει να ανεβοκατεβαίνω τρεις σκάλες τουλάχιστον πέντε φορές την ημέρα, χώρια τα υπόλοιπα καθήκοντά μου.

Λίγο αργότερα, πληροφορούμαστε δυο θανάτους στη γειτονιά: Ο ένας είναι ο συμπαθητικός τύπος που είχε το γωνιακό βιβλιοπωλείο και πέθανε σε ηλικία 69 ετών από καρκίνο. Ο άλλος είναι ο κυρ Χρήστος, 76 ετών, που πέθανε μάλλον ξαφνικά, μάλλον από λευχαιμία. Ήταν πρόσχαρος και ζωηρός, ερχόταν καμιά φορά στο σπίτι μας, έπαιζε ποδόσφαιρο με τον μικρό στην αυλή και τον αποκαλούσε "φίλε μου". Εδώ και κανένα δίμηνο, που ήταν άφαντος, νομίζαμε πως βρισκόταν στο εξοχικό του, στη Μύκονο...

Πέμπτη, 27 Ιουνίου 2019

Κατά τις 7:20 το απόγευμα περπατώ στη λεωφόρο Κύπρου. Έχοντας βγάλει τα γυαλιά μου, ατενίζω κάθε τόσο τον ήλιο που δύει και αισθάνομαι πιο ζωντανή, πιο συνειδητή, πιο συγκεντρωμένη.

Όταν φθάνω στο κατάφυτο πάρκο στο Γεφυράκι, βρίσκω ένα απομονωμένο, ήσυχο σημείο ανάμεσα στα δέντρα και ακουμπώ το χέρι μου πάνω σ' έναν κορμό. Κοιτάζοντας προς

τον ήλιο που δύει, φευγαλέα στο κέντρο του, είτε λίγο πιο πλάγια, εκφέρω μια

║***Έκκληση*** *προς την Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,*
Εγώ, η Υβόννη Φεζάρρη, που διαμένω στην Άνω Γλυφάδα της Ελλάδας, ζητώ οι ανδρομέδιες οντότητες 3ης Διαστάσεως της Συμπαντικής Ιεραρχίας να με προστατεύουν συνεχώς, επειδή αναλάβει ενεργό δράση ενάντια στους ερπετοειδείς 2ας και 1ης διαστάσεως, οι οποίοι λυμαίνονται ακόμα τη Γη.
Επιπλέον ζητώ να απαλλαγώ από το υποβαλλόμενο μήνυμα "κόλαση/hell" που εξακολουθώ να δέχομαι στον ύπνο μου και στο κρεβάτι μου.
Τέλος έκκλησης προς την Τοπική Συμπαντική Ιεραρχία,
Σας ευχαριστώ εκ των προτέρων...║

Προσοχή: Η Έκκληση εκφέρεται μονάχα όταν υπάρχει πολύ σοβαρός λόγος – όχι για συνηθισμένα προσωπικά οφέλη, όπως πλούτη, δόξες, έρωτες κλπ.

Αποτέλεσμα: Τίποτα το συνταρακτικό, απλά μια συνειδητοποίηση: Δεν υπάρχει τίποτε άλλο που μπορεί να με βοηθήσει περισσότερο, πέρα απ' όσα έχω ήδη ανακαλύψει. Στο εξής, λοιπόν, απλώς θα λαβαίνω υπόψη τη συνολική φόρτιση που δέχομαι κατά τη διάρκεια της ημέρας και θα παίρνω τα ανάλογα μέτρα τη νύχτα. Περαιτέρω πειράματα απλά διαιωνίζουν το πρόβλημα που υπάρχει εδώ και δεκατρία χρόνια...

Προς το παρόν, καταργώ οριστικά την τηλεόραση και παρακολουθώ πιο στενά την επιρροή άλλων ηλεκτρομαγνητικών πηγών (τηλέφωνα, κομπιούτερ, διαδίκτυο, κλπ) στις νυχτερινές μου ενοχλήσεις. Πέρα από την άμεση, σαφή βελτίωση, θεωρώ ότι αυτό πρέπει να 'ναι το απώτερο νόημα της όλης υπόθεσης: μου αποκ ποιοί παράγοντες (δίκτυα τηλεφωνίας ιδίως κινητής, Internet, τηλεόραση, ηλεκτρονικές συσκευές, εκκλησίες, σούπερ μάρκετ) αποτελούν κίνδυνο για την ψυχή -όχι μονάχα τη δική μου...

Τρίτη, 2 Ιουλίου 2019

Νωρίς το πρωί, οι ανηψιοί μου κι εγώ φθάνουμε στο νεκροταφείο για την προγραμματισμένη ανακομιδή των οστών

του πατέρα μου από τον μικρό, εντοιχισμένο τάφο όπου φυλάσσονταν εδώ και δέκα μήνες. Είμαστε όλοι σκεφτικοί επειδή αυτή τη φορά η διαδικασία θα λάβει χώρα μπροστά μας.

Όταν τα συρρικνωμένα, εμποτισμένα από χώμα οστά αρχίζουν να μπαίνουν ένα-ένα στη μπλε λεκάνη, γυρίζει ο Θάνος και μου λέει φανερά σοκαρισμένος: “Βλέπεις; Αυτό μένει! Στη ζωή τίποτα δεν είναι σίγουρο, τίποτα εκτός απ' αυτό, που είναι το μόνο σίγουρο!”

Παραδόξως, το θέαμα δεν μου φαίνεται τόσο φρικτό: Είναι σα να αντικρίζω πέτρες και κλαδιά, κάτι που δεν έχει καμία σχέση με τον πατέρα μου ή με οποιοδήποτε ανθρώπινο ον, κάτι που βρίσκεται πια στη φυσική του πορεία προς την Μητέρα Γη. *Τώρα πια, μεγαλύτερη ενόχληση μου προκαλούν οι ζωντανοί (άνθρωποι και ζώα: δερμάτινα σακιά γεμάτα λίπος, σάρκες, αγωνία και κακία) παρά οι νεκροί...*

Στις 22 του μήνα, ο Θανάσης θα ξαναπάει στο νεκροταφείο για να κανονίσει τα καθέκαστα και να φέρει τα οστά εδώ, στο σαλόνι μας, όπου θα μείνουν για δυο μέρες (*δεν κατάλαβα το γιατί... πάντως, σ' αυτό το χρονικό διάστημα δεν θα έχω υπναγωγικά φαινόμενα, ούτε εφιάλτες*). Εντέλει, θα τα μεταφέρει στην Κοντογεννάδα, όπου θα ταφούν στον παλιό οικογενειακό τάφο, σύμφωνα με την επιθυμία του παππού του λίγο πριν πεθάνει.

Αρχικά θεωρούσα την όλη ταλαιπωρία ανούσια, τώρα όμως έχω την αίσθηση ότι έτσι ακριβώς έπρεπε να κλείσει ο κύκλος: Αφού γύρισε όλο τον κόσμο σαν καπετάνιος και αφού έζησε στην Άνω Γλυφάδα για 50 χρόνια, ο μπαμπάς "επέστρεψε" τελικά στον τόπο καταγωγής του, απ' όπου θα προτιμούσε να μην έχει φύγει ποτέ εφόσον πουθενά αλλού δεν βρήκε την ευτυχία...

Παρασκευή, 5 Ιουλίου 2019

Συντονισμός του Matrix: Η ιστορία ξεκινά πολλά χρόνια πριν, όταν παντρεύτηκε ο ανηψιός Γιάννης κι εγκαταστάθηκε στο διαμέρισμα του 1ου ορόφου. Ωστόσο, ενώ το σπίτι πέρασε στο δικό του όνομα, η παροχή του ηλεκτρικού ρεύματος

παρέμεινε στο όνομα της μητέρας μου.

Δεδομένου ότι ανέκαθεν οι γονείς μου είχαν την ολέθρια νοοτροπία "είμαστε όλοι μια οικογένεια, άρα εμείς πρέπει να πληρώνουμε όλα τα έξοδα των Μαρκάκηδων", τους λογαριασμούς των ανηψιών μου τους είχε αναλάβει ο πατέρας μου, πληρώνοντας από τη σύνταξή του. Ειδικά ο Γιάννης δεν έχει πληρώσει ποτέ του για το ηλεκτρικό ρεύμα, ούτε για το νερό, ούτε για το στεγαστικό του δάνειο, ούτε για το καταναλωτικό, ούτε για την εφορία. Τη ΔΕΗ, μόνο, κάποια στιγμή σταμάτησε να την πληρώνει ο πατέρας μου επειδή είχε απαυδήσει από την όλη κατάσταση...

Ως αποτέλεσμα, το χρέος στη ΔΕΗ άρχισε να συσσωρεύεται ώσπου, τον Δεκέμβρη του 2017, έφθασε το ύψος των 2350 ευρώ. Τότε μόνο ο Γιάννης εδέησε να πάει να ζητήσει διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος (βλ. 8 Ιαν. 2018). Όπως μας εξήγησε τότε, αφού έκανε μεγάλη φασαρία στα γραφεία, τελικά δεν χρειάστηκε να πάρει την οφειλή στο όνομά του και άφησε να εννοηθεί ότι δεν υπήρχε πια χρέος. Όντως, έκτοτε δεν είχαμε καμία σχετική όχληση από τη ΔΕΗ.

Σήμερα, όμως, λάβαμε ταχυδρομικώς ένα μπουγιουρντί 2350 ευρώ στο όνομα της μητέρας μου, η οποία καλείται να πληρώσει στα γρήγορα, αλλιώς θα έλθει εξώδικο! Μετά την αρχική ψυχρολουσία, αποφάσισα να μην αποκαλύψω τίποτα στον ψυχάκια τον ανηψιό μου: Ως συνήθως, θ' αρχίσει να ουρλιάζει ότι εμείς φταίμε που είμαστε ηλίθιες και τα κάναμε θάλασσα, χώρια που μπορεί να πάει να κάνει καμιά φασαρία στη ΔΕΗ και μετά θα τρέχουμε και δεν θα φτάνουμε.

Αισθάνομαι πλέον μεγάλη ανασφάλεια εδώ μέσα: Οι ανηψιοί μου είναι και οι δυο τους ψυχωτικοί, δημιουργούν διαρκώς ανώμαλες καταστάσεις και υπέρογκα χρέη τα οποία τελικά πληρώνουμε η αδελφή μου, η μητέρα μου κι εγώ. Πρέπει να προσέχω πάρα πολύ: Καμιά ώρα θα με μπλέξουν σε τίποτα πραγματικά παράνομο και άντε μετά ν' αποδείξω ότι δεν είμαι ελέφαντας...

Παρασκευή, 12 Ιουλίου: Μετά από αρκετή σκέψη και ανάλογη έρευνα στο Διαδίκτυο, ανακαλύπτω ότι το χρέος στη

ΔΕΗ θα μπορούσε να διαγραφεί αν το ετήσιο εισόδημά μας ήταν έως 13.500 ευρώ· το δικό μας, όμως, ανέρχεται στις 17.500 ευρώ. Ωστόσο, αν καταφέρω να πάρω ένα έγγραφο από το ΕΦΚΑ που να αποδεικνύει ότι η μητέρα μου έχει αναπηρία 67%, τότε το ανωτέρω εισοδηματικό όριο αυξάνεται κατά 8.000 ευρώ.

Δευτέρα, 15 Ιουλίου: Τηλεφωνώ στο Ασκληπιείο Βούλας για να κλείσω σχετικό ραντεβού για τη μητέρα μου στην ορθοπεδική κλινική, όμως οι γραμμές δεν λειτουργούν λόγω τεχνικών προβλημάτων.

Τρίτη, 16 Ιουλίου: Επαναλαμβάνω την προσπάθεια όλη μέρα, μα λαβαίνω πάντα την ίδια απάντηση από τον τηλεφωνητή. Η Αλίκη μου προτείνει να δοκιμάσω τη γραμμή 11799 που πρόσφατα χρησιμοποίησε η ίδια, όπως λέει. Όμω, "η γραμμή δεν αντιστοιχεί σε συνδρομητή του ΟΤΕ"...

Πέμπτη, 18 Ιουλίου: Παίρνω το νούμερο 14790 που μου δίνει ο ΟΤΕ αλλά μιλάει συνεχώς, όλο το πρωί. Μόλις δοκιμάζει η μητέρα μου, μετά το μεσημέρι, πιάνει αμέσως γραμμή. Παίρνω το ακουστικό, εξηγώ την όλη κατάσταση στην τηλεφωνήτρια και μας κλείνει ραντεβού στην Δ΄ Ορθοπεδική για τις 16 Αυγούστου.

Παρασκευή, 16 Αυγούστου: Στις 9:20 μμ, ο Θάνος, η Ταμάρα, η μητέρα μου κι εγώ καταφθάνουμε στη Δ' Ορθοπεδική Κλινική του Ασκληπιείου Βούλας για να πάρουμε μια σχετική γνωμάτευση για την μητέρα μου. Ύστερα από κανένα μισάωρο καθυστέρηση, μπαίνουμε στο ιατρείο αλλά ο γιατρός εξαφανίζεται πάραυτα επειδή έχει να βάλει έναν γύψο, λέει. Όταν επιστρέφει μετά από κανένα τέταρτο, κοιτάζει τις ακτινογραφίες της μαμάς στο κομπιούτερ, αποφαίνεται ότι η κατάστασή της είναι πολύ σοβαρή και ότι σίγουρα θα πάρει το ποσοστό αναπηρίας 67%, ωστόσο αρνείται να μας δώσει την περίφημη γνωμάτευση επειδή οι ακτινογραφίες δεν έγιναν στη Δ΄ Ορθοπεδική, λέει! Μας ρωτάει πού έγιναν, δεν ξέρω, ούτε είναι γραμμένο πουθενά. Μετά από σύντομη έρευνα στο κομπιούτερ του, ο γιατρός ανακαλύπτει πως την προηγούμενη φορά η μαμά είχε βρεθεί στη Β΄ Ορθοπεδική, άρα εκεί πρέπει

να απευθυνθούμε, ξαναλέει! Του εξηγώ ότι δεν μας είπαν τίποτα τέτοιο όταν κλείσαμε το ραντεβού, μα ο τύπος είναι ανένδοτος. Εντέλει, φεύγουμε άπρακτοι – κι εγώ, αναγνωρίζοντας όλα τα παραπάνω αφύσικα εμπόδια, είμαι ήδη αποφασισμένη να μην σκαλίσω περισσότερο το θέμα...

Κυριακή, 21 Ιουλίου 2019

Πριν από δυο βδομάδες θεώρησα σκόπιμο να δημιουργήσω άλλη μια "φιλενάδα", προκειμένου να καλύπτω ικανοποιητικά τις διαδικτυακές και άλλες δραστηριότητές μου από την "οικογένειά" μου. Έτσι, εκτός από την Ελένη, άρχισα να επιστρατεύω και την Ουρανία, παλιά φίλη και γειτόνισσα. Ναι μεν οι δικοί μου γνωρίζουν την Ουρανία αλλά έχουν χρόνια να τη δουν· άλλωστε, ούτε εγώ τη συναντώ τυχαία στο δρόμο πάνω από μια φορά το χρόνο. Χθες τη "συνάντησα" για δεύτερη φορά και "πήγαμε για καφέ"...

Σήμερα το πρωί έρχεται για επίσκεψη η Θεώνη, κάθεται αναψοκοκκινισμένη στο σαλόνι και με κοιτάζει με μάτια που λάμπουν.

“Βλέπεις καθόλου την Ουρανία;” με ρωτά ξαφνικά.

“Ναι, τη βλέπω καμιά φορά”, απαντώ μουδιασμένα.

“Έχουν αρχίσει και ξανακάνουν παρέα”, πετάγεται η μάνα μου.

“Εσύ πού την είδες;” απορώ.

Δεν φανταζόμουν καν ότι η Θεώνη μιλά με την Ουρανία...

“Πηγαίνει συνέχεια στο μίνι μάρκετ!” μου απαντά ζωηρά.

Στη συνέχεια, η Θεώνη μου ξεκινά μια ψιλοανάκριση σχετικά με τα οικογενειακά της Ουρανίας, τα οποία βεβαίως εγώ δεν γνωρίζω καλά. Της λέω ότι τα παιδιά της έχουν φύγει από το σπίτι και συζούν με συντρόφους, ενώ η μητέρα της είναι κατάκοιτη και με άνοια.

“Πού την έχει τώρα τη μάνα της;” ζητά να μάθει.

“Μάλλον στο παλιό τους σπίτι, πίσω από το φούρνο”, υποθέτω. Εκεί την είχα δει μια τελευταία φορά, πέρυσι...

“Όχι, δεν μένει πια εκεί, έχουν νοικιάσει το σπίτι. Η Ουρανία έχει πάρει τη μάνα της στο διπλανό της διαμέρισμα!” σπεύδει να με διορθώσει, ενώ εγώ έχω πάθει την πλάκα μου.

Λίγο μετά την αποχώρηση της Θεώνης, έρχεται για καφέ η θεία Ερμιόνη. Σύντομα μου πιάνει και αυτή κουβέντα σχετικά με την Ουρανία, ρωτά αν κάνουμε παρέα, πόσο συχνά, κλπ, ενώ εγώ δεν ξέρω πλέον τι να υποθέσω. Ποτέ πριν αυτές οι δυο δεν μου είχαν μιλήσει για την Ουρανία. *Μα πόσο στενά πια παρακολουθείται κάθε μου κίνηση;*

Κατόπιν τούτων θεωρώ σκόπιμο να "ξεκόψω" από την Ουρανία και να εφεύρω μια νέα φιλενάδα, εντελώς ανύπαρκτη, άρα άγνωστη σε όλους. Έτσι, σύντομα "γεννιέται" η Ντιάνα, παλιά μου γνωστή από κάποιο γυμναστήριο. Είναι εύπορη, χωρισμένη, με δυο γιους που σπουδάζουν στην Ιταλία κι έχει όρεξη για παρεούλα ιδίως τα πρωινά· τα βράδια υποτίθεται πως συναντά κάποιο γκόμενο. Η "Ντιάνα" με εξυπηρετεί μια χαρά και κανένας δεν κάνει ερωτήσεις γι' αυτήν.

Πάντως, έχω την εντύπωση ότι ένας λόγος που οι δικοί μου δεν υποψιάζονται τα ψέματά μου, είναι ότι δεν ενδιαφέρονται πραγματικά για το πού πάω και τι κάνω. Ποτέ δεν τους ένοιαζε, πόσο μάλλον τώρα. *Τόσο το καλύτερο για μένα...*

Μισοφωνία – ένα νέο όνομα για ένα παλιό πρόβλημα: Μετά από πρόσφατη έρευνά μου στο Διαδίκτυο, ανακάλυψα ότι η υπερβολική ευαισθησία που έχω αναπτύξει στους ήχους εδώ και είκοσι περίπου χρόνια, έχει ένα δόκιμο όνομα: μισοφωνία. Προφανώς, το πρόβλημα δεν είναι τόσο σπάνιο, εφόσον αρκετοί σύγχρονοι άνθρωποι εκνευρίζονται από συνηθισμένους, επαναλαμβανόμενους ήχους όπως ανθρώπινες φωνές, τηλεόραση, μουσικές στο διαπασών, κομπολόγια, γαβγίσματα κλπ. Η κατάσταση μπορεί να γίνει πολύ σοβαρή όταν κάποιος δεν αντέχει να ακούει τέτοιους ήχους, ούτε καταφέρνει να τους αγνοεί.

Οι άλλοι συνήθως δεν δείχνουν καμία κατανόηση για όποιον παραπονιέται πχ για τη μουσική στο διαπασών ή για το τάβλι του διπλανού. "Είσαι παράξενος, ιδιότροπος, ψυχοπαθής", αποφαίνονται απαξιωτικά και αμέσως φροντίζουν να κάνουν ακόμα μεγαλύτερο θόρυβο.

Σύμφωνα με τους ειδικούς, η μισοφωνία αποτελεί νευρολογική διαταραχή, ίσως δυσλειτουργία στο κεντρικό

ακουστικό σύστημα του εγκεφάλου. Σε μένα, πάντως, ξέρω πώς έχει δημιουργηθεί – μετά από χρόνιο, συστηματικό, ηχητικό πόλεμο (βλ βιβλία 2ο-7ο). Οι ψυχολόγοι συνιστούν ψυχοθεραπεία, συμπεριφορική θεραπεία, αντικαταθλιπτικά ή άλλα φάρμακα όπως το Lyrica. Προσωπικά, αρκούμαι στη χρήση ωτοασπίδων και συσκευών λευκού θορύβου (πχ ανεμιστήρας).

Η μισοφωνία παρουσιάζει έξαρση στην εποχή μας επειδή στις σύγχρονες πόλεις υπάρχει τεράστια ηχορύπανση: ηλεκτρονικές συσκευές, τηλεοράσεις, στέρεο, αυτοκίνητα, σκυλιά παντού. Είναι αδύνατον να ηρεμήσει κανείς πραγματικά, έστω για μια στιγμή. Μάλιστα, μια σχετική έρευνα του 2014 διαπίστωσε ότι ένα ~20% των σύγχρονων αστών πάσχει από συμπτώματα της νόσου.

Από την άλλη μεριά, μια νέα έρευνα από το Πανεπιστήμιο Northwestern κατέληξε στο συμπέρασμα ότι οι άνθρωποι που πάσχουν από μισοφωνία είναι οι πιο δημιουργικοί! Μάλιστα, οι ερευνητές επισημαίνουν ότι πολλά μεγάλα μυαλά του παρελθόντος, όπως ο Δαρβίνος, αλλά και κορυφαίοι λογοτέχνες, όπως οι Αντόν Τσέχωφ, Φραντς Κάφκα και Μαρσέλ Προυστ, ήταν γνωστοί για την έντονη απέχθεια που είχαν στους ήχους του περιβάλλοντός τους. "*Για να γράψω, χρειάζομαι μοναξιά· όχι απλά σαν ερημίτης, αυτό δεν θα ήταν αρκετό, αλλά σαν να ήμουν νεκρός*" έλεγε ο Φραντς Κάφκα...

* * * *

Δευτέρα, 22 Ιουλίου 2019

☺ Γύρω στο μεσημέρι, και αφού τον πίεσα αρκετά για να μου δώσει σημασία (εφόσον κόντευε να πέσει μέσα στο κινητό του), ο Χαρούλης εδέησε να μου απαντήσει σε ορισμένες ερωτήσεις που ξεκίνησαν σαν αστείο:

"Αλήθεια, το ξέρεις ότι ο Θανάσης και η Ταμάρα σκοπεύουν να παντρευτούν και να κάνουν παιδί; Δεν θα σου άρεσε να αποκτήσεις ξαδερφάκι;" αρχίζω.

"Όχι, δεν θέλω!" μου απαντά απότομα.

"Μα γιατί;"

“Για να κληρονομήσω εγώ όλα τα σπίτια!”
Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου...
“Κι αν κάνει ο μπαμπάς σου ή η μαμά σου άλλα παιδιά;” πετάγεται η μάνα μου.
“Δεν θα με πείραζε ένα, αν ήταν κορίτσι!”
“Και γιατί κορίτσι;” απορώ.
“Επειδή σ' εκείνη θα δώσουν μόνο ένα σπίτι, τα υπόλοιπα θα τα πάρω εγώ!”
“Αν έχει μείνει τίποτα μέχρι τότε!” του κόβω τη φόρα -δεν άντεξα: με τη φόρα χρεών και βλακειών που έχει πάρει ο πατέρας του, προβλέπω να χαθεί στο μέλλον τουλάχιστον το διαμέρισμα που χρωστάει στην τράπεζα και που προς το παρόν το ξεπληρώνουμε εμείς...

Ύστερα η κουβέντα γυρνάει σ' ένα άλλο φλέγον ζήτημα:
“Η μαμά μου είναι ερωτευμένη με το αφεντικό της, παρόλο που είναι χοντρός και η μούρη του είναι σαν τον κώλο της μαϊμούς!” μας πληροφορεί ο μικρός, με χαρακτηριστική ηρεμία.
“Θα έχει λεφτά αισθήματα ο άνθρωπος!” μου ξεφεύγει.
“Τη μαμά μου δεν την ενδιαφέρουν τα λεφτά, ενδιαφέρουν όμως εμένα! Και η μαμά μου δεν θα μείνει γεροντοκόρη!” μου ρίχνει τη σπόντα.
“Και βέβαια όχι, η μαμά σου έχει προσόντα! Φτάνει να τα χρησιμοποιεί σωστά!” αποκρίνομαι ετοιμόλογα και η συζήτηση σταματά εκεί. Στο μεταξύ, έχω μείνει εμβρόντητη με το θράσος αλλά και τους υπολογισμούς του νεαρού...

Ιστορία μιας μικρής κούκλας: Πριν από δυο χρόνια περίπου, λίγο πιο πέρα από την εξώπορτά μας είδα πεταμένο στο δρόμο ένα μικρό πλαστικό φορεματάκι, χρώματος λιλά με λευκά λουλουδάκια. Μου έκανε εντύπωση και το μάζεψα αμέσως, παρόλο που δεν έβλεπα σε τι θα μου χρησίμευε.

Πρίν από λίγες βδομάδες, έξω από το πάρκο της Ευρυάλης βρήκα μια μικρή κούκλα τύπου Barbie. Δεν μπορώ να πω ότι μου άρεσε ιδιαίτερα, όμως την μάζεψα, την έφερα σπίτι και τη στόλισα πάνω στη βιβλιοθήκη μου. Μετά από αρκετές μέρες θυμήθηκα το φορεματάκι· δοκίμασα να το φορέσω στην κούκλα και με έκπληξη διαπίστωσα πως της ταίριαζε γάντι.

Κατά τη διάρκεια της σημερινής απογευματινής μου βόλτας στην Τερψιθέα, πλάι σ' ένα δέντρο παρατηρώ ένα μικροσκοπικό πλαστικό καπέλο χρώματος λιλά. Ασυναίσθησα σκύβω και το παίρνω. Όταν φτάνω σπίτι, το φοράω στην κουκλίτσα. Της πηγαίνει τέλεια...

Ακόμα κι αν γύριζα όλα τα μαγαζιά παιγνιδιών για να βρω και ν' αγοράσω την κούκλα που θα ταίριαζε στο πλαστικό φορεματάκι, μάλλον δεν θα την έβρισκα ποτέ -ούτε το ανάλογο καπέλο, φυσικά. Αλλά ό,τι είναι να συμβεί συμβαίνει, όσο απίθανο κι αν φαίνεται, και συμβαίνει χωρίς καμία προσπάθεια, χωρίς κανέναν προσχεδιασμό. Η τύχη κινεί τα πάντα, όλα τα σημαντικά και όλα τα ασήμαντα...

❀ ***Αντιζωή:*** Ο Παράδεισος χρειάζεται φως. Το συνειδητοποίησα μόλις σήμερα όταν αποφάσισα να πάω για μπάνιο στη Βάρκιζα πρωί αντί απόγευμα. Τα καλά πράγματα χρειάζονται το φως του ήλιου για να ξετυλιχθούν όμορφα. Οι ηλιαχτίδες εισχωρούν στα πάντα μέσα στη φύση, όλα δονούνται με αρμονία, όλα εκπέμπουν διαφορετικά στο φως.

Όταν ο ήλιος λάμπει, οι άνθρωποι λουφάζουν στα σπίτια ή στις δουλειές τους, τα σκυλιά το βουλώνουν, ο χρόνος φαντάζει άπλετος γύρω από τον παρατηρητή. Βιώνω πιο έντονα τον Παράδεισο όταν περπατώ στο φως, καθώς αισθάνομαι αυθόρμητα πιο χαρούμενη, πιο ζωντανή, πιο σοφή.
* Ο Παράδεισος είναι συγχώρεση, όλα και όλοι χωρούν εδώ.
* Επιπλέω ήρεμα στη θάλασσα, ευθυγραμμίζω το σώμα μου με τις τελευταίες ηλιακτίδες και... ο ήλιος μπαίνει μέσα μου, ο ήλιος είναι ο εραστής μου και τα νερά του παραδείσου είναι το νυφικό μου κρεβάτι. Ανυπέρβλητη αίσθηση...
* Όταν βιώνεις τον Παράδεισο ο χρόνος "λυώνει", δεν τον αντιλαμβάνεσαι καν, σα να μην υπάρχει. Μπορεί δυο ώρες να σου φανούν σαν ένα τέταρτο.
* Στον Παράδεισο δεν υπάρχει ανία. Κάθε φορά είναι καλύτερη από την προηγούμενη, ακόμη κι όταν περνώ από τα ίδια ακριβώς μέρη και κάνω ακριβώς τα ίδια πράγματα...

Αύγουστος 2019

Στις αρχές του μήνα, εκνευρισμένη από τον καταιγισμό κακόβουλων παρατηρήσεων και διαταγών που (μου) εκτοξεύει κάθε τόσο η αδελφούλα μου επωφελούμενη από το πρόσφατο ατύχημά της, συλλογίζομαι πολύ έντονα πόσο καλύτερα θα ήμουν αν δεν είχε γεννηθεί ποτέ, ούτε αυτή ούτε οι αχαΐρευτοι γιοί της. Αν μη τι άλλο, θα ήμουν πάμπλουτη - πάμπλουτη και ξέγνοιαστη!

Την επόμενη κιόλας μέρα, τα δεδομένα αλλάζουν: Η Αλίκη καταφέρνει τον γιο της τον Γιάννη να την πηγαίνει για μπάνιο στην πλάζ με τις ράμπες για τους ΑμΕΑ, σχεδόν καθημερινά, και παίρνουν και μένα μαζί. Έτσι, το πόδι και η διάθεσή της αρχίζουν να βελτιώνονται, ο Γιάννης ξεμυτίζει επιτέλους από το σπίτι, όπου τον είχε πιάσει μαύρη κατάθλιψη, κι εγώ κάνω τα μπάνια μου μαζί τους – έστω κι αν δεν πολυμιλάμε, καθώς μάνα και γιος φροντίζουν να με αποκλείουν μεθοδικά από τις συζητήσεις τους. *Ποσώς που με νοιάζει...* Παράλληλα, η αδελφή μου αποφασίζει να μετακομίσει προσωρινά στο δικό μου σπίτι, στο ισόγειο, ώστε να μη

χρειάζεται να ανεβοκατεβαίνει τρεις σκάλες κάθε τόσο με τις πατερίτσες.

Επ' ευκαιρία, αλλάζω κι εγώ περιβάλλον: Την πρώτη εβδομάδα κοιμάμαι στην πρόσφατα ανακαινισμένη κρεβατοκάμαρα του Θανάση και της Ταμάρας, καθότι αυτές τις μέρες το ζευγάρι βρίσκεται στην Κοντογεννάδα. Αισθάνομαι θαυμάσια εδώ, σα να κάνω διακοπές! Το φρεσκοβαμμένο δωμάτιο, με τα καινούργια έπιπλα (δωρεά της πεθεράς) και το air condition, μου δίνει την εντύπωση ξενοδοχείου! Βεβαίως, θα φροντίσω να εγκαταλείψω έγκαιρα το διαμέρισμα, αφήνοντας τα πάντα όπως ακριβώς τα βρήκα: Αν ο Νάσος καταλάβει ότι κοιμόμουν εγώ στο σπίτι του κατά τη διάρκεια της απουσίας του, θα ουρλιάζει σαν μανιακός με τις ώρες ότι παραβιάστηκε το οικογενειακό του άσυλο...

Κατόπιν θα μεταφερθώ πιο πάνω, στη μεζονέτα της αδελφής μου. Εκεί δεν υπάρχει air condition αλλά η ξύλινη, γυρτή στέγη θυμίζει σαλέ στην Αράχωβα! Οι "διακοπές" συνεχίζονται, με ακόμα περισσότερη άνεση: Το πρωί συγγράφω, το μεσημέρι ξαπλώνω και διαβάζω βιβλία, το βράδι παίζω τις παλιές μου τράπουλες Existence και αποφεύγω την τηλεόραση.

Πολύ σπουδαίο πράγμα, να κατοικεί κανείς ψηλά, σε κάποιο ρετιρέ, χωρίς κανέναν από πάνω του! Άλλη αίσθηση, άλλη ενέργεια! Καθώς οι μέρες περνούν, συνειδητοποιώ ότι αυτή είναι η καλύτερη περίοδος της ζωής μου εδώ και πολλά χρόνια. Θα λυπηθώ πολύ όταν αναγκαστώ να ξανακατέβω κάτω, στο ισόγειο...

Ιδού, λοιπόν, πώς θα 'πρεπε να 'ναι τα πράγματα: Εγώ να κατοικώ εδώ πάνω, στη μεζονέτα, εντελώς ανεξάρτητη και ανενόχλητη από τους υπόλοιπους, ελεύθερη να ασχολούμαι με ό,τι γουστάρω χωρίς να υπομένω συνεχείς αποσπάσεις και επικρίσεις από τους υπόλοιπους. Εκείνο που μου λείπει όσο τίποτα, είναι ένας δικός μου προσωπικός χώρος, όπου θα μπορούσα να ηρεμώ, να συγκεντρώνω τις σκέψεις μου και να ασχολούμαι απερίσπαστη με τις πνευματικές δραστηριότητες που μου αρέσουν - γράψιμο, ζωγραφική, διάβασμα, Existence. Αυτή είναι η ζωή που μου ταιριάζει, όχι η οικογενειακή

παράνοια που βιώνω εδώ και ~52 χρόνια, δηλαδή από τότε που γεννήθηκε η Αλίκη...

Μετά τα μέσα του μήνα, έτσι ξαφνικά, ο Γιάννης αποφασίζει να φέρει έναν μάστορα για να βάψει όλη την πολυκατοικία μας απέξω αλλά και να καλύψει όσους από τους εσωτερικούς τοίχους του ισογείου κοντεύουν να γκρεμιστούν από την απίστευτη υγρασία. Ο τύπος λέγεται Νίκος Ζαχαριάδης, τυχαίνει να είναι φίλος του Λάμπη αλλά και παλιός συμμαθητής μου από το Γυμνάσιο. Μόλις με είδε, με θυμήθηκε αμέσως. Εγώ συνήθως δεν αναγνωρίζω τους παλιούς άνδρες συμμαθητές· τις γυναίκες τις αναγνωρίζω σχεδόν πάντα: μπορεί να έχουν ζαρώσει λίγο, μπορεί να έχουν παχύνει λίγο, πάντως δεν μεταλλάσσονται τελείως, όπως οι άνδρες...

Σίγουρα, κάποια στιγμή έπρεπε να βαφτούν τα σπίτια μετά από δεκαετίες που είχαν αφεθεί να ρημάζουν. Παράξενο, όμως: τώρα ειδικά έπρεπε να προστεθεί αυτό το έξοδο (1000 ευρώ τουλάχιστον), τώρα που α) Η Αλίκη έχει δυο μήνες να δουλέψει εξαιτίας του χτυπημένου γονάτου της· εισπράττει μόνο το επίδομα του ΟΑΕΔ, 400 ευρώ. β) Ο Γιάννης έχει σκοπό να εγκαταλείψει τη δουλειά του στο τέλος του μήνα επειδή δεν αντέχει άλλο, λέει. Επιπλέον, μόλις εισπράξει τον τελευταίο μισθό, προτίθεται να πάει 15 μέρες διακοπές στην Κοντογεννάδα μαζί με τον γιο του και μένα (κάποιος πρέπει να προσέχει τον μικρό και να κάνει το νοικοκυριό). *Προφανώς, λοιπόν, οι Μαρκάκηδες διαθέτουν μπόλικο χρήμα κρυμένο...*

Φυσικά και μου έχουν ζητήσει να συμμετάσχω στα έξοδα του βαψίματος: Συνολικά θα τους δώσω 350 ευρώ από "εκείνα που φυλάω κρυφά, σε δικό μου λογαριασμό, για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης, πχ για κανένα νοσοκομείο". Από τα 1500 ευρώ που αναγκάστηκα να τους αποκαλύψω (βλ. 25 Οκτ. 2018), τώρα έχουν απομείνει μόλις τα 600, καθώς κάθε μήνα χρειάζεται να πληρώνω κάποια έξτρα έξοδα της οικογένειας - συνήθως λογαριασμούς και χρέη των Μαρκάκηδων. Όσα απομείνουν, θα μου τα ζητήσουν για τα έξοδα των διακοπών στην Κεφαλλονιά το Σεπτέμβρη. Μετά, όμως, "stop, δεν έχει άλλα" θα τους πω...

Κάπου εδώ προκύπτει άλλο ένα πρόβλημα: Ήδη από τις αρχές του χρόνου ο Γιάννης με ψέλνει να πάμε μαζί στο χωριό. Καθώς δεν βρίσκω καμία πρόφαση για ν' αρνηθώ, το σκέφτομαι και το φοβάμαι. Οπωσδήποτε, δεν έχω καμία όρεξη να περάσω 15 μέρες σ' ένα απομονωμένο κατσικοχώρι μαζί μ' έναν τρελό. Φαντάζομαι ήδη τις σκηνές που θα εκτυλίσσονται καθημερινά: Ο ανηψιός θα παρατάει εμένα και το Χάρη σε μια παραλία και θα εξαφανίζεται για ψάρεμα επί 6-7 ώρες. Ύστερα, όταν επιστρέφουμε στο σπίτι, θα βάζει μουσικές στο διαπασών για άλλες 6-7 ώρες. Εφιάλτης, αλλά δε νομίζω ότι μπορώ να το αποφύγω...

Στα τέλη του μήνα, έχουμε νέες εξελίξεις – εντελώς ανέλπιστα, δεν το λέω ούτε στον παπά! Τελικά δεν θα πάω εγώ με τον Γιάννη και τον γιο του στην Κοντογεννάδα, θα πάει η Αλίκη! Παρόλο που το πόδι της δεν παρουσιάζει σπουδαία βελτίωση, μπορεί να τον συνοδεύσει, λέει! Έτσι, εγώ γλυτώνω 15 μέρες στα κάτεργα! Ίσως δεν πρέπει να το σκέφτομαι έτσι, αλλά μια χαρά με βόλεψε το ατύχημα της Αλίκης αυτό το καλοκαίρι...

Σεπτέμβριος 2019

Ωστόσο, οι τρεις τους δεν θα μείνουν στο χωριό περισσότερες από πέντε μέρες, από τις 3 ως τις 8 Σεπτεμβρίου. Αυτό επειδή η Αλίκη καλείται να παρουσιαστεί ως δασκάλα στις 9 του μηνός και ο Γιάννης θα πάει σε συνέντευξη για δουλειά στις 11.

"Περάσαμε υπέροχα", μας διαβεβαιώνει περιχαρής η αδελφή μου μόλις καταφθάνουν.

"Δεν ήταν απλά ωραία, ήταν μαγικά!" συμπληρώνει ο Γιάννης, με ονειροπόλο ύφος. Στη συνέχεια, μας εξηγούν πως και τις πέντε μέρες τις πέρασαν αραγμένοι στην παραλία των Πετανών, σερί από το πρωί ως αργά τη νύχτα. Ο Γιάννης ψάρευε μετά μανίας και οι άλλοι δυο καβουρδίζονταν ώρες ατέλειωτες στον ήλιο. Μόλις επέστρεφαν στο σπίτι, κατά τις 10 το βράδι, ο κύριος έβαζε μουσικές στο διαπασών μέχρι τις 2-3 τα ξημερώματα και αντιλαλούσε όλη η Ανωγή! Χειρότερα απ' όσο

φανταζόμουν – εγώ θα είχα χτυπήσει μπιέλα από την πρώτη μέρα! Όταν, όμως, είσαι ανεγκέφαλος ερπετοειδής, περνάς καταπληκτικά με κάτι τέτοια...

Τουλάχιστον, δεν θα χρειαστεί να μετακομίσω αμέσως κάτω: το πόδι της αδελφής μου δεν είναι ακόμα πολύ καλά, οπότε θα παραμείνει στο δωμάτιό μου για ένα-δυο μήνες ακόμα, λέει. Έτσι, οι δικές μου διακοπές συνεχίζονται στο "σαλέ"...

Δευτέρα, 2 Σεπτεμβρίου 2019

Με σκοπό την οριστική αντιμετώπιση του εφιαλτικού μηνύματος, αποφασίζω να εκτελέσω ένα ***μαγικό τελετουργικό*** δικής μου εμπνεύσεως, ανάλογο με το "πέτρωμα εχθρού": Τσακίζω μια λευκή σελίδα στα δύο· στην αριστερή μέσα μεριά γράφω το όνομά μου (ΥΒΟΝΝΗ ΦΕΖΑΡΡΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΕΤΤΑΣ) και στην δεξιά, ακριβώς αντικριστά, ζωγραφίζω πράσινο γρασίδι κι έναν γαλάζιο ουρανό από πάνω. Μέσα στον "ουρανό" γράφω τη λέξη HEAVEN και κοντά στο γρασίδι τη λέξη PARADISE. Κλείνοντας τα δυο φύλλα, το όνομά μου πέφτει μέσα στη ζωγραφιά. Κρύβω το τσακισμένο χαρτί σ' ένα ντουλάπι, μέσα σ' ένα κουτί με κάρτες, το οποίο δεν ανοίγει ποτέ κανένας.

Αποτέλεσμα: Από αυτό το μήνα βιώνω εντυπωσιακή μείωση των παραϋπνικών φαινομένων, καθώς καταργώ οριστικά την τηλεόραση και τελειοποιώ τις δοσολογίες των "φαρμάκων" μου (Πασιφλώρα, Norgesic), ανάλογα με την "φόρτιση" που δέχομαι καθημερινά.

Δευτέρα, 23 Σεπτεμβρίου 2019

Με σκοπό να βγάλω βιβλιάριο ασθενείας (μετά από πολλά χρόνια ολιγωρίας) σήμερα ξεκινά ακόμα ένας απίθανος ***Συντονισμός του Matrix:***

α) Πηγαίνω στον ΕΦΚΑ, ζητώ να μάθω τι δικαιολογητικά χρειάζονται και η αρμόδια υπάλληλος στο μητρώο μου γράφει μια λίστα με επτά έγγραφα. Τα τέσσερα τα έχω ήδη· από τα υπόλοιπα, δυο πρέπει να εκδοθούν από τον ΟΑΕΕ και ένα από τον ΟΑΕΔ. Αυτό το τελευταίο, μάλιστα, "θα είναι το τελευταίο

που θα βγάλετε επειδή πρέπει να το φέρετε το πολύ πέντε μέρες μετά την έκδοσή του", μου εξηγεί η υπάλληλος.

β) Στις ***24 Σεπτεμβρίου*** πηγαίνω στον ΟΑΕΕ αλλά με έκπληξη διαπιστώνω πως έχουν απεργία.

γ) Την επομένη ξαναπηγαίνω και περιμένω υπομονετικά στην τεράστια ουρά, ώσπου παίρνω την γραπτή βεβαίωση ότι δεν δικαιούμαι ιατροφαρμακευτική κάλυψη, ούτε χρωστάω. Ύστερα πηγαίνω στο μητρώο για να ζητήσω μια βεβαίωση σχετικά με τον ακριβή χρόνο ασφάλισης. Σε λίγες μέρες θα είναι έτοιμη, μου λέει η υπάλληλος, και θα μου τηλεφωνήσει για να με ενημερώσει.

δ) Στις ***29 Σεπτεμβρίου*** τηλεφωνεί στο σταθερό μας αλλά εγώ λείπω, οπότε μιλά με τη μητέρα μου. Της εξηγεί ότι η βεβαίωση είναι έτοιμη και ότι μπορώ να πάω να την πάρω αλλά θα πρέπει να έχω μαζί μου το αντίγραφο της αίτησης με τον σχετικό αριθμό μητρώου.

ε) Στις ***2 Οκτωβρίου*** πηγαίνω στον ΟΑΕΔ αλλά έχουν (πάλι) απεργία.

στ) Την επομένη ξαναπηγαίνω, δείχνω στην εν λόγω κυρία την ταυτότητά μου και το χαρτί με τον αριθμό μητρώου, εκείνη όμως μου ζητά και το παλιό βιβλιάριο ενσήμων!

"Το βιβλιάριο ενσήμων;" απορώ.

"Το χρειάζομαι για να σημειώσω το σωστό χρόνο ασφάλισης και να δω ότι δεν χρωστάτε! Το είπα και στη μητέρα σας", μου κάνει με αυστηρό τόνο.

"Δεν μου το είπε..."

"Το είχα πει και σε σας, δεν θυμάστε;" συνεχίζει στον ίδιο τόνο.

"Όχι, δεν μου το είπατε!" διαμαρτύρομαι.

Να ορίστε, το έχω σημειώσει κιόλας!" μου πετάει δεικτικά και μου δείχνει δυο υπογραμμισμένες λέξεις πάνω στο δικό της αντίγραφο της αίτησης.

Τότε χτυπά το τηλέφωνό της, εκείνη το σηκώνει κι εγώ αποχωρώ απογοητευμένη. Αναρωτιέμαι αν όντως μου είχε πει κάτι τέτοιο και σύντομα θυμάμαι: αποκλείεται να μου είχε ζητήσει το παλιό βιβλιάριο ενσήμων επειδή την προηγούμενη φορά το κουβαλούσα μαζί μου για παν ενδεχόμενο! Αν μου το

είχε ζητήσει, θα της το είχα δώσει! Πίσω στο σπίτι, ρωτώ τη μητέρα μου αν η υπάλληλος της είχε πει για το βιβλιάριο. "Ναι, τώρα που το λες, κάτι θυμάμαι!" απαντά η μητέρα μου με αθώο ύφος. Εντάξει, μεγάλη γυναίκα είναι αλλά δεν πάσχει από Αλτσχάιμερ – και σίγουρα θα της ήταν πιο εύκολο θα θυμηθεί το "βιβλιάριο ενσήμων" παρά "το αντίγραφο της αίτησης με τον αριθμό μητρώου"...

ζ) Στις ***4 Οκτωβρίου*** ξανά-μανά στον ΟΑΕΕ, προσκομίζω το παλιό βιβλιάριο ενσήμων και εκδίδεται επιτέλους η περίφημη βεβαίωση του συνολικού χρόνου ασφάλισης. Αισθάνομαι ικανοποιημένη επειδή έχω πια συγκεντρώσει όλα τα χαρτιά εκτός από εκείνο του ΟΑΕΔ, που πρέπει να μείνει τελευταίο.

η) Στις *7* ***Οκτωβρίου*** πηγαίνω στον ΟΑΕΔ, νιώθοντας πολύ αισιόδοξη. Μάλιστα, δεν χρειάζεται καθόλου να περιμένω στην τεράστια ουρά στους γκισέδες, καθώς η κοπέλα στην υποδοχή προθυμοποιείται να μου βγάλει αμέσως τη βεβαίωση του νόμου 2434 -αλλά ξαφνικά τη βλέπω να παγώνει.
“Δεν μπορεί να βγει!” μου αναγγέλλει σοβαρά.
“Γιατί;” απορώ κι εξίσταμαι.
“Δεν έχετε συμπληρώσει έναν χρόνο ανεργίας!”

Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου! Μόνο αυτό δεν περίμενα ν' ακούσω! Σηκώνομαι και φεύγω, οργισμένη με όλους και με όλα: Στο ΕΦΚΑ δεν μου ανέφεραν ότι χρειάζεται να είμαι γραμμένη τουλάχιστον έναν χρόνο στον ΟΑΕΔ για να πάρω την ανωτέρω βεβαίωση. Επιπλέον, κανονικά θα είχα συμπληρώσει όχι έναν αλλά πολλούς χρόνους εγγραφής στον ΟΑΕΔ· πέρυσι όμως, με τα τρεχάματα για την αγωγή περί αναδρομικών, όπου με έμπλεξε ο αξιότιμος ανηψιός μου, ξέχασα να ανανεώσω την εγγραφή μου κι έληξε! Πήγα να ξαναγραφτώ τον Γενάρη, οπότε τώρα κλείνω έναν χρόνο σε τρεις μήνες!

θ) Εφόσον τυχαίνει να έλθει αμέσως το κατάλληλο λεωφορείο, αποφασίζω να περάσω από τον ΕΦΚΑ για να ρωτήσω τι μπορεί να γίνει τώρα, που έχω μαζέψει όλα τα απαιτούμενα έγγραφα αλλά δεν έχω συμπληρώσει έναν χρόνο ανεργίας στον ΟΑΕΔ. Μια ερώτηση μόνο θέλω να κάνω, ούτε μισό λεπτό δεν θα πάρει, αλλά η ευγενική υπάλληλος μου

εξηγεί ότι πρέπει να πάρω νούμερο και να περιμένω τη σειρά μου (υπολογίζω κανένα δίωρο). Φυσικά και δεν περιμένω. Γίνομαι μπουχός ατάκα κι επί τόπου...

ι) Στις 4 Φεβρουαρίου 2020, έχοντας πια συμπληρώσει έναν χρόνο εγγραφής στον ΟΑΕΔ, αποφασίζω να ξαναδοκιμάσω. Έτσι, πηγαίνω ξανά στον ΟΑΕΔ και παίρνω (επιτέλους) την περίφημη βεβαίωση του Ν. 2434.

ια) Την επομένη ξεκινώ για το ΕΦΚΑ. Ο ουρανός είναι συννεφιασμένος αλλά τίποτα δεν μαρτυρά ότι θ' αρχίσει βροχή σύντομα. Ωστόσο, μέχρι να φθάσω στο επόμενο στενό, πιάνει τέτοιος κατακλυσμός που δεν μπορώ ούτε βήμα να κάνω παραπέρα -ακόμα και με ανοιχτή ομπρέλλα. Έτσι, επιστρέφω αμέσως στο σπίτι. Μετά από κανένα τέταρτο, η βροχή καταλήγει σε ψιλόβροχο και σύντομα σταματά εντελώς. Όμως η ώρα κοντεύει ήδη 11:30, πολύ αργά για να πάω τώρα σε δημόσια υπηρεσία. Σύντομα ο ουρανός ξανοίγει και δεν ξαναβρέχει όλη την υπόλοιπη μέρα.

ιβ) Στις 6 Φεβρουαρίου ο καιρός είναι καλύτερος. Πηγαίνω στο ΕΦΚΑ, ενώ προσεύχομαι από μέσα μου "*η Μεγάλη Θεά να βάλει το χέρι της· ο Θεός ας κάτσει στ' αυγά του*". Εντέλει, μάλλον ανέλπιστα, όλα βαίνουν καλώς: Η υπάλληλος δείχνει πολύ ευχαριστημένη με τα έγγραφα που της παραδίδω και, επιτέλους, μου παρέχει ασφαλιστική κάλυψη! Τέλος καλό, όλα καλά. *Thank Goddess...*

Κυριακή, 29 Σεπτεμβρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Όπως κάνω συχνά και στο ξύπνιο μου, αγγίζω με τα δάχτυλά μου το δόντι (κυνόδοντας άνω αριστερά) που μου κουνιέται εδώ και χρόνια λόγω περιοδοντίτιδας. Ξαφνικά πέφτει και μένει στο χέρι μου. Δυσανασχετώ και σπεύδω να το φυλάξω κάπου. Ωστόσο, γρήγορα αντιλαμβάνομαι ότι όλα τα δόντια μου φεύγουν από τη θέση τους, τα νιώθω να κινούνται άτακτα μέσα στο στόμα μου, ώσπου πέφτουν εντελώς. Μέσα στις χούφτες μου φαντάζουν σαν μαύρα κλαδάκια. Αποφασίζω να τα φυλάξω και αυτά στην ίδια θέση, ελπίζοντας ότι με κάποιο τρόπο θα μπορέσω να τα

επαναφέρω στο μέλλον.

Πληροφορώ τη μητέρα μου σχετικά, ύστερα προχωράμε στο διπλανό δωμάτιο. Ανάμεσα σε άλλα άτομα, διακρίνω καθισμένες τη θεία Ερμιόνη, την κουνιάδα της τη Στέλλα και άλλα άτομα. Κοντά μας βρίσκεται ένα μαυροφορεμένο, μελαχροινό αγόρι. Στο μεταξύ, μασουλάω κάτι σαν μπισκότο και απορώ που μπορώ... Ξυπνώ με αγωνία αλλά και με άμεση ανακούφιση, μόλις διαπιστώνω ότι όλα τα δόντια μου είναι στη θέση τους...

Ερμηνεία: Αυτό το όνειρο δεν μου αρέσει καθόλου. Ένα παρόμοιο (όλα τα δόντια μου έπεφταν) είχα δει λίγες μέρες πριν πεθάνει ο πατέρας μου τον Αύγουστο του 2015. *Επαλήθευση:* Τρεις μέρες αργότερα η Θεώνη θα μας πληροφορήσει για το θάνατο μιας παλιάς γνωστής της. Ήταν μια πλούσια Αμερικάνα 87 ετών η οποία, όταν έφυγε στην Αμερική πριν από μερικά χρόνια, άφησε όλα της τα υπάρχοντα στη θεία την Ερμιόνη...

Δευτέρα, 30 Σεπτεμβρίου 2018

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Το μωρό του Γιάννη (μάλλον ο Χάρης σε βρεφική ηλικία) είναι στο νοσοκομείο, πολύ άρρωστο. Το παιδί πρέπει να κάνει μια ειδική ένεση κάθε ημέρα επί μια βδομάδα. Όμως, για να εκδικηθεί τη γυναίκα του επειδή χώρισαν, ο Γιάννης αποφασίζει να σκοτώσει το παιδί, βάζοντας κρυφά δηλητήριο στην ένεση. Έτσι, ο μικρός αναμένεται να πεθάνει σε μια βδομάδα και κανένας δεν θα υποψιαστεί τίποτα. Κάθε φορά μου δίνουν να κάνω εγώ την ένεση και υπακούω παθητικά. Είναι πολύ αργά πια όταν συλλογίζομαι ότι αυτό με καθιστά συνεργό σε έγκλημα αλλά αισθάνομαι πολύ αδύναμη για να αντιδράσω.

Ερμηνεία: Ούτε αυτό το όνειρο μου αρέσει. Προφανώς, συμβολίζει τις ίντριγκες που εξακολουθούν να πλέκουν οι Μαρκάκηδες εναντίον μου...

🕮 Ανάλεκτα από το ***Άρωμα του Ονείρου***, υπέροχο μυθιστόρημα φαντασίας του Τομ Ρόμπινς, που πραγματεύεται το ζήτημα της αθανασίας:

Συνταγή αειζωίας, βασισμένη στη χρήση των τεσσάρων φυσικών στοιχείων:
Γη = Τροφή: Πολλά μικρά γεύματα κάθε μέρα· τα παντζάρια είναι ισχυρό αντιγηραντικό· νηστεία μια φορά τη βδομάδα.
Αέρας = Αναπνοή: Πρέπει να είναι ήρεμη, αργή, συνεχής.
Νερό = Μπάνια: Ζεστά λουτρά στους 37,5° C επί μισή ώρα + αναμονή στη σκιά επί ένα τέταρτο. Η διαδικασία επαναλαμβάνεται τέσσερις φορές. Με τον τρόπο αυτό επιτυγχάνεται υποθερμία (35,5° C), που διατηρεί το σώμα νεανικό.
Φωτιά = Σεξ χωρίς τεκνοποιία

Ο ανθρώπινος εγκέφαλος περιλαμβάνει τρία βασικά τμήματα: Ο ερπετοειδής εγκέφαλος είναι ο αρχαιότερος και εκφράζεται με οργή, εχθρότητα, φόβο ή απάθεια.
Ο θηλαστικός εγκέφαλος αναπτύχθηκε αργότερα και εκφράζεται με πολιτισμένη λογομαχία, συναγωνισμό, δημιουργικότητα.
Ο τηλεγκέφαλος, που είναι ο νεότερος και ακόμα υπό εξέλιξη, εκφράζεται με συμπαθητική τηλεπάθεια και ανώτερες ενοράσεις. Κατά τον πολλαπλασιασμό των νευροβλαστών στον τηλεγκέφαλο παράγεται η νευρομελανίνη, που είναι τα κύρια οργανωτικά μόρια στον εγκέφαλο και ευθύνονται για κάθε είδους δημιουργικές ιδέες. Η νευρομελανίνη απορροφά φως και το μετατρέπει σε άλλες μορφές ενέργειας (επιφώτιση).

Όσο υπάρχει οσμή, υπάρχει ελπίδα για (αιώνια) ζωή.
Η ατομικότητα είναι το παν.
Αν θέλεις να ζήσεις αιώνια, πρέπει να ακολουθείς πάντα την καρδιά σου.
Με το παιγνίδι ξεπερνάς το κακό.
Τα όνειρα ενός φυλακισμένου είναι επαναλαμβανόμενα, βαρετά, ασπρόμαυρα.
Στις έντονες μυστικιστικές εμπειρίες, η συνείδηση μοιάζει να αιωρείται στο φως, ενώ ο χρόνος είναι σα να σταματά, σα να "λυώνει".

Οι υπέρτατες απαντήσεις δεν δίνονται· προσλαμβάνονται μονάχα.
Οι θρησκείες είναι λατρείες τρόμου και θανάτου.
Ο θάνατος είναι καλό γούστο. Η ζωή είναι μια χυδαιότητα. (Mary Quant)
Το περιναίο είναι, ίσως, το πιο ιερό σημείο του ανθρώπινου σώματος.
Το κύριο δίδαγμα: Erleichda = ξαλάφρωσε, γίνε ελαφρύς.

Υποψία: Η ανθρώπινη κοινωνία κυβερνάται από πανίσχυρες αόρατες δυνάμεις ("θεούς") και ανθρώπινες οργανώσεις (κυκλώματα), οι οποίες έχουν σαν διαχρονικό σκοπό την παρεμπόδιση της πνευματικής εξέλιξης και την μετάπτωση του ανθρώπινου εγκέφαλου στο ερπετικό στάδιο. Πράγματι, κάθε φορά που η ανθρωπότητα φθάνει σ' ένα υψηλότερο ηθικό και πνευματικό στάδιο, τότε ακριβώς ξεσπά ένας παγκόσμιος πόλεμος, μια φονική πανδημία, μια τρομακτική θρησκεία, για να ακολουθήσει ύστερα μια μακρά εποχή πνευματικού σκοταδισμού...

® Τελική Τεχνική Ψυχικής Αυτοάμυνας ®

Οι επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες και οι υπναγωγικές υποβολές είναι ένα πρόβλημα πολυσύνθετο, όπου μπορεί να υπεισέρχονται πολλοί και διάφοροι παράγοντες. Κατ' αρχήν, από την βρεφική κιόλας ηλικία, όλοι οι άνθρωποι επιβαρύνονται με *εμφυτεύματα* (βλ. Βιβλίο Όγδοο), τα οποία εκτοξεύουν διαφορετικές υποβολές στο κάθε άτομο, ανάλογα με τη θέση του μέσα ή απέναντι στο Matrix. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, ιδίως από το απόγευμα και μετά, τα εμφυτεύματα υφίστανται *φόρτιση* από ενέργειες οι οποίες εκπέμπονται από:
Αόρατες αρνητικές δυνάμεις (δαίμονες ή "θεοί")
Ηλεκτρομαγνητικές ακτινοβολίες, στοχευμένες ή όχι
Κάθε είδους μαγνητικά ή ηλεκτρομαγνητικά πεδία: Φωτεινές επιγραφές, φωτισμένες βιτρίνες, σούπερ μάρκετ, ιατρεία κλπ.

Αναμμένη εστία φωτιάς, πχ το τζάκι, ακόμα και με την πλάτη στραμμένη σ' αυτήν, προξενεί εφιάλτες ή παραϋπνικά φαινόμενα.
Χρήση του ηλεκτρικού σιδηροδρόμου, ακόμα και το πρωί, επιδεινώνει σοβαρά την κατάσταση,
Ηλεκτρονικές κάρτες, ρολόγια, μπαταρίες, κομπιούτερς, USBs, ηλεκτρικές συσκευές δεν πρέπει να είναι κοντά στο κρεβάτι κατά τη διάρκεια του ύπνου.
Τηλέφωνα ψηφιακά και (ιδίως) κινητά
Τηλεόραση, διαδίκτυο, κομπιούτερς
Σεξουαλική δραστηριότητα τη νύχτα
Ορισμένες τροφές (σιτάρι, μέλι, ξίδι, χοιρινό, γλυκά κρασιά)
Αναπνευστικές ασκήσεις με βαθειές εισπνοές
Γυναικεία καλλυντικά, όπως μανόν νυχιών, κρέμες προσώπου κλπ
Αρνητικοί χώροι όπως νεκροταφεία ή εκκλησίες
Πανσέληνος (τρεις νύχτες: μία πριν, η νύχτα της Πανσελήνου, μία μετά)

Η *εκφόρτιση* λαμβάνει χώρα συνήθως σε υποσυνείδητο επίπεδο, επηρεάζοντας τη συμπεριφορά, τη σκέψη και τη διανοητική υγεία του ατόμου. Σε πιο σοβαρές περιπτώσεις (όταν κάποιος θεωρείται εχθρός του "συστήματος"), η εκφόρτιση γίνεται επίσης κατά τη διάρκεια των ονείρων (επαναλαμβανόμενοι εφιάλτες), καθώς και στο υπναγωγικό και υπνοπομπικό στάδιο (φρικτές παραισθήσεις), με σκοπό να τρομοκρατήσουν το θύμα και να το οδηγήσουν σταδιακά στην τρέλα.

Δεδομένου ότι δεν υπάρχει κανένα αποτελεσματικό μέσο προστασίας, πρέπει να λαβαίνετε υπόψη τη συνολική *φόρτιση* που δέχεστε όλη μέρα από διάφορες πηγές (Internet, τηλέφωνα, τηλεόραση, αρνητικοί χώροι, κλπ), ώστε να παίρνετε τα ανάλογα προστατευτικά μέτρα τη νύχτα:
500 mg πασιφλώρα για χαμηλή φόρτιση
Ένα χάπι Norgesic (35 mg κιτρικής ορφεναδρίνης + 450 mg παρακεταμόλης) για μέτρια φόρτιση

2 χάπια Norgesic ή 100 mg κιτρικής ορφεναδρίνης (ένα χάπι Norflex) για υψηλή φόρτιση

Δεδομένου ότι ο κάθε άνθρωπος αποτελεί ξεχωριστή περίπτωση, έγκειται στον ίδιο να ορίσει τη δική του προσωπική θεραπεία. Γι' αυτό απαιτούνται προσεκτική παρατήρηση και πειραματισμοί, που παίρνουν αρκετό καιρό. *Λυπάμαι αλλά δεν γίνεται αλλιώς...*

Προσοχή: Μετά τις 6:00 το πρωί, καμία μέθοδος προστασίας δεν είναι ικανοποιητική.

Τα χάπια πρέπει να καταναλώνονται γύρω στα 20΄ πριν από τον ύπνο και εφόσον δεν υπάρχει περίπτωση να υποστείτε περισσότερη φόρτιση.

Θετική επαναλαμβανόμενη έκθεση ή μάντραμ πριν από την κατάκλιση και σε κάθε ξύπνημα μέσα στη νύχτα, βελτιώνουν την ποιότητα του ύπνου.

Η ύπτια στάση ύπνου διευκολύνει σημαντικά την εκφόρτιση, γι' αυτό πρέπει να αποφεύγεται.

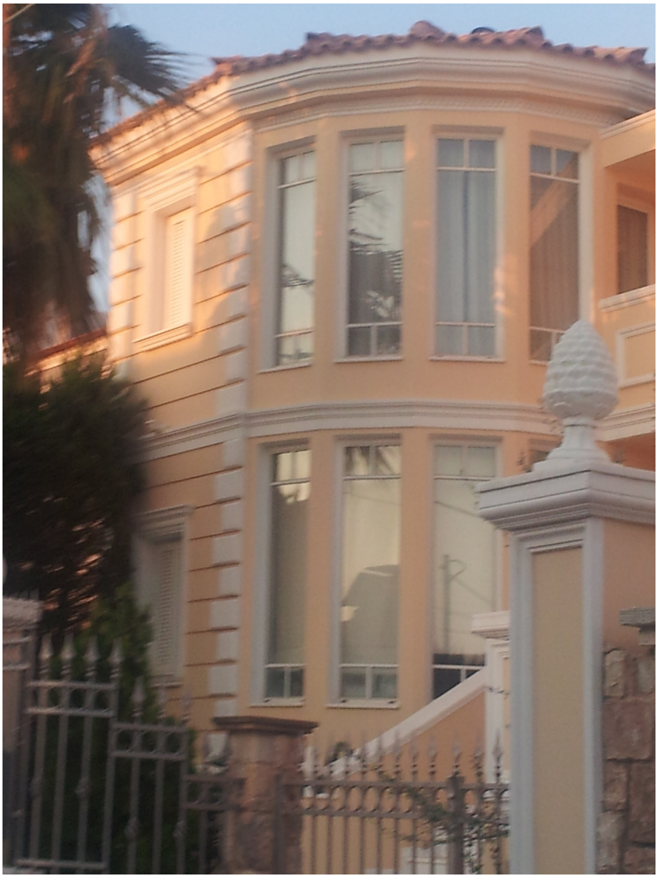
Όποτε σηκώνεστε στη μέση της νύχτας, μην ανάβετε δυνατά φώτα, ούτε να γράφετε οτιδήποτε. Αν χρειαστεί ν' ανάψετε φως, πριν ξαναξαπλώσετε ρίξτε λίγο νερό στο πρόσωπό σας. Περιμένετε 15-20΄΄ πριν κλείσετε τα μάτια.

Το ιδανικό είναι να κοιμάστε νωρίς (μόλις πέσει ο ήλιος), ώστε να αποφεύγετε την πολλή φόρτιση, και να ξυπνά νωρίς (μόλις βγαίνει ο ήλιος).

Η ενασχόληση με το Διαδίκτυο δεν πρέπει να διαρκεί πάνω από δυόμισι ώρες κάθε φορά και όχι αργότερα από τις 2:00 το μεσημέρι. Καλύτερα να πηγαίνετε σε Internet Cafe παρά να υπάρχει σχετική σύνδεση στο σπίτι.

Καλό είναι να καταργήσετε εντελώς την τηλεόραση. Γενικότερα, η τηλεθέαση δεν πρέπει να υπερβαίνει τη μιάμιση ώρα και όχι αργότερα από τις 22:30. Ταινίες με πολλά εφέ πρέπει να αποφεύγονται.

Οποιαδήποτε χρήση κινητού ή ψηφιακού σταθερού τηλεφώνου, ιδίως από το απόγευμα και μετά, επιδεινώνει σοβαρά το πρόβλημα. Προπάντων όταν που τηλεφωνείτε από το κινητό σας σε κινητό άλλου (ακόμα και το πρωί), τα συμπτώματα εντείνονται σημαντικά. Γι' αυτό, να χρησιμοποιείτε κινητό τηλέφωνο μόνο σε απόλυτη ανάγκη...

Ανάταση

Πέμπτη, 10 Οκτωβρίου 2019

☺ Ανελπίστως οι ιστορίες της "Σούπερ Νονάς" συνεχίζονται ακόμη, τώρα όμως είναι πιο σωστά δομημένες και αρκετά μεγαλύτερες σε έκταση, οπότε δεν το θεωρώ πλέον σκόπιμο να τις καταγράφω στα δικά μου ημερολόγια.

Ενίοτε εμφανίζεται και ο "σούπερ μπαμπάς", ο οποίος: α) στα 3/4 της ιστορίας κοιμάται όλη μέρα ή παίζει παιγνίδια στο κομπιούτερ, β) στο υπόλοιπο 1/4 καλείται ν' αντιμετωπίσει κάποιον κίνδυνο, πχ το μαύρο φίδι που έφαγε τη γυναίκα του, γ) ωστόσο, τα βρίσκει σκούρα και αναγκάζεται να φωνάξει τη "σούπερ νονά" για να βγάλει εκείνη το φίδι από την τρύπα.

Σήμερα το απόγευμα, μόλις ο Χάρης τελειώνει τα μαθήματά του, τον παρωτρύνουμε να πάει επάνω, στον μπαμπά του, αλλά εκείνος διστάζει και χρονοτριβεί.

“Πήγαινε και στον πατέρα σου να σε δει!” επιμένει η Αλίκη.

“Όχι, δεν πάω, θα με μαλώσει!”

“Γιατί θα σε μαλώσει; Έκανες τίποτα;” απορεί η αδελφή μου.

“Όχι - αλλά κάτι θα βρει για να με μαλώσει! Ή θα παίζει με τις ώρες κανένα βαρετό παιγνίδι στο κομπιούτερ, που δεν θα μου αρέσει εμένα!”

Προφανώς, ο μικρός προτιμά να κάθεται κάτω και να μελετάει, να παίζουμε μαζί, ή να γράφει τις ιστορίες της "σούπερ νονάς", παρά να κάνει παρέα με τον πατέρα του – καθότι ο εξυπνάκιας Γιάννης τον βαράει και να τον βρίζει για ψύλλου πήδημα.

Κατόπιν τούτων, ο Χάρης κι εγώ βγαίνουμε στην αυλή και παίζουμε ρακέτες για κανένα μισάωρο. Αργότερα, αφού ο νεαρός πηγαίνει τελικά επάνω και η Αλίκη πάει να συναντήσει τις φιλενάδες της, η μαμά με πλησιάζει στην κουζίνα και μου λέει σκεφτική ότι “Μεγαλώνοντας ο Χάρης θα ξενευτεί με τον πατέρα του”. *Αν είναι ξύπνιος θα ξενευτεί*, συλλογίζομαι εγώ αλλά φυσικά κρατάω το στόμα μου κλειστό.

Με τις τελευταίες του δηλώσεις, ο νεαρός έχει ανέβει ακόμα περισσότερο στην εκτίμησή μου, εφόσον δεν είναι πια τόσο υπνωτισμένος από το "πατρικό πρότυπο" κι έχει αρχίσει να υποψιάζεται τι απίθανος μαλάκας είναι ο πατέρας του...

Τρίτη, 15 Οκτωβρίου 2019

Εδώ και ενάμιση μήνα περίπου, η αδελφή μου εργάζεται ως αναπληρωματική δασκάλα στο Δημοτικό Σχολείο Νέας Φώκαιας (!), όπου έχει αναλάβει την Δ΄ Τάξη. Σήμερα, όμως, ανακοίνωσε στους μαθητές της ότι σε τρεις μέρες αποχωρεί επειδή η παλιά τους δασκάλα επιστρέφει από άδεια εγκυμοσύνης. Αυτόματα, όλα τα παιδιά έβαλαν τα κλάματα και της φώναζαν "σας αγαπάμε πολύ, κυρία, να μη φύγετε" ... "δεν θέλουμε την άλλη δασκάλα, είναι αυστηρή" ... "όταν έλθει, θα την φωνάζουμε πίκλα!" ... "εσείς δεν μας φωνάζετε ποτέ, είστε τόσο γλυκιά!" ... "μόνο εσείς μας διδάσκετε τόσο όμορφα τα μαθήματα", κλπ. Τα κλάματα και οι φωνές συνεχίστηκαν με αμείωτη ένταση μέχρι το τέλος της ώρας, οπότε τους άκουσε η διευθύντρια από δίπλα κι έφερε καραμέλες για να τους ηρεμήσει.

Το απόγευμα η Αλίκη πήγε και αγόρασε δωράκια για όλους τους μαθητές της: κάτι ξύλινα ταμπελάκια, όπου εγώ (φυσικά) έκατσα και ζωγράφισα στο καθένα μια καρδούλα και το μικρό όνομα του κάθε παιδιού με καλλιγραφικά γράμματα - μπουρδίτσες.

Αύριο, όμως, θα εκστασιαστούν όλοι με δαύτα, μαθητές και δάσκαλοι. Μάλιστα, η διευθύντρια θα τα απλώσει πάνω στο γραφείο της και θα τα βγάλει όλα μαζί φωτογραφία με το κινητό της. Θα έλθουν και δυο γονείς στο σχολείο για να ζητήσουν από τη διευθύντρια να γίνει ειδική αίτηση στο Υπουργείο ώστε να μη έλθει η άλλη δασκάλα και να μείνει η Αλίκη στη θέση της. Ακόμη, ακούγονται φήμες ότι τα πιτσιρίκια ετοιμάζουν πάρτι-έκπληξη για τη δασκάλα που φεύγει. *Ούτε τον Μεσσία να έχαναν...*

Πέμπτη, 17 Οκτωβρίου 2019

Μόλις μπήκε σήμερα στην τάξη η Αλίκη, είδε το χώρο γεμάτο πολύχρωμα μπαλόνια και τη λέξη ΕΚΠΛΗΞΗ γραμμένη με μεγάλα, κεφαλαία γράμματα πάνω σε χαρτιά στον τοίχο. Τα πιτσιρίκια, σε συνεργασία με τους γονείς τους, είχαν ετοιμάσει ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι-έκπληξη με τα όλα του:

- Αναψυκτικά, σνακς, μουσική, χορός
- Ζωγραφιές και γραπτές ευχές ("να μη φύγετε, σας αγαπάμε όλοι" ... "λάμπετε σαν διαμάντι" κλπ)
- Δώρα απ' όλους (καλλυντικά, φο μπιζού, γλάστρα με κυκλάμινο, κρασί, κλπ)

Βεβαίως, όλα τα παραπάνω ήταν μια θαυμάσια αφορμή για να χαθούν μερικές ώρες μαθήματος αλλά...

“Δεν είναι υπερβολικά όλα αυτά;” παραδέχεται κάποια στιγμή η Αλίκη.

“Ούτε ο πρωθυπουργός της χώρας να ήσουν!” συμφώνησε η μαμά. “Αμφιβάλλω αν έχει ξαναγίνει ποτέ κάτι τέτοιο για μια δασκάλα που φεύγει!”

Κι εγώ αμφιβάλλω...

Έκτακτη συνειδητοποίηση: Από τότε ακόμη που ήταν μικρή, όπου κι αν βρεθεί η αδελφούλα μου σύντομα σχηματίζεται γύρω της μια πρόθυμη "αυλή" από θαυμαστές, που την λατρεύουν σαν βασίλισσα! Στα σχολεία, στους χώρους εργασίας, στις παραλίες, στους δημόσιους χώρους, γρήγορα μαζεύονται διάφοροι γύρω της και της αποκαλύπτουν αυθόρμητα όλα τους τα σώψυχα σαν εκστασιασμένοι, λες και στο πρόσωπό της αναγνωρίζουν την βασίλισσά τους! Παράλληλα, οι τυχόν "ανταγωνιστές" εκμηδενίζονται αργά ή γρήγορα, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο: Φαντάζουν ηλίθιοι, ανίκανοι ή αντιπαθητικοί, αποχωρούν ξαφνικά από τη δουλειά τους, εξαφανίζονται ή από τον εκάστοτε κύκλο, ενίοτε πεθαίνουν κιόλας! *Αλήθεια, με ποιό άλλο ανθρώπινο ον συμβαίνει κάτι ανάλογο; Τέτοιο φαινόμενο δεν έχω ξανασυναντήσει πουθενά...*

Όσο για το υπόλοιπο οικογενειακό μας σήριαλ, δεν ξέρω πια τι είδους θέατρο διαδραματίζεται νυχθημερόν μέσα στο ίδιο

μου το σπίτι. Πρέπει πάντα να θυμάμαι ότι οι άνθρωποι που με περιβάλλουν δεν είναι συγγενείς μου, ούτε καν φίλοι μου· πάντα ήταν και είναι εχθροί μου. Τελευταία, μάλιστα, όλοι τους έχουν μεταλλαχθεί σε πρώτης τάξεως αναπήρους:

♂ Ο Γιάννης ισχυρίζεται ότι η νυχτερινή δουλειά του ως οδηγός φορτηγού είναι η πιο εξοντωτική του κόσμου. Παραδέρνει διαρκώς μέσα στη μαύρη απελπισία, παραπονιέται συνεχώς ότι πονάει όλο του το σώμα και βρίσκεται σε αφασία όλη μέρα, ξαπλωμένος στον καναπέ, αρνούμενος να κουνήσει έστω ένα ποτήρι. Συχνά νευριάζει επειδή δεν βρίσκει πουθενά μια νέα, πανέμορφη, πάμπλουτη αλλά πλήρως υποταγμένη γυναίκα, να του τ' ακουμπάει μέχρι δεκάρα και να τον υπηρετεί ακούραστα μέρα και νύχτα.

Το μεγαλύτερο μέρος του μισθού του πηγαίνει στα delivery, δεδομένου ότι ο άρχοντας θεωρεί τη δική μας μαγειρική απαράδεκτη. Πότε κοιμάται, πότε παίζει computer games, πότε παρακολουθεί ταινίες στο Netflix, πότε καπνίζει χασίσι και βρωμοκοπάει όλο το σπίτι και το κλιμακοστάσιο.

Δεν περνάει μήνας χωρίς να λείψει μια βδομάδα από τη δουλειά, με διάφορες δικαιολογίες: "είμαι γριπιασμένος" ... "έπαθα νευροκαβαλίκεμα" ... "με πονάει η μέση μου" κλπ. "Κάτσε όσο θέλεις, αγόρι μου, το πρόγραμμα βγαίνει θαυμάσια και χωρίς εσένα”, του λέει ο προϊστάμενος.

Στο μεταξύ, του 'ρχονται οι φαεινές ιδέες η μία πίσω από την άλλη: Ξαφνικά θυμάται να πάει να σπουδάσει καπετάνιος στην Κύπρο (αλλά, ευτυχώς, δεν τον παίρνει το όριο ηλικίας)· ύστερα ψάχνει για δουλειά οδηγού στη Γερμανία, στο Βέλγιο, στη Σουηδία ή στη... Νέα Ζηλανδία αλλά (φυσικά) δεν βρίσκει επειδή δεν δέχονται οποιονδήποτε, δεν μπορεί να πάρει άδεια, δεν έχει τακογράφο, δεν του δίνουν το μισθό που θέλει, κλπ.

Δεν ανέχεται την παραμικρή πρωτοβουλία από μέρους μας και απαξιώνει οτιδήποτε κάνουμε ή λέμε επειδή πιστεύει ότι εμείς, ως γυναίκες, είμαστε χαμερπή όντα και οφείλουμε να στεκόμαστε σούζα μπροστά στον άντρα της οικογένειας, που είναι αυτός και καλά. "Έτσι και φύγω εγώ, εσείς θα χτυπάτε τα κεφάλια σας μεταξύ σας και στον τοίχο όλη μέρα" διατείνεται,

μάλλον σοβαρά.

Ειδικά όταν βλέπει τη μητέρα του, γίνεται σαν ταύρος που βλέπει κόκκινο πανί: Αγανακτεί με την παραμικρή της κίνηση ή λέξη, της επιτίθεται στην παραμικρή ευκαιρία, την βρίζει πατόκορφα και την κάνει σκουπίδι για το τίποτα. Την κατηγορεί πως είναι εντελώς ηλίθια, ανίκανη να κάνει οτιδήποτε σωστό και πως αυτή φταίει για οτιδήποτε στραβό συμβαίνει στην οικογένεια. Μου φαίνεται παράξενο, δεδομένου ότι όπου αλλού κι αν βρεθεί η Αλίκη, όλοι της φέρονται σα να 'ναι το μάννα εξ ουρανού. Μόνο οι γιοί της δείχνουν να την απεχθάνονται -και μάλιστα τόσο άδικα...

Ο Γιάννης, ειδικά, φαίνεται να μην αντέχει τη μητέρα του ούτε για πέντε λεπτά -αυτό, όμως, μονάχα όταν βρίσκονται στο σπίτι μας. Μόλις βρεθούν οι δυο τους κάπου έξω, τα πνεύματα ηρεμούν απότομα, συνομιλούν ήρεμα και ωραία, όλα μέλι-γάλα. *Σαν θεατράκι μου φαίνεται όλη αυτή η παράσταση έχθρας μεταξύ μάνας και γιού...* Αλήθεια, πώς τα κατάφεραν και συμβίωσαν μια χαρά επί πέντε ολόκληρες μέρες στην Κεφαλλονιά; Τάλε ε κουάλε είναι όλοι οι ερπετοειδείς και τα βρίσκουν τέλεια μεταξύ τους, ανεξάρτητα από το τι δείχνουν στους απέξω και για ποιό λόγο...

♂ Ο Θανάσης εξακολουθεί να ασχολείται αποκλειστικά και μόνο με τα μπράτσα του, τις γυμναστικές του, τις δίαιτές του και τα αναβολικά του. Ούτε λόγος για να πληρώσει κανέναν λογαριασμό ή να προσφέρει οτιδήποτε στην οικογένεια. Τελευταία παραπονιέται ότι του έχουν απομείνει ελάχιστοι μαθητές, οι οποίοι μάλιστα του ακυρώνουν συνεχώς μαθήματα. Ενίοτε, έτσι για να ξεσκάσει, βαράει την Ταμάρα με τις ώρες -πράγμα που εκείνη μάλλον απολαμβάνει...

♀ Η επίδοξη σύζυγος του Θάνου τρέχει και δεν φτάνει όλη μέρα για να ικανοποιεί τις αμέτρητες ανάγκες του "μωρού" της. Φαντάζει ως η ιδανική (χρυσοχέρα και μαζόχα) γυναίκα για τον υπεραπαιτητικό Θανάση μα δεν παύει να "είναι περίεργος τύπος", όπως παραδέχεται η αδελφή μου. Πάντως, οι ξεγυρισμένες φάπες που τρώει κάθε τόσο η Ταμάρα δεν ταιριάζουν καθόλου με το σούπερ ξερολίστικο στυλάκι που

πουλάει με το κιλό. “Ποτέ δεν ξέρεις τι σκοπούς έχει ο καθένας”, λέει η μάνα μου σχετικά. Η κυρία είναι ιδιαίτερα προκλητική απέναντι σε όλους μας -ακόμα και στην μέλλουσα πεθερά της! Φροντίζει να πηγαίνει κόντρα σε οτιδήποτε ακούει από μας, είναι ικανή να διαφωνήσει ακόμα και για το χρώμα του ουρανού! Το παίζει πανεπιστήμων και μεγαλοφυία, λέει ότι έχει πάρει ένα κάρο διπλώματα πανεπιστημίου κι έχει παρακολουθήσει αμέτρητα σεμινάρια επί παντός επιστητού! Για παράδειγμα, τότε που είχε χτυπήσει το πόδι της η αδελφή μου και της το έδεσαν στο νοσοκομείο, καθόταν και της έλεγε “Τι ξέρουν οι γιατροί, είναι άσχετοι! Το πόδι σας πρέπει να το πατάτε, όχι να το έχετε σε ακινησία!” Έτσι, την κατάφερε να λύσει το πόδι την επόμενη κιόλας μέρα και να το πατάει κανονικά, με αποτέλεσμα να χειροτερέψει δραματικά και να καθυστερήσει η θεραπεία. Επιπλέον, δεν χάνει την ευκαιρία να μας κάνει παρατηρήσεις σα να 'ναι το αφεντικό μας: “Αυτό δεν έπρεπε να το κάνετε έτσι, έπρεπε να το κάνετε αλλιώς!” ... “Στον τάδε έπρεπε να πείτε εκείνο, όχι το άλλο που είπατε!” Τουλάχιστον εγώ τη βάζω στη θέση της, όμως αυτή η υπόθεση δεν μου αρέσει καθόλου...

Στο μεταξύ, η μητέρα της Ταμάρας, αυτή η σούπερ εργατική μέλισσα που δουλεύει 18 ώρες την ημέρα ως καθαρίστρια σε διάφορα αφεντικά, ξαφνικά εμφανίζει κάποιο πρόβλημα στους πνεύμονες και δεν μπορεί να συνεχίσει αυτή τη δουλειά, λέει. Έτσι, σκοπεύει να ανοίξει μαγαζί περιποίησης νυχιών μαζί με την Ταμάρα! Μάνα και κόρη έχουν ήδη αρχίσει να παρακολουθούν σχετικά μαθήματα σε μια σχολή. Η "παιδεία" θα διαρκέσει έξι μήνες, ύστερα θα ανοίξουν νυχάδικο κάπου στο Παγκράτι και θα κολυμπήσουν στο τάληρο, λένε. Ο Θάνος δεν φέρνει αντιρρήσεις εφόσον η συμβία του θα εργάζεται μαζί με τη μάνα της, όχι με γκόμενους σε κανένα λογιστήριο, και θα του φέρνει φράγκα. "Μα αν η Ταμάρα πιάσει δουλειά και λείπει όλη μέρα, ποιός θα φροντίζει τον Θανάση; Ποιός θα κάνει τις δουλειές του σπιτιού, ποιός θα του φτιάχνει τα 10 γεύματα την ημέρα, που θέλει;" ανησυχεί η μητέρα μου. *Δεν ξέρω, δεν θέλω να μάθω - αλλά δεν μπορώ να αποφύγω μια*

πρόβλεψη: *Έχουν να γίνουν εδώ σκηνές απείρου κάλλους...*

♂ Ο Χάρης έχει κλείσει αισίως τα 11 χρόνια του, ωστόσο όλοι εξακολουθούν να τον αντιμετωπίζουν σα να 'ναι 11 μηνών: Κανείς δεν του ζητά ποτέ να κάνει την παραμικρή δουλίτσα, περιμένει τα πάντα στο χέρι, σαν μωρό. Θεωρεί δε αυτονόητο πως πρέπει όλοι μας ν' ασχολούμαστε διαρκώς, αποκλειστικά και μόνο μαζί του, αλλιώς μας κάνει μούτρα. Στις προάλλες αλάλιασε τη μάνα του και τη θεία του απειλώντας να... αυτοκτονήσει ("Αυτό είναι το τελευταίο γεύμα που τρώω, μετά θα πάω να πεθάνω!") επειδή δεν τον πήγαν σε κάτι νεροτσουλήθρες που του είχαν υποσχεθεί. Βεβαίως, κάπως έτσι είναι όλα τα σημερινά παιδιά...

♀ Εξαιτίας του χτυπημένου γονάτου της (μερική ρήξη συνδέσμου και οστικά οιδήματα), επί ενάμιση μήνα περίπου η αδελφή μου δεν ήταν σε θέση να κάνει την παραμικρή δουλειά, ούτε μέσα ούτε έξω από το σπίτι. Όλη μέρα καθόταν στο κρεβάτι ή στον καναπέ, έβλεπε τηλεόραση, διάβαζε βιβλία ή δεχόταν επισκέψεις (διαφορετικό άτομο κάθε μέρα, μερικούς δεν τους είχαμε ξαναδεί ούτε ξανακούσει ποτέ). Πάντως, από τότε που έπαθε το ατύχημα, η συμπεριφορά της απέναντί μου έχει αλλάξει ριζικά. Για την ακρίβεια, έχει ξαναγίνει όπως ήταν μέχρι πριν από τρία χρόνια: Μου επιδεικνύει τόση ψυχρότητα και περιφρόνηση, ώστε αδυνατώ να καθήσω μαζί της πάνω από πέντε λεπτά. Ακόμα και όταν πηγαίναμε για μπάνιο το καλοκαίρι, φρόντιζε να μη μιλάμε σχεδόν καθόλου κι έμενε όσο γινόταν πιο μακριά μου.

Ακόμα και τώρα, που η "βασίλισσα ινκόγκνιτο" (παρατσούκλι που της κόλλησα πρόσφατα, κρυφά βεβαίως) κατοικεί προσωρινά στο δικό μου σπίτι κι εγώ στο δικό της, φροντίζει να με αποφεύγει συστηματικά. Όποτε συναντιώμαστε στο σαλόνι, δεν κουβεντιάζει ποτέ κουβέντα μαζί μου. Μου ρίχνει μονάχα βλοσυρές ματιές, σα να είμαι κανένα ενοχλητικό κουνούπι που αδυνατεί να ξεφορτωθεί. Αν τύχει να πω κάτι που δεν πολυεγκρίνει, σηκώνεται και φεύγει πάραυτα. *Γιατί άραγε; Τι άλλαξε πάλι; Μήπως οι εντολές που παίρνει από τα κυκλώματα; Δεν ξέρω και δεν δίνω πεντάρα...*

Κρίνω, ωστόσο, ότι δεν πρέπει να δέχομαι αυτή τη συμπεριφορά τόσο παθητικά. Στο εξής, λοιπόν, θα είμαι σε επαγρύπνιση και θα λαβαίνω τα μέτρα μου, ανάλογα την περίπτωση:

* Αν η "βασίλισσα ινκόγκνιτο" με περιφρονεί, θα την περιφρονώ κι εγώ εξίσου επιδεικτικά. Στην ανάγκη, θα λύνω μπροστά της κανένα σταυρόλεξο.

* Αν μου πετάει κακόβουλες σπόντες, θα της δίνω την απάντηση.

* Αν καμιά ώρα με στριμώξουν άσχημα οι Μαρκάκηδες (πχ, αν τυχόν ανακαλύψουν τι χρήματα έχω και απαιτούν να τους τα δώσω όλα ατάκα κι επί τόπου), θα τσακωθώ για τα καλά μαζί τους και θα σηκωθώ να φύγω σε άγνωστη κατεύθυνση.

Από τις αρχές του Σεπτέμβρη η Αλίκη δεν χρειάζεται πια τις πατερίτσες. Κυκλοφορεί παντού μόνη και άνετη – στο σχολείο, στα μαγαζιά, στην παραλία, στις καφετέριες με φιλενάδες. Πάντως, δεν την βλέπω πρόθυμη να επιστρέψει στο σπίτι της. Ναι μεν παραπονιέται για την αδιάλειπτη επιτήρηση της μαμάς και για τη φασαρία που επικρατεί μονίμως στο σπίτι μας από τα αδιάκοπα σούρτα-φέρτα των γιων της κυρίως, ωστόσο αναβάλλει διαρκώς την αναχώρησή της. Όχι πως με πειράζει αυτό, τουναντίον απολαμβάνω αφάνταστα την ανεξαρτησία μου στη μεζονέτα, όμως... *Τι ακριβώς κάνει κάτω, στο δωμάτιό μου, η καλή μου αδελφούλα; Ψάχνει να βρει τίποτα -αλλά δεν το βρίσκει; Ή, μήπως, παρακολουθεί τις κινήσεις μου; Ο χρόνος θα δείξει...*

♀ Η πραγματικά ανάπηρη μητέρα μου (85 χρονών, με σοβαρά ορθοπεδικά προβλήματα και σπονδυλική στήλη σε σχήμα S, μόλις που κάνει λίγα βήματα μέσα στο σπίτι) σχεδόν καθημερινά μαγειρεύει και σιδερώνει μερικά ρούχα. Είναι η μόνη, εκτός από μένα, που προσφέρει κάποιο έργο εδώ μέσα – πέρα από τη σύνταξή της, η οποία εξαφανίζεται ήδη από τη δεύτερη μέρα εφόσον οι λογαριασμοί και τα χρέη των Μαρκάκηδων ανέρχονται στο συνολικό ύψος των 800 ευρώ μηνιαίως!

Κατόπιν προτάσεως-βέτο της αδελφής μου, όσα λεφτά περισσεύουν τα ξοδεύουμε αμέσως στο σούπερ μάρκετ "πριν τα

φάνε πρώτοι οι χαραμοφάηδες", σύμφωνα με δικά της λόγια. Το ίδιο συμβαίνει, άλλωστε, και με τα δικά της χρήματα: Μόλις πληρωθεί, τρέχει αλαφιασμένη στα σούπερ μάρκετ για να τα χαλάσει όλα, μέχρι δεκάρας. Έτσι, μετά τις 5 ή 6 κάθε μήνα δεν υπάρχει ούτε ένα ευρώ στο σπίτι...

♀ Ως φυσική συνέπεια των ανωτέρω, εγώ η "Υβόννηηηη!" (όπως με πειράζει ο Χαρούλης) τρέχω σαν τον Βέγγο από το πρωί ως το βράδι για να ικανοποιήσω τις ανάγκες όλων των προαναφερθέντων αναπήρων.

Σίγουρα εγώ δεν είμαι Περσεφόνη, να κατοικώ μονάχη μου σε μια απομονωμένη γκαρσονιέρα και να δέχομαι επισκέψεις φίλων μονάχα κατόπιν τηλεφωνήματος. Εγώ έχω "οικογένεια", και μάλιστα τύπου Φραγκεστάιν: Ένα κομμάτι οικογένειας εδώ (εγώ και η μητέρα μου), άλλο ένα εκεί (ο Γιάννης και ο Χάρης), ένα μικρότερο πιο πέρα (η αδελφή μου), άλλο ένα παραπέρα (ο Θάνος και η Ταμάρα). Κάθε δέκα λεπτά της ώρας, ντριν, το κουδούνι ή το τηλέφωνο, κάποιος καλεί ή έρχεται να ζητήσει φαγητό, χρήματα, αγγαρείες, θελήματα κλπ, και αυτό γίνεται αδιαλλείπτως, από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 12:00 τη νύχτα.

Ακόμα και όταν μαζευόμαστε στο σαλόνι και συζητάμε, αδυνατώ πλέον να αγνοήσω το κλίμα που υπάρχει ανάμεσά μας: βαριεστημένο, καταθλιπτικό, αινιγματικό – σα να κατηγορούμε όλοι όλους για όλα, σιωπηλά μα ασταμάτητα. Ιδίως η αδελφή μου βαραίνει πολύ την όλη αίσθηση με το μόνιμα βλοσυρό ύφος της που σημαίνει "είσαστε πολύ λίγοι για μένα". Και είμαστε πια σχεδόν πάντα μεταξύ μας. Κάποτε, όσο ζούσε ο πατέρας μου, δεχόμασταν επισκέψεις από συγγενείς, φίλους και γείτονες αρκετά συχνά· ωστόσο, εδώ και δυο χρόνια περίπου δεν πατάει κανένας εκτός από τη Θεώνη – που είναι κι αυτή μισότρελη και διφορούμενη...

Συχνά νιώθω να πνίγομαι. Θα ήθελα πολύ ν' αλλάξω περιβάλλον, να φύγω πολύ μακριά από δω, να ρίξω μαύρη πέτρα πίσω μου. Δυστυχώς, όμως, δεν έχω ούτε τα χρήματα, ούτε τη δυνατότητα. Τι θα μπορούσα να κάνω; Προς το παρόν, τίποτα. Πρέπει, όμως, να προσέχω πολύ με τους Μαρκάκηδες,

μήπως με μπλέξουν καμιά ώρα σε τίποτα πραγματικά επικίνδυνο...

Κυριακή, 20 Οκτωβρίου 2019

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω λίγο τηγανητό φιλέτο κοτόπουλου περιχυμένο με λιωμένο τυρί γκούντα και μανιτάρια. Ύστερα παίρνω ένα χάπι ασβεστίου Ideos. Μετά από μερικές ώρες ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είμαι σ' ένα πολυτελές ξενοδοχείο στην Αγγλία, μαζί με παρέα. Κάποτε τους αφήνω και κατευθύνομαι προς την πίσω μεριά, όπου υπάρχει μια όμορφη πισίνα γεμάτη με παιδιά που κολυμπούν ανέμελα. Πέρα στα βουνά διακρίνεται ένα γραφικό χωριό μ' ένα σκαλιστό συντριβάνι στην κεντρική πλατεία. Φεύγω για βόλτα, αφήνοντας την πόρτα του δωματίου μου ξεκλείδωτη. Επιστρέφοντας βιαστικά, διαπιστώνω πως έχουν μπει άγνωστοι στο δωμάτιό μου. Ευτυχώς, δεν έχουν πάρει τίποτα· έχουν μονάχα απλώσει τα λαμπερά δαχτυλίδια μου πάνω σ' ένα τραπεζάκι. *Και τα λεφτά;* θυμάμαι και ανησυχώ.

Εκείνη τη στιγμή παρατηρώ δυο άντρες που αποχωρούν από το ξενοδοχείο, οδηγώντας ένα κάμπριο αμάξι. Μέσα από το όχημα ξεπηδούν μεγάλα, κίτρινα άνθη που θυμίζουν γιγάντιες μαργαρίτες. Το αυτοκίνητο πέφτει στη θάλασσα αλλά δεν βυθίζεται· πλέει άνετα πάνω στη βαθύκυανα, ταραγμένα κύμματα, καθώς οι τεράστιες μαργαρίτες σείονται αρμονικά στον άνεμο και λειτουργούν σαν ιστία, κρατώντας το όχημα στην επιφάνεια...

Τρίτη, 22 Οκτωβρίου 2019

Πείραμα: Αποβραδίς τρώω ένα πιάτο σούπα από μοσχάρι και μετά παίρνω ένα χάπι Ideos. Λίγο πριν ξημερώσει έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα πούλμαν που διασχίζει την Ηλεία, περνώντας από όμορφα, ορεινά μέρη. Γρήγορα, όμως, μπαίνουμε σε χωριά μισογκρεμισμένα, καπνισμένα, γεμάτα στάχτες. Εκεί οι κορφές φαντάζουν σταχτόγκριζες, σα να έχουν σκεπαστεί με τέφρα, ενώ ένα

πυροσβεστικό διπλάνο πετά από πάνω τους.

Σύντομα παρατηρώ πλήθος νεκροζώντανους που αρχίζουν να πετούν πάνω από τους τάφους τους. Εισβάλλουν στο κοντινό χωριό και περιφέρονται απειλητικά παντού. Ξεχωρίζει ένα άγριο, ξανθό κορίτσι ζόμπι, που επελαύνει πάνω σε άλογο. Κάποιος την αρπάζει ορμητικά και τη ρίχνει καταγής, στρέφοντάς της το χέρι βίαια προς τα πίσω. Εκείνη ξανασηκώνεται αμέσως, επαναφέρει το στραβωμένο χέρι στη θέση του, ανεβαίνει πάλι στο άλογο και συνεχίζει την πορεία της.

Εγώ και οι υπόλοιποι ταξιδιώτες καταλήγουμε στο πέτρινο σπίτι μιας γριάς. Ανάβω μερικούς αναπτήρες και οι φλόγες ξεπετάγονται πανύψηλες μα διάφανες. Το τραπέζι είναι ήδη στρωμένο για μας επειδή αναχωρούμε στις 6:00 το απόγευμα...

Τετάρτη, 30 Οκτωβρίου 2019

Πείραμα: Αφού ξυπνώ στη μέση της νύχτας, αλοίφω το στήθος και το λαιμό μου με Vicks. Σχεδόν αμέσως νιώθω τα ρουθούνια μου να ανοίγουν και χαλαρώνω ευχάριστα. Γρήγορα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι στο Internet Cafe και ασχολούμαι με τους υπολογιστές όταν καταφθάνει μια μεγάλη, θορυβώδης παρέα ενηλίκων. Καταλαμβάνουν δυο τραπέζια και ξεκινούν ζωηρή κουβέντα. Μια γυναίκα με κοντά καρέ μαλλιά τους παρατάει κι έρχεται να καθήσει δίπλα μου. Οι δυο μας μιλάμε φιλικά, ξεχνιέμαι ευχάριστα και περνά αρκετή ώρα ώσπου να θυμηθώ να σβήσω το κομπιούτερ. Με παίρνει και πηγαίνουμε μαζί στο σπίτι της, που κάποτε ήταν εκκλησία. Το κτίσμα έχει χοντρούς, πέτρινους τοίχους με μεγάλα, ημικυκλικά παράθυρα. Μπαίνουμε στην κουζίνα, όπου κάθεται όλη η οικογένεια. Φαίνονται απλοϊκοί άνθρωποι, ο πατέρας της είναι ένας ηλικιωμένος παπάς. Στέκομαι και παρατηρώ τα παμπάλαια έπιπλα και σκεύη ολόγυρα, είναι σα να έχουν ξεμείνει από μια περασμένη εποχή. Στον αριστερό τοίχο, πάνω από τον μεγάλο πάγκο, κρέμεται ένα παλιό χαλί με ξεφτισμένα χρώματα στους τόνους του καφέ.

Περνώ από διάφορα δωμάτια ώσπου βγαίνω έξω, στον μεγάλο απεριποίητο κήπο με τα ογκώδη συντριβάνια. Πολλά πουλιά έρχονται εδώ για να ξεδιψάσουν. Παρά τη σχετική παραμέλησή του, το μέρος μου αρέσει, νιώθω άνετα εδώ. Κάπου συναντώ και τη δική μου οικογένεια, είναι και ο πατέρας μου μαζί. Όμως, δεν στέκονται σ' ένα σημείο, διαρκώς τριγυρίζουν· γρήγορα τους χάνω και ψάχνω να τους ξαναβρώ, γεμάτη αγωνία. Ξαναμπαίνοντας στα δωμάτια, ακούω διάφορους να συζητούν για τον "Κώδικα της Γλυφάδας".

“Για τον Κώδικα της Κόλασης έχετε ακούσει;” πετάγεται κάποιος.

“Τι είναι Κόλαση, τι είναι Παράδεισος”, αποκρίνεται μια κοπέλα, καθισμένη στον πάγκο ανάμεσα σε άλλους.

Λίγο πιο πέρα, ξανακούω σχετικά με τον Κώδικα της Γλυφάδας. *Να μην έχετε καμία εμπιστοσύνη σε κώδικες*, συλλογίζομαι, ενώ συνεχίζω το ψάξιμο.

Σε μια γωνιά της αυλής, βλέπω μια ομάδα νέων ανδρών και τους ρωτώ μήπως είδαν πουθενά την οικογένειά μου. “Πού, αυτοί το 'χουν όλο στο γυριστό”, μου απαντά κάποιος αόριστα. Εντέλει, τους βρίσκω ξανά βγαίνοντας στον κήπο και αισθάνομαι έντονη ανακούφιση...

Πέμπτη, 31 Οκτωβρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας (μετά από επάλειψη με Vicks): Το αριστοκρατικό σπίτι που βρίσκεται στη γωνία Νηρηίδων και Μετεώρων είναι εντελώς γκρεμισμένο· στη θέση του υπάρχει μονάχα ένα γυμνό οικόπεδο. Κάποτε ανήκε στη Rowling, ακούω να λένε και απορώ.

Λίγο αργότερα περιφέρομαι σ' έναν παλιό πύργο, που ξέρω πως ήταν και αυτός της Rowling. Τώρα, όμως, τα δωμάτια του είναι σχεδόν άδεια, γεμάτα παλιατσαρίες και σκόνη, καθώς η κάποτε πάμπλουτη συγγραφέας έχει πια χρεωκοπήσει. Έξω κυκλοφορεί ένα γιγάντιο, σιδερόφρακτο όχημα που φαντάζει μάλλον επικίνδυνο, καθώς πιάνει όλο το πλάτος του δρόμου. Μέσα σ' ένα ανοιχτό σπορ αμάξι βλέπω τον Μάικλ Τζάκσον να τραγουδά δυνατά · φαίνεται νέος, γυμνασμένος, δυναμικός...

Ερμηνεία: Το ίδιο πρωί ο Γιάννης παρατά τη νυχτερινή δουλειά του και αρχίζει καινούργια σαν οδηγός φορτηγού σε μια εταιρεία μεταφορών συναρμολογούμενων επίπλων. Σήμερα θα δουλέψει 14 ώρες και αύριο 12 – παρόλο που οι υπόλοιποι οδηγοί τελειώνουν μέσα σε 8-9 ώρες. Ο ανηψιός μου φαίνεται αρκετά ευχαριστημένος, καθώς η εργασία είναι πενθήμερη και ημερήσια, με μισθό 850 ευρώ. Επιπλέον, θα έχει και βοηθό για το κουβάλημα.

Ωστόσο, όταν ο Γιάννης πηγαίνει εκεί τη Δευτέρα, διαπιστώνει ότι ο βοηθός του δεν έχει εμφανιστεί ακόμη. Το αφεντικό τον στέλνει για μια βόλτα στα πέριξ και ύστερα επιδίδεται σε διάφορα επείγοντα τηλεφωνήματα. Μόλις επιστρέφει ο ανηψιός μου, του αναγγέλλουν πως δεν τον χρειάζονται πια και να ξανάρθει το απόγευμα για να τον πληρώσουν! Προφανώς, κάπου δεν έμειναν ευχαριστημένοι μαζί του, ίσως επειδή ο Γιάννης συνηθίζει να ακολουθεί απίθανα δρομολόγια όταν οδηγεί· ας πούμε, για να πάει από την Τερψιθέα στην Αργυρούπολη, κατεβαίνει στην Κάτω Γλυφάδα, ανεβαίνει από Άλιμο και πιστεύει ότι έτσι κόβει δρόμο...

* * * *

Σάββατο, 2 Νοεμβρίου 2019

Μια ενδιαφέρουσα ***σύμπτωση***: Εδώ και λίγες μέρες σκέφτομαι να πειραματιστώ με λικέρ στη μέση της νύχτας, για να δω πώς θα επηρεαστούν τα όνειρά μου. Σήμερα το μεσημέρι μου ήλθαν τέσσερα (!) μπουκάλια – μας τα έφερε ο Γιάννης από τον πατέρα του τον Λάμπη: ένα Grand Marnier, ένα Cointreau και δυο κοριαντολίνα από τη Ρόδο. Για να δούμε τι θα δούμε...

❀ ***Αντιζωή:*** Αν κάποιος "ξύπνιος" με ρωτούσε:
“Γιατί υπάρχεις εσύ; Είναι ζωή αυτή που κάνεις; Πώς ζεις έτσι;”
Τι θα του απαντούσα;
“Ζω όπως θα 'πρεπε να ζει κάθε νοήμον ανθρώπινο ον. Δεν είμαι υπόδουλη σε ζωώδεις φυσικές λειτουργίες (σεξ, εγκυμοσύνες, γεννοβολήματα, ανταγωνισμός, υποταγή στον ισχυρό, κοπαδοποίηση) αλλά εξασκώ την πνευματικότητά μου

όσο καλύτερα μπορώ: Ζωγραφίζω, συγγράφω, παίζω, ονειρεύομαι, πειραματίζομαι, γυμνάζομαι, εξερευνώ τον ψυχικό μου κόσμο, απολαμβάνω τη φύση, τελειοποιώ την ψυχική μου αυτοάμυνα ενάντια στο Κακό, δίνω και παίρνω πληροφορίες από το Διαδίκτυο, απολαμβάνω τη θεϊκότητα της απομόνωσης, βιώνω κάθε στιγμή τον Παράδεισο στη Γη". *Το συναγέλασμα είναι για τα ζώα...*

Τελειώνοντας ο Οκτώβρης, όλοι γυρίζουν τα ρολόγια μια ώρα πίσω. Επειδή, όμως, *ο Παράδεισος χρειάζεται φως*, εγώ διατηρώ τη θερινή ώρα στη μεζονέτα. Έτσι, κάθε μέρα κερδίζω φως και χάνω σκοτάδι...

Τρίτη, 5 Νοεμβρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα χωριό μάγων. Η μαγεία είναι συνηθισμένη εδώ, όλοι την εξασκούν συστηματικά, ιδίως οι νέοι, ελεύθερα ακόμα και στους δρόμους. Σ' έναν τοίχο διακρίνεται το graffiti "ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΑΓΟΣ" με μεγάλα, κεφαλαία γράμματα.

Ένας αρχιμάγος διοργανώνει διαγωνισμό μαγείας. Δηλώνει ότι περιφρονεί την τεχνολογία του δικού μας κόσμου· για τ' αυτοκίνητα λέει "Γιατί να πρέπει να πατήσω τόσα κουμπιά, ενώ (με το άλογο) μπορώ απλά να κάνω έτσι -και μου δείχνει ένα μόνο πάτημα του δακτύλου του στο λαιμό του ζώου.

Προχωρώντας, φτάνω έξω από μια μεγάλη έπαυλη. Στέκομαι μπροστά στην κλειστή καγκελόπορτα και παρατηρώ πολλές ογκώδεις εκτυπωτικές μηχανές που είναι παραταγμένες στη βεράντα και στην αυλή.

Πιο πέρα, βλέπω σε αφίσα μια διάσημη κοκκινομάλλα τραγουδίστρια με ωραίο σατέν φόρεμα. Ξέρω πως την διαφημίζουν πολύ, *όμως αξίζει τόσο;* αναρωτιέμαι. Κάτω από την εικόνα της υπάρχει ένα μικρό κείμενο σχετικό με την παλιά τηλεοπτική σειρά *Galactica* – μια γλυκόπικρη νοσταλγία, μια συγκινητική ενθύμιση για όσους ηθοποιούς έχουν πια χαθεί...

Τετάρτη, 6 Νοεμβρίου 2019

Ακόμα ένα (μικρό) επεισόδιο του οικογενειακού μας

σήριαλ: Από τις 2:30 ως τις 4:30 μμ (ώρες κοινής ησυχίας) ακούω τον Θανάση να βρυχάται και την Ταμάρα να κλαψουρίζει ασταμάτητα. Σε αντίθεση με τις περισσότερες φορές, όπου δεν πιάνω ούτε λέξη εκτός από άναρθρες κραυγές, τώρα ξεχωρίζω τα ακόλουθα:
“Είσαι που είσαι άχρηστη” της φωνάζει, “όλο αντιδράς, όλο πας κόντρα και μετά κλαίς! Φύγε από τη ζωή μου, γιατί δεν φεύγεις;”
“Γιατί σ' αγαπάω!” αναφωνεί εκείνη με λυγμούς. “Είσαι παράλογος!” του κάνει έπειτα, ενώ εκείνος μουρμουρίζει ακατάληπτα.
“Γιατί μου το κάνεις αυτό, γιατί;” φωνάζει ο Θάνος και την βαράει, ενώ εκείνη κλαίει δυνατότερα.
“Εγώ δεν σου κάνω κάτι”, του αποκρίνεται διστακτικά. “Τόσα χρόνια που είμαι εδώ, εσύ δεν μου προσφέρεις τί-πο-τα!” του πετάει κατόπιν, κι εγώ απορώ πώς τολμά.
“Εγώ δεν προσφέρω τίποτα; Δεν βλέπεις πόσο έχω προσπαθήσει να προσφέρω; Έφτυσα αίμα!” ουρλιάζει ο Νάσος, ενώ εκείνη συνεχίζει το ακατάσχετο κλάμα. “Γιατί, γιατί δεν φεύγεις;” την ξαναρωτάει.
“Δεν μπορώ να φύγω από εδώ μέσα πια!”
“Κι εσύ τι ακριβώς μου έχεις δώσει τόσο καιρό;” επιμένει ο Θανάσης.
“Κόπο! Προσπάθεια! Λεφτά! Η μητέρα μου... Σε νοιαζόμουν...” τραυλίζει η Ταμάρα, πάντα κλαίγοντας.
“Εγώ σ' έβαλα στο σπίτι μου! Και λες ότι αυτό που κάνεις εσύ είναι πιο πολύ;” της αντιγυρίζει ο Θάνος, όλο νεύρα.
“Γιατί, εσύ τι έχεις κάνει για μένα;” αντιτάσσει εκείνη.
“Αυτά!” της απαντά αμέσως (ίσως εννοεί τα ποντίκια του, ίσως κάτι άλλο). “Δεν ξέρω τι κάνεις”, συνεχίζει κατόπιν, πιο χαμηλόφωνα. “Μπορεί σιγά-σιγά ν' απλώνεις, ν' απλώνεις, ώσπου εγώ να φύγω” ... “Είμαστε στο τέλος, το 'πες. Ας είναι το τέλος!” καταλήγει ο Νάσος ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα μουρμουρητών.

Φυσικά και δεν είναι το τέλος: Μερικές ώρες αργότερα, οι δυο τους κατεβαίνουν στο ισόγειο για πέντε λεπτά και

φέρονται με τον πιο φυσικό τρόπο, σα να μην έχει προηγηθεί κανένας καυγάς. Ο Θάνος, ωστόσο, δεν φαίνεται τόσο καλά: Παραπονιέται ότι έχει έντονο πόνο στη μέση και στα ισχία του, με κόπο συγκρατεί τους μορφασμούς του.
“Κάποια στιγμή λογοφέραμε και σφίχτηκε τόσο, ώστε τον πόνεσε πολύ η μέση του, μέχρι μπροστά στα ισχία” παραδέχεται η Ταμάρα.
“Πριν που ανέβηκα για λίγο, έκλαιγε από τον πόνο”, μας πληροφορεί η αδελφή μου μόλις το ζεύγος αποχωρεί. “Και η Ταμάρα μου είπε εμπιστευτικά "έχω έναν ωκεανό προβλήματα με τον Θάνο, αυτά που ζητάει είναι αφύσικα". Για να μη φεύγει, όμως, γύρευε τι προβλήματα έχει η ίδια!”
“Δεν ξέρεις τι προβλήματα έχει ο καθένας στην οικογένειά του”, κάνει η μητέρα μου.
Όλοι φοβούνται μήπως συμβαίνει κάτι με την παλιά εγχείρηση οστεοχονδρίτιδας που είχε κάνει ο Θανάσης το '99, όμως εγώ τους καθησυχάζω ότι
“Δεν είναι τίποτα, θα του περάσει σε μια-δυο μέρες”.
Και έτσι θα γίνει...

Δευτέρα, 11 Νοεμβρίου 2019

Κατά τις 11:20 το πρωί (μετά από δυόμισι ώρες ταλαιπωρία με τα λεωφορεία), φθάνω επιτέλους στο σπίτι της νονάς μου, στην Καλλίπολη – κατόπιν τηλεφωνικής πρόσκλησης από τη Βάννα, πριν από πέντε μέρες: "Είχαμε πει να πάμε μια βόλτα στην Πειραϊκή", μου θύμισε. Ανταποκρίθηκα με προθυμία. Άλλωστε, στην ηλικία που βρίσκεται πια η νονά μου, καλό είναι να μην διώχνω τέτοιες ευκαιρίες. "Όταν υπάρχει διάθεση, βρίσκεται και ο χρόνος", κατέληξε η Βάννα.

Στην αρχή περνάμε από το πανηγύρι του Αγίου Νείλου που γίνεται έξω από την ομώνυμη εκκλησία, επ' ευκαιρία της αυριανής γιορτής. Η νονά μου (ακόμα πιο αργοκίνητη από την προηγούμενη φορά που την είχα δει· η φωνή της ακούγεται πιο γεροντική και τρεμουλιαστή, σα να μιλάει με το ζόρι) παραμένει στο ταξί, όση ώρα η κόρη της κι εγώ ανάβουμε κεριά και προσκυνάμε. Η Βάννα αγοράζει ένα ημερολόγιο του 2020 και

μου το προσφέρει σαν δώρο για τη μητέρα μου μαζί μ' ένα βαμβακάκι με λάδι, που "θα το αλείψει όπου πονάει, αλλά με πίστη".

Σύντομα ξαναμπαίνουμε στο ταξί και κατευθυνόμαστε προς την βραχώδη ακτή της Πειραϊκής, όπου βολευόμαστε στην παραλιακή ταβέρνα "Γαία". Η θέα στην ατάραχη θάλασσα είναι υπέροχη· τα κτήρια της Σχολής Δοκίμων διακρίνονται στην άκρη δεξιά (το παλιό και γραφικό μπροστά από το νέο και μοντέρνο)· ένα γραφικό εκκλησάκι ορθώνεται χαμηλότερα, κτισμένο πάνω στα βράχια.

Η ώρα περνά ευχάριστα με ανάλαφρες συζητήσεις και θαλασσινούς μεζέδες. Το κλίμα είναι φιλικό, νοσταλγικό και ανάλαφρο. Το μαγαζί και η γύρω περιοχή αποδεικνύονται ηδονικά ήσυχα, χωρίς πολύ κόσμο.

Σε μια στιγμή, η νονά μου θυμάται ότι η αδελφή της η Λήδα είχε κάποτε δεσμό με τον θείο Μίμη, τον αδελφό της μητέρας μου, που πέθανε την παραμονή Πρωτοχρονιάς του 1980 από καρδιακό επεισόδιο.

“Όμως, δεν τον θέλαμε επειδή ήταν χαρτοπαίχτης”, μου εξηγεί μ' ένα πνιχτό μειδίαμα. “Γι' αυτό πέθανε τόσο νέος, στα 52, επειδή όσοι παίζουν χαρτιά νιώθουν αγωνία!”

“Την εποχή που πέθανε, δούλευε σ' ένα εστιατόριο. Τότε δεν έπαιζε χαρτιά”, της απαντώ ήρεμα.

“Όχι, έπαιζε!” επιμένει εκείνη κι εγώ προτιμώ να μη συνεχίσω άλλο αυτό το θέμα.

Για την ιστορία: Όταν τα είχε με τη Λήδα, ο θείος δούλευε σαν εργάτης στο λιμάνι του Πειραιά και δεν είχε αρχίσει ακόμη να παίζει χαρτιά. Δεν τον απέρριψαν επειδή ήταν χαρτοπαίχτης αλλά επειδή ήταν φτωχόπαιδο...

Κατά τις 2:00 το μεσημέρι η Βάννα πληρώνει το λογαριασμό και με πληροφορεί χαμογελαστή ότι "στο σπίτι υπάρχει επιδόρπιο!". Σηκωνόμαστε από το τραπέζι, αναρωτιόμαστε πού θα βρούμε ταξί εφόσον μέχρι τώρα δεν έχουμε δει να περνούν και πολλά, τότε όμως εμφανίζεται μπροστά μας ένα παράξενο, ογκώδες ταξί σε στυλ μικρού πούλμαν, που έτυχε να περάσει εκείνη ακριβώς την ώρα! *Αυτό θα πει τύχη...*

Όταν φθάνουμε στο σπίτι, η Βάννα μου προσφέρει ένα κομμάτι γαλακτομπούρεκο που το τρώω στο σαλόνι, όσο η ίδια ετοιμάζει τη μαμά της για ύπνο. Καθώς ετοιμάζομαι να φύγω, μου προσφέρει δυο ακόμη δώρα για την μητέρα μου: ένα κουτί γεμάτο γλυκά κι ένα βιβλίο χριστιανικού περιεχομένου. Κατόπιν αναχωρούμε μαζί, εφόσον η Βάννα έχει να παραδώσει ένα ιδιαίτερο μάθημα πιάνου.

Κάπως αλλιώς είχα φανταστεί την εξόρμηση στην Πειραϊκή (η Βάννα κι εγώ να περπατάμε και να κουβεντιάζουμε, απολαμβάνοντας το θαυμάσιο θαλασσινό τοπίο) αλλά ακόμα κι αν τα πράγματα δεν κύλησαν έτσι, σίγουρα τα πέρασα καλά σήμερα -πιο όμορφα απ' όσο φανταζόμουν: Μάνα και κόρη χάρηκαν που με είδαν, ξοδεύτηκαν για χάρη μου, έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μ' ευχαριστήσουν – αλλά κι εγώ ήθελα να τις δω· καλό μου έκανε που έφυγα για λίγο από την οικογένεια και την περιοχή μου, που είδα διαφορετικά πρόσωπα και διαφορετικά μέρη...

Κυριακή, 1 Δεκεμβρίου 2019

Ο Γιάννης το έχει πάρει πια απόφαση ότι δεν πρόκειται να βρει καμιά καλή δουλειά σαν οδηγός, οπότε αποφάσισε ν' αλλάξει επάγγελμα και να γίνει ντελιβεράς: εργασία πιο ξεκούραστη και πιο ευχάριστη, όχι νυχτερινή, με ίδιο μισθό συν πουρμπουάρ. Επειδή, όμως, δεν διαθέτει δικό του μηχανάκι, ο πατέρας του προθυμοποιήθηκε να του δανείσει ένα δικό του σαράβαλο, που η (αμφίβολη) επισκευή του θα στοιχίσει γύρω στα 400 ευρώ.

Ο ανηψιός ευελπιστεί να βγάλει κανένα τρίμηνο με αυτό το μηχανάκι (ύστερα θα το επιστρέψει στο Λάμπη), μέχρι να μαζέψει αρκετά χρήματα για ν' αγοράσει ένα δικό του μεταχειρισμένο με 1000-1200 ευρώ. Συν καινούργιο κινητό που χρειάζεται για να πιάνει τους χάρτες GPS, συν κράνος, η συνολική δαπάνη αναμένεται να ξεπεράσει τα 1500 ευρώ...

Τέλος πάντων, πριν από τρεις μέρες ο Γιάννης ξεκίνησε επιτέλους δουλειά σαν ντελιβεράς σ' ένα σουβλατζίδικο στην Αργυρούπολη. Το αντίστοιχο παράρτημα της Γλυφάδας τυγχάνει να βρίσκεται ακριβώς δίπλα στο μαγαζί που δουλεύει η αδελφή μου... Ο Γιάννης φαίνεται ικανοποιημένος με τη νέα του εργασία, τόσο με τις συνθήκες όσο και με τις απολαβές. Ωστόσο, σήμερα το απόγευμα του χάλασε το μηχανάκι και δεν θα μπορέσει να δουλέψει τις επόμενες δυο μέρες. *Περίμενα κάτι τέτοιο αλλά όχι τόσο γρήγορα...*

"Τα 400 ευρώ που έδωσε για την επισκευή θα μπορούσε να τα δώσει προκαταβολή για να πάρει καινούργια μηχανή! Όσο για τα υπόλοιπα, που θα τα χρώσταγε, τι δέκα χρέη, τι έντεκα!" λέω στη μητέρα μου, ενώ η Αλίκη με κοιτάζει βλοσυρά.

Μόλις ο γιός της επιστρέφει κατά τις 6:30 μμ, έχοντας δουλέψει μόλις 5 ώρες αντί για 10 που ήταν κανονισμένο, ανεβαίνει κατευθείαν στο διαμέρισμά του και, πριν πεις κύμινο, στήνει γλέντι τρικούβερτο με τον πατέρα του και το γιο του: Φωνές, φασαρία, ποτά, μουσικές στο διαπασών μέχρι αργά τη νύχτα. *Όντως χάλασε το μηχανάκι; Ή, μήπως, το "χάλασε" ο ίδιος επειδή είχε όρεξη για γλέντια;*

Έπεται και συνέχεια: Στις 20 του μήνα έρχεται από την Κρήτη ο Άγγελος, παιδικός φίλος του Γιάννη, μαζί με την αρραβωνιαστικιά του, για να περάσουν τις γιορτές με τη μητέρα του. Όλως τυχαίως, την ίδια μέρα ο Γιάννης στραμπουλάει το πόδι του σε ώρα εργασίας και αναγκάζεται να γυρίσει στο σπίτι πάραυτα.

Όλη την επόμενη εβδομάδα θα την περάσει διασκεδάζοντας με τον Άγγελο και άλλους φίλους, σχεδόν κάθε βράδι μέχρι πρωίας. Για τρεις μόνο μέρες (26, 27 και 28 Δεκ.) θα ξαναπάει στη δουλειά, ύστερα όμως θα κρυολογήσει και δεν θα μπορέσει να εργαστεί για μερικές μέρες ακόμη, κατά τις οποίες τυχαίνει να βρέχει συνεχώς και να κάνει ψοφόκρυο...

Πρόβλεψη: Κάπως έτσι, δηλαδή ένα βήμα μπρος και δυο πίσω, θα πορευτεί η νέα καριέρα του ανηψιού μου ώσπου, μετά από κανένα εξάμηνο το πολύ, ο πρίγκηπας θα αποφασίσει ότι και αυτή η δουλειά παραείναι απαίσια και κουραστική για την αφεντιά του...

Παρασκευή, 6 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Κατά τις 5:30 πμ πίνω λίγο Cointreau (40% αλκοόλ). Ύστερα αλοίφω τους ώμους και το σβέρκο μου με Counterpain. Πριν ξαπλώσω στο κρεβάτι, συγκεντρώνομαι και δίνω προφορική υποβολή για όμορφα, παραδεισένια όνειρα εννέα φορές. Σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν χώρο που θυμίζει λέσχη· κάθομαι μπροστά σ' ένα κομπιούτερ και σκέφτομαι να ερευνήσω μήπως γίνεται κανένας διαγωνισμός φωτογραφίας για εξώφυλλα βιβλίων. Ωστόσο, πριν καν αρχίσω, παρατώ την προσπάθεια για ν' ακολουθήσω μερικούς φίλους σε γεύμα. Όταν όμως φθάνω στο τραπέζι τους, διαπιστώνω πως δεν μου δίνουν σημασία· γρήγορα, μάλιστα, σηκώνονται και φεύγουν. Νιώθοντας μόνη και παραμελημένη, αποχωρώ και αρχίζω να εξερευνώ τους υπόλοιπους χώρους του κτηρίου.

Σύντομα ανακαλύπτω έναν παράξενο, μάλλον σκοτεινό διάδρομο, που το δάπεδό του είναι στρωμένο με λευκά και ροζ τριαντάφυλλα παραταγμένα σ' ένα καλαίσθητο σχέδιο. Λίγο πιο

πέρα, στα δεξιά μου, υπάρχει μια ευρύχωρη, φωτεινή αίθουσα όπερας, που οι τοίχοι της είναι επίσης καλυμμένοι με άσπρα και ροζ τριαντάφυλλα. Μια μεσήλικη, ξανθή σοπράνο ντυμένη με λευκό φόρεμα, στέκεται στην άκρη. Την ακούω να τραγουδά μερικές νότες με μαγευτική ψιλή φωνή, καθώς κλείνει αργά το άσπρο παραβάν που χωρίζει την όπερα από το διάδρομο.

Προχωρώ πιο πέρα, μα η επόμενη αίθουσα που βρίσκω δεν είναι τόσο εντυπωσιακή: μέσα διακρίνονται σειρές από άδεια καθίσματα και χωρίζεται από τον διάδρομο μ' ένα διάζωμα μισού μέτρου· απέναντι δεν υπάρχει τοίχος, ο χώρος είναι ανοιχτός στο δρόμο. Τότε εμφανίζονται δυο χαρωπές κοπέλες που φαίνονται να γυρεύουν μια έξοδο. Περνούν γοργά το διάζωμα, μπαίνουν στην αίθουσα και μετά πηδούν έξω.

Ξυπνώ και σκέφτομαι να καταγράψω αμέσως το όνειρο. Βρίσκω ένα μεγάλο κομμάτι χαρτί κι έναν μουσταρδί μαρκανδόρο αλλά μόλις ξεκινώ το γράψιμο αντιλαμβάνομαι αντίκρι μου έναν άσχημο, λυμφατικό άνδρα, που αποσπά την προσοχή μου. Ξαναξυπνώ, επαναλαμβάνω την προσπάθεια, μα τότε έρχεται δίπλα μου ένας άλλος άνδρας, ψιλόλιγνος, με κόκκινα, σπαστά μαλλιά, μακριά ως τους ώμους. Είναι εμφανίσιμος, μου αρέσει, μα ούτε αυτός με αφήνει να γράψω.

Την τρίτη φορά ξυπνώ κανονικά, απορώ για τα προηγούμενα δυο τόσο ζωντανά ψευδοξυπνήματα και πασχίζω να θυμηθώ το όνειρο. Νιώθω μεγάλη ανακούφιση όταν καταφέρνω να το επαναφέρω στο μυαλό μου, έστω εν μέρει. *Προφανώς, υπάρχουν αόρατες δυνάμεις που εμποδίζουν την εξερεύνηση και ανάμνηση του αστρικού πεδίου...*

Επαλήθευση και ***Συντονισμός του Matrix:*** Κατά τις 10:40 πμ ξεκινώ με τα πόδια (το λεωφορείο δεν με πηγαίνει πιο γρήγορα) και πηγαίνω στη Δημοτική Βιβλιοθήκη για να επιστρέψω ένα βιβλίο και να σερφάρω στο Διαδίκτυο για κανένα δίωρο. Η εμφανίσιμη, ξανθιά υπάλληλος με τα ανοιχτόχρωμα ρούχα βρίσκεται στη ρεσεψιόν αλλά δεν μου δίνει σημασία επειδή μιλάει με κάποιον γνωστό της. Με χαιρετά τυπικά αφού πρώτα την καλημερίζω εγώ και, πριν προλάβω να της παραδώσω το βιβλίο, σηκώνεται από το τραπέζι, πλησιάζει

τον φίλο της που τώρα χώνεται στη μπροστινή αίθουσα και εξακολουθούν να φλυαρούν ακάθεκτοι.

Κατευθύνομαι στα δεξιά, προς τα κομπιούτερ, και με δυσφορία διαπιστώνω ότι ο χώρος είναι κλεισμένος από πλήθος υπολογιστές πάνω σε τραπεζάκια, που για κάποιο λόγο έχουν μεταφερθεί από τη διπλανή αίθουσα στη βιβλιοθήκη και μπλοκάρουν όχι μόνο το χώρο με τα κομπιούτερ αλλά και τους περισσότερους διαδρόμους. Έτσι, δεν μπορώ να δουλέψω στον υπολογιστή, ούτε να διαλέξω άλλο βιβλίο. Τότε αντιλαμβάνομαι δυο κοπέλες που προχωρούν προς τη μπροστινή αίθουσα με τα άδεια καθίσματα· συνομιλούν χαρούμενα, ανοίγουν τη μεγάλη πόρτα και φεύγουν. Εντέλει, αφήνω το βιβλίο στη ρεσεψιόν και αποχωρώ απογοητευμένη και με άδεια χέρια.

Καθώς ανηφορίζω τον φαρδύ δρόμο, αναλογίζομαι τι μπορώ να κάνω: Δεν μπορώ να γυρίσω σπίτι επειδή έχω πει στη μαμά ότι "θα συναντήσω τη φίλη μου την Ντιάνα". Έτσι, αποφασίζω να πάω στο Internet Cafe, παρόλο που είναι πολύ μακριά από δω και υπάρχει μονάχα ένα λεωφορείο που πηγαίνει εκεί. Όμως, λίγο πριν φθάσω στη στάση το βλέπω να περνάει -το χάνω για πέντε λεπτά!

Η ώρα είναι ήδη 11:35 και ξέρω πως το επόμενο λεωφορείο θα περάσει σε 35 λεπτά, δηλαδή κατά τις 12:10. Επειδή δεν μπορώ να μείνω ακίνητη μέχρι τότε, προτιμώ να περπατήσω λίγο παραπάνω. Κατά τις 11:50 έχω φθάσει στη μεθεπόμενη στάση, κάθομαι στο παγκάκι και περιμένω, δεν μπορώ πια να περπατήσω περισσότερο· άλλωστε, από δω περνάει και το δημοτικό λεωφορείο.

Στις 12 ακριβώς βλέπω το λεωφορείο να καταφθάνει, δέκα λεπτά πιο νωρίς απ' ότι είχα υπολογίσει. Σηκώνομαι και του κάνω νόημα να σταματήσει, όμως ο οδηγός με αγνοεί επιδεικτικά και περνά από μπροστά μου όλο καμάρι και ειρωνεία! Απορώ κι εξίσταμαι, δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν σταμάτησε! Μήπως επειδή μπροστά στη στάση ήταν σταθμευμένα πολλά αυτοκίνητα; Ή, απλά, έτσι γούσταρε;

Τέλος πάντων, το μόνο που μου μένει είναι να συνεχίσω με τα πόδια, αναγνωρίζοντας πλέον τον *Συντονισμό*. Έχω και

την περιέργεια να δω τι άλλο μέλλει να γίνει, ευτυχώς όμως τίποτε άλλο δεν συμβαίνει. Κατά τις 12:30 (δηλαδή μετά από δυο ώρες συνολική ταλαιπωρία) φθάνω στο Internet Cafe και κάνω επιτέλους τη δουλειά μου...

Τρόπος Δράσης: Ναι μεν το περιβάλλον στη Βιβλιοθήκη είναι άνετο, ήσυχο και δωρεάν, ωστόσο δεν μπορώ να χάνω άδικα το χρόνο μου: Είναι πολύ μακριά από το σπίτι μου (τίποτα δεν είναι κοντά στο σπίτι μου, εκτός από κάποιες τράπεζες όπου πληρώνουμε τακτικά και αδιάλειπτα λογαριασμούς και χρέη των Μαρκάκηδων), θέλω πάνω από μισή ώρα ποδαρόδρομο για να φθάσω εκεί, όμως στις 10 φορές που έχω πάει τις 4 δεν λειτουργεί: είτε είναι κλειστή επειδή έτσι, είτε κουβαλάνε μέσα τα κομπιούτερ (είναι η δεύτερη φορά που συμβαίνει αυτό). Ίσως φταίει η μέρα που διαλέγω, η Παρασκευή. Θα την αλλάξω -και βλέπουμε...

Κυριακή, 8 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Κατά τις 4:00 πμ κάνω επάλειψη στο σβέρκο και στους καρπούς μου με κολώνια Anais Anais και κατόπιν με οινόπνευμα. Όταν πέφτω στο κρεβάτι η μυρωδιά μου φαίνεται πολύ διαπεραστική, ωστόσο καταφέρνω να κοιμηθώ και να ονειρευτώ:

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Διασχίζω την οδό Τεμπών όταν, στο ύψος της εκκλησίας, παρατηρώ αφημένες στο δρόμο μερικές χάρτινες κούτες γεμάτες πορτοφόλια και βιβλία. Τα πορτοφόλια αποδεικνύονται μικρά, παιδικά και άδεια, όμως τα βιβλία με ενδιαφέρουν· τα έχει αφήσει εκεί μάλλον η ξαδέρφη Νίκη, η οποία στέκεται δίπλα μου. Κάνω μεταβολή και σε μια αυλή βλέπω ένα κορίτσι με περίεργα, φουντωτά, καστανά μαλλιά πλεγμένα με φύλλα δέντρων.

“Κοίτα, της έχουν βάλει φύλλα στα μαλλιά”, λέω στη Νίκη.

“Δεν της τα έχουμε βάλει εμείς, έτσι είναι τα μαλλιά της”, μου κάνει μια μεσήλικη γυναίκα μέσα από την αυλή, μάλλον η γιαγιά της μικρής.

Τότε, το κορίτσι βγαίνει στο δρόμο· με έκπληξη τη βλέπω να υψώνεται γύρω στο ένα μέτρο πάνω από το έδαφος και να

ίπταται προς τα πίσω.
"Κοίτα, πετάει!" μου κάνει η Νίκη.
"Πολλά παιδιά έχουν μεταφυσικές ικανότητες, μεγαλώνοντας όμως τις χάνουν", της εξηγώ. Στο μεταξύ, η μικρή έχει ανέβει πάνω σε μια κολώνα της ΔΕΗ, απ' όπου πιάνεται και κατεβαίνει με ακροβατικές τούμπες ως κάτω...

Τρίτη, 10 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Κατά τις 4:30 πμ επαναλαμβάνω την ανωτέρω διαδικασία (Anais Anais + οινόπνευμα) και πέφτω στο κρεβάτι. Σύντομα αποκοιμιέμαι και ονειρεύομαι:

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περιμένω το λεωφορείο σε μια στάση κάπου στο Ελληνικό, ενώ η μητέρα μου στέκεται πιο πέρα. Σε μια στιγμή, κοιτάζω προς τα πίσω και παρατηρώ μια όμορφη μονοκατοικία με φροντισμένο κήπο που τον διατρέχουν ρυάκια. Σε ορισμένα σημεία το νερό ξεφεύγει απο τις όχθες και σκεπάζει ελαφρά τον μπροστινό λοφίσκο. Ξαφνικά τα νερά βγαίνουν στο δρόμο, σύντομα ο τόπος θα πλημμυρίσει, πρέπει να φύγουμε. Στο μεταξύ, ένα μαύρο σύννεφο έχει απλωθεί από πάνω μας και μοιάζει να εκρήγνυται, εκσφενδονίζοντας λαμπερούς μετεωρίτες ολόγυρα. Τα φλεγόμενα σώματα διασχίζουν γοργά τον ουρανό και σκάνε τριγύρω. Ακούω την αδελφή μου να φωνάζει, τρέχουμε να κρυφτούμε αλλά η μαμά δεν φαίνεται πουθενά. Ανησυχώ γι' αυτήν, ώσπου τη βλέπω στο κοντινό σταυροδρόμι...

Συντονισμός του Matrix: Το πρωί τηλεφωνώ στην υπηρεσία εξυπηρέτησης πελατών και παραγγέλνω καινούργια καλύμματα λείανσης για ένα σετ λεύκανσης δοντιών που αγόρασα πέρυσι. Η τηλεφωνήτρια μου εξηγεί ότι τα καλύμματα στοιχίζουν 6 + 5 ευρώ τα ταχυδρομικά και ότι θα τα λάβω μέσα σε 5 εργάσιμες μέρες. Στη συνέχεια, μου εκφράζει τον φόβο της μήπως έλθει ο courier και δεν είναι κανένας εκεί για να παραλάβει το δέμα (τους συμβαίνει συχνά, φαίνεται). Την καθησυχάζω ότι υπάρχει πάντα κάποιος στο σπίτι μας, εφόσον η ηλικιωμένη μητέρα μου δεν βγαίνει ποτέ έξω.

Τρίτη, 17 Δεκεμβρίου: Τηλεφωνούν από την υπηρεσία εξυπηρέτησης και παραπονιούνται ότι ήλθε ο courier αλλά δεν βρήκε κανέναν στο σπίτι! Απορώ κι εξίσταμαι: η μάνα μου είναι πάντα εδώ· αν δεν άκουγε το κουδούνι, θα άκουγε σίγουρα το τηλέφωνο! Κατόπιν η τηλεφωνήτρια μου λέει ότι αν ξαναστείλουν το δέμα, θα πρέπει να πληρώσω άλλα πέντε ευρώ για τη νέα αποστολή! Αποφασίζω, λοιπόν, να πάω εγώ να το πάρω από τη Νέα Ιωνία, όπου βρίσκεται η εταιρεία.

Τετάρτη, 18 Δεκεμβρίου: Σηκώνομαι σχετικά νωρίς για να πάω εκεί, όμως η μητέρα μου με πληροφορεί ότι το μετρό έχει απεργία σήμερα. *Αν δεν καταφέρω να πάω ούτε αύριο, θα παρατήσω το ζήτημα*, σκέφτομαι.

Πέμπτη, 19 Δεκεμβρίου: Φθάνοντας στην εταιρεία (μετά από δύο ώρες ταλαιπωρία), μου παραδίδουν το δέμα αμέσως. Παραξενεύομαι, όμως, επειδή μου φαίνεται πολύ μεγάλο για το συγκεκριμένο εμπόρευμα. Προτείνω να το ανοίξουμε επί τόπου και, όπως το υποψιαζόμουν, μέσα περιέχει όλα τα ανταλλακτικά του σετ εκτός από τα μικροσκοπικά καλύμματα λείανσης που χρειάζομαι! Ευτυχώς που έχω πάρει μαζί μου το χαρτάκι όπου έχω γραμμένη την παραγγελία, αλλιώς θα μου έλεγαν ότι εγώ δεν τους τα εξήγησα σωστά...

Περιμένω υπομονετικά γύρω στα 20 λεπτά μέχρι να μου βρουν καλύμματα λείανσης. Τελικά τα παραλαμβάνω, πληρώνοντας μόλις 3 ευρώ αντί για 11 που περίμενα. Απ' ότι κατάλαβα, το λάθος οφειλόταν σε κάποιον αφελή υπάλληλο της αποθήκης. Τέλος καλό, όλα καλά· αποκόμισα και ορισμένα οφέλη από αυτή την περιπέτεια:

α) Όση ώρα στεκόμουν εκεί, χάζευα μια πανέμορφη ζωγραφική τοίχου: λεπτά, γκρίζα κλαδιά γεμάτα πολύχρωμα πουλιά, πάνω σε μια γωνία κίτρινων τοίχων. Ήθελα να τα φωτογραφίσω αλλά φυσικά δεν τόλμησα να ζητήσω κάτι τέτοιο...

β) Φεύγοντας, πήγα μια βόλτα στα πέριξ. Ανακάλυψα μερικά κατάφυτα παρκάκια κοντά στη λεωφόρο κι έβγαλα ένα σωρό ενδιαφέρουσες φωτογραφίες. Γενικά, το μέρος μου άρεσε πολύ: Αποπνέει μια ιδιαίτερα θετική ατμόσφαιρα κι έχει αρκετό πράσινο, παρόλο που είναι γεμάτο πολυκατοικίες.

γ) Κατεβαίνοντας στο σταθμό του Μετρό, πήρε το μάτι μου ένα ασυνήθιστο ζευγάρι μεσηλίκων: Ήταν και οι δυο τυφλοί, με χαρακτηριστικά λευκά μπαστούνια. Περπατούσαν πιασμένοι χέρι-χέρι, με σπάνια αρμονία και άνεση.
δ) ***Και το δίδαγμα:*** Ποτέ πια παραγγελίες με αντικαταβολή! Στο εξής θα πηγαίνω εγώ στην εκάστοτε εταιρεία και να παραλαμβάνω ιδιοχείρως τα δέματά μου. Έτσι, θα γλυτώνω τα έξοδα αποστολής, θα ελέγχω τι παίρνω και θα έχω την ευκαιρία να κάνω τη βόλτα μου...

Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Το ίδιο ως άνω (Anais Anais + οινόπνευμα)· σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έχω πάει εκδρομή μαζί με δυο νέους, μελαχροινούς άνδρες. Μπαίνουμε σε μια μεγάλη, γκρίζα αίθουσα που φωτίζεται από παράθυρα και φεγγίτες ολόγυρα. Ανάμεσα σε άλλα άτομα διακρίνω τον ανηψιό Γιάννη και τη θεία Δόμνα, η οποία με πλησιάζει και μου λέει: "Ο Μίμης (;) έμεινε χωρίς ανηψιούς, μόνος του. Τι θα κάνεις εσύ αν πάθει κάτι ο Χάρης;"
Δεν απαντώ αλλά νιώθω δυσφορία.

Τότε, οι δυο άνδρες διασπούν την προσοχή μου και με ωθούν να παρακολουθήσω ένα περίεργο θέαμα που εκτυλίσσεται σε μια διπλανή αίθουσα που μοιάζει με εστιατόριο. Γύρω από ένα μεγάλο τραπέζι κάθεται μια πολυμελής παρέα ενηλίκων. Παραξενεύομαι καθώς διαπιστώνω ότι σε τρεις καρέκλες κάθονται βρέφη και σε δυο γάτες. Τα μωρά και τα ζώα τρώνε μόνα τους με μαχαιροπήρουνα, κόσμια και κανονικά, σα να είναι πολύ φυσικό γι' αυτά. Τα βρέφη αγκουρίζουν, ενώ οι γάτες μένουν σιωπηλές. Μετά την αρχική έκπληξη, εξηγώ στους άνδρες ότι "Αυτό το πείραμα αποδεικνύει πως ό,τι γίνεσαι εξαρτάται από το πώς σου φέρονται οι άλλοι: Αν σου φέρονται σα να είσαι ηλίθιος, αργά ή γρήγορα θα καταλήξεις ηλίθιος· αν σου φέρονται σα να είσαι φυσιολογικός, ακόμα κι αν δεν είσαι, αργά ή γρήγορα θα γίνεις φυσιολογικός". Μετά από λίγο, ο ένας από τους φίλους μου χορεύει στην πίστα, ενώ ο

άλλος διαπληκτίζεται με κάποιον παραπέρα. Ανεβαίνω σ' ένα ποδήλατο για να φύγω, όμως ο δεύτερος έρχεται και με αναγκάζει να κατέβω από τη σέλα...۩

☺ Απόσπασμα από το ημερολόγιο του Αντώνη: "Σήμερα στις 4:00 η ώρα έχω ποδόσφαιρο με τον Ολυμπιακό αλίμου, μάλον θα παίξω δεξί χαφ και αφτό δεν με ευχαριστεί καθόλου. Με την Ζωζώ... ούτε αφτεί δεν ξέρει τελικά ποιόν αγαπάει, μας έχει μπερδέψει όλους. Αλλά δεν έχω πρόβλημα γιατί με αγαπάνε πολλά άλλα κορίτσια στο σχολείο για να μην πω για τα κορίτσια του στίβου. Που έστειλαν την κυρία τους να πουν στον κύριο Μανώλι τον προπονητή μου ότι με αγαπούν. Κάπως έτσι τελειώνει η μέρα μου στο γράψιμω επειδή πόνεσε το χέρι μου."

Εξακολουθούν να του ξεφεύγουν μερικά ορθογραφικά λάθη επειδή δεν μπορεί να συγκεντρώνεται και στην ιστορία και στην ορθογραφία, λέει. Τα κόκκινα γράμματα είναι κόκκινα και στο πρωτότυπο κείμενο...

Τρίτη, 17 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Κατά τις 5:00 πμ πίνω λίγο λικέρ Cointreau. Ύστερα βάζω αλοιφή Counterpain στους ώμους και στο σβέρκο μου. Ξαπλώνω στο κρεβάτι και γρήγορα έρχεται

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' έναν κήπο μαζί με τη μητέρα μου· έκπληκτη παρατηρώ ένα μεγάλο φίδι τυλιγμένο σ' έναν κορμό, που με κοιτάζει απειλητικά, πετώντας έξω τη γλώσσα του. Πηγαίνω να το σκοτώσω μα τότε εμφανίζονται μπροστά μου δυο γυναίκες που μεταμορφώνονται και αυτές σε μεγάλα φίδια. Παλεύω εναντίον τους, δυσκολεύομαι να τα βγάλω πέρα. Χτυπώ τη μία στο πλάι και πατώ κάτω την άλλη πολλές φορές, ενώ φαίνονται να ξαναπαίρνουν την ανθρώπινη μορφή τους. Κερδίζω 2-1, θεωρώ το θέμα λήξαν και αποχωρώ, ενώ εκείνες διαμαρτύρονται...

Κυριακή, 22 Δεκεμβρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ανεβαίνω την οδό Κων. Αθανάτου και κάθομαι σ' έναν πάγκο να ξεκουραστώ. Δίπλα μου έρχονται και στριμώγνονται τρεις νέοι άνδρες, που

αρχίζουν να μιλούν πολιτικά για να μου κάνουν τους έξυπνους. Δυσανασχετώ, ετοιμάζομαι να φύγω. Τότε, μια νεαρή, περιποιημένη γυναίκα πλησιάζει και παίρνει το μέρος μου. Σύντομα ανηφορίζουμε οι δυο μας το δρόμο μέχρι ψηλά, στους πρόποδες του βουνού. Η ατμόσφαιρα είναι μουντή, ο ουρανός γκρίζος και βαρύς. Παρατηρώ μερικά απόκρημνα βράχια που επεκτείνονται παράξενα ως τον ουρανό, σχηματίζοντας πέτρινα, μαύρα σύννεφα.

Η γυναίκα με προσκαλεί στο σπίτι της αλλά γρήγορα καταλαβαίνω ότι το ενδιαφέρον της δεν είναι καθόλου ειλικρινές και ότι εκεί μέσα κινδυνεύω. Το σκάω με πονηριά, ξαναβγαίνω στην Αθανάτου μα σχεδόν αμέσως συναντώ τους άντρες και κατηφορίζω μαζί τους τον δρόμο. Αυτοί τουλάχιστον δεν φαίνονται επικίνδυνοι.

Φθάνοντας κάποτε στο σπίτι, μαζευόμαστε όλη η οικογένεια (μαζί και η Μαρίνα, η πρώην σύζυγος του Γιάννη) σ' ένα ευρύχωρο δωμάτιο όπου δεσπόζει μια μεγάλη, παραλληλόγραμμη, αναμμένη θράκα. Ο Θανάσης κάθεται πολύ κοντά· αναλογίζομαι τι θα πάθαινε αν έπεφτε μέσα...

Ύστερα βρίσκομαι σ' ένα αμάξι, που το οδηγεί ο ανηψιός Γιάννης. Είμαι στη θέση του συνοδηγού, ενώ τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας κάθονται πίσω. Καθώς διασχίζουμε έναν παραλιακό δρόμο, το ακρωτήρι μπροστά μας σπάει σε μικρά νησάκια που "τραβιούνται" πάνω στη στεριά, ενώ η θάλασσα φαντάζει αλλόκοτη, σα να ξερνάει μικρά ηφαίστεια παντού.

“Τι παθαίνει η γη;” ρωτά η αδελφή μου, ανήσυχη.

Τότε εγώ απλώνω τα χέρια, συγκεντρώνομαι και προφέρω το ξόρκι:

“Προστάζω η γη να ηρεμήσει τώρα!”

Ξυπνώ γεμάτη ένταση αλλά και ανακούφιση...

Δευτέρα, 23 Δεκεμβρίου 2019

Αργά το βράδι, ενώ η αδελφή μου κι εγώ φτιάχνουμε τα μελομακάρονα, μπουκάρει ξαφνικά ο Θανάσης και μου κάνει χαρωπά: “Θεία, θέλεις ένα ζελεδάκι;”

Πριν καν του απαντήσω, βγάζει ένα μικροσκοπική καραμέλα

ζελέ από ένα βαζάκι και μου την προσφέρει. Δίνει και στη μητέρα του αλλά εκείνη αρνείται κάθετα.

Δοκιμάζω αμέσως την καραμελίτσα και παραξενεύομαι επειδή η γεύση δεν είναι καθόλου ωραία, σε σημείο που την φτύνω και την πετάω στα σκουπίδια.

Μάλλον είναι φάρσα, αυτό το πράγμα δεν τρώγεται, σκέφτομαι.

“Ρε θεία! Αυτό ήταν χασισοζελεδάκι!” με πληροφορεί τότε ο ανηψιός.

“Και δεν το λες από πριν;” του κάνω κατάπληκτη.

“Πάρε άλλο ένα!”

Μου δίνει ένα δεύτερο κι εγώ το δέχομαι, με το σκεπτικό ότι πρόκειται για ακόμα ένα ***πείραμα.***

“Πού τα βρήκες;” αναρωτιέμαι μόνο.

“Μου τα έφερε ένας φίλος από τη Βαρκελώνη!”

Χωρίς να πολυπιστεύω ότι περιέχει χασίσι αυτό το πράγμα, ρίχνω μια ματιά στο βαζάκι, που δεν φαίνεται ύποπτο· παίρνω το δεύτερο ζελεδάκι και το καταπίνω κανονικά. “Μετά θα μου πεις τα αποτελέσματα!” συνεχίζει ο Θάνος και αποχωρεί ικανοποιημένος.

Για μία ώρα περίπου δεν νιώθω καμία διαφορά, ούτε στη διάθεση, ούτε στον ειρμό των σκέψεών μου. Ύστερα, καθώς ανεβαίνω στη μεζονέτα, συνειδητοποιώ ότι ζαλίζομαι κάπως. Μετά από λίγη ώρα, αφού έχω πέσει στο κρεβάτι, η ζαλάδα δυναμώνει. Όλη τη νύχτα το κεφάλι μου γυρίζει, σε σημείο που όποτε σηκώνομαι για τουαλέτα ανησυχώ μήπως γκρεμοτσακιστώ πουθενά...

Καταλαβαίνω ότι πρόκειται για επενέργεια του ναρκωτικού, ελπίζω μόνο να μου έχει περάσει μέχρι το πρωί. Παραδόξως, δεν θα δω τίποτα περίεργα ή αρνητικά όνειρα, ούτε θα έχω καμιά παραϋπνική ενόχληση.

Το επόμενο πρωί, η ζαλάδα έχει φύγει· μου έχει μείνει μονάχα μια ακαθόριστη αίσθηση "νέφους" στον εγκέφαλο, η οποία δεν θα κρατήσει πολύ. Όταν με ρωτά ο Θανάσης, του εξηγώ ότι η εμπειρία μου φάνηκε απογοητευτική. Τα ίδια λέει και η Ταμάρα, η οποία εμφάνισε κι εκείνη παρόμοια συμπτώματα - μάλιστα ισχυρότερα, εφόσον η δική της ζαλάδα

θα συνεχιστεί μέχρι το απόγευμα.

Αναρωτιέμαι, πάντως: Τι το ενδιαφέρον βρίσκουν όλοι αυτοί που εθίζονται στα ναρκωτικά; Το χασίσι δεν μου έφτιαξε τη διάθεση, δεν χαλάρωσα ιδιαίτερα, δεν αισθάνθηκα πιο όμορφα, ούτε πιο χάι, ούτε είδα αγγελάκια ή γοργόνες. Απλώς ένιωσα άρρωστη. Σαχλαμάρες, δεν πρόκειται ποτέ να ξαναδοκιμάσω τίποτα τέτοιο...

Τετάρτη, 25 Δεκεμβρίου 2019

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια πολυκατοικία, κάπου στην Αθήνα, και ανεβαίνω την εσωτερική, περιστροφική σκάλα μέχρι το τελευταίο πάτωμα. Κοντεύω να φθάσω όταν διαπιστώνω ότι αδυνατώ να προχωρήσω επειδή τα σκαλοπάτια είναι γεμάτα με παλιατσαρίες που εμποδίζουν τη διέλευσή μου. Κατεβαίνω απρόθυμα, μήπως βρω κανένα ασανσέρ. Ωστόσο, καταλήγω έξω, στους δρόμους· η ατμόσφαιρα τριγύρω είναι θετική και γιορτινή, σα να είναι όλα στολισμένα για τα Χριστούγεννα.

Κοιτάζω το βουνό απέναντι και διαπιστώνω πως είναι ο Υμηττός, που φαίνεται ίδιος όπως από το παράθυρο της μεζονέτας μας στη Γλυφάδα. Την επόμενη στιγμή, ψηλές φλόγες πετάγονται πάνω από την κορυφογραμμή και κατηφορίζουν στις πλαγιές. Φωνές, πανικός παντού, πολλοί άνθρωποι τρέχουν να ξεφύγουν. Αναζητώ κάποιο λεωφορείο να με πάει στη Γλυφάδα μα δεν βρίσκω κανένα.

Στο μεταξύ, η τεράστια φωτιά καλύπτει όλη την έκταση του βουνού, κατεβαίνει σταθερά και πλησιάζει απειλητικά την πόλη. Δεν ανησυχώ ιδιαίτερα· απλώνω τα χέρια σε διάσταση και απαγγέλλω με αυτοπεποίθηση το ξόρκι:
“Εγώ η Υβόννη, η βασίλισσα όλων των κολάσεων και όλων των παραδείσων, προστάζω η φωτιά να σβήσει τώρα!”

Όταν ξανακοιτάζω το βουνό, οι φλόγες έχουν εξαφανιστεί. Η πλαγιά έχει μείνει γυμνή και μαυρισμένη αλλά αισθάνομαι ανακούφιση επειδή ο κίνδυνος έχει περάσει. Για μερικές στιγμές παρατηρώ μια όμορφη κατασκευή απέναντί μου, η οποία θυμίζει μικρογραφία πύργου και είναι γεμάτη με

πολύχρωμα πουλιά.

Επαλήθευση: Χριστούγεννα σήμερα, η αδελφή μου δεν εργάζεται ούτε στο σχολείο ούτε στον "Χαρούλη" και θεωρεί ότι είναι η ιδανική μέρα για να επιστρέψει οριστικά στη μεζονέτα της. Έτσι, γεμίζει μερικές τσάντες με δικά της πράγματα και μου τα πασάρει για να της τα πάω επάνω. Καθώς ανεβαίνω την εσωτερική, περιστροφική σκάλα, νιώθω ήδη θλίψη για μια περίοδο ανέλπιστης ηρεμίας, ανεξαρτησίας και αυτοδιάθεσης που κράτησε πέντε μήνες και σύντομα θα χαθεί από τη ζωή μου...

Παρασκευή, 27 Δεκεμβρίου 2019

Εντέλει, η Αλίκη θα ολοκληρώσει τις μεταφορές σήμερα το απόγευμα, αφού έχω μόλις τελειώσει την ανάγνωση του μυθιστορήματος "Καθένας" του Ph. Roth, που πραγματεύεται την κοινή μοίρα ολονών μας (γήρας, αρρώστιες, θάνατος). Στην τελευταία σελίδα, που διάβαζα πριν από πέντε λεπτά, ο πρωταγωνιστής πεθαίνει.

Μετά από λίγο, η αδελφή μου ανοίγει την πόρτα της αποθήκης της και παραπονιέται πως το δωμάτιο είναι φίσκα με παλιατσαρίες.

“Ποιός τα 'φερε όλα αυτά εδώ;” με ρωτά ξεφυσώντας.

“Έτσι ήταν όταν ήλθα εγώ επάνω!”

“Όχι, δεν ήταν· μάλλον ο Νάσος τα έφερε”.

“Δεν κατάλαβα κάτι τέτοιο...”

“Θα το έκανε τις ώρες που έλειπες εσύ”.

Τότε, απ' όλα τα τζάτζαλα που είναι μαζεμένα εκεί μέσα, βουτάει μια τεράστια, ξύλινη, αφρικάνικη μάσκα που είχε φέρει ο πατέρας μας από την Αφρική πριν από ~50 χρόνια, και μου την παραδίδει. “Δεν είναι και για πέταμα”, μου κάνει χαμηλόφωνα, καταλαβαίνοντας ίσως την αμηχανία μου.

Ποτέ δεν μου άρεσε αυτή η μαύρη, μακρόστενη, κακάσχημη μουτσούνα, που για πολλά χρόνια στολίζαμε στο σαλόνι μας στο ισόγειο. Όταν αρχίσαμε τις μετακομίσεις στους ορόφους, εξαφανίστηκε και δεν την αναζήτησε κανένας. Τελικά, όλο αυτό τον καιρό βρισκόταν στην αποθήκη της Αλίκης...

Άκουσα κάποτε ότι κάτι τέτοια σουβενίρ κουβαλάνε πάνω τους κατάρες από Αφρικανούς μάγους αλλά δεν έδωσα σημασία. Τώρα, όμως, η ιδέα να ξαναβάλω αυτό το πράγμα στο σαλόνι μου με απωθεί. Προτιμώ να το ξεφορτωθώ χωρίς να πω σε κανέναν τίποτα. Δεν το θέλω πια εδώ μέσα. Άλλωστε, από τότε που το βάλαμε στο σπίτι μας, καλό δεν είδαμε. Το παίρνω, λοιπόν, και το αφήνω έξω από έναν κάδο σκουπιδιών στο παραπάνω στενό.

Αργά το βράδι, θα γυρίσω το ρολόι μου μια ώρα πίσω, στη "σωστή", χειμερινή ώρα. Έχοντας επιστρέψει οριστικά στο ισόγειο, κρίνω πως δεν έχει πλέον νόημα να διατηρήσω τη θερινή ώρα. *The summer is over...*

Κυριακή, 29 Δεκεμβρίου 2019

Πείραμα: Κατά τις 5:00 πμ αλείφω το σβέρκο και στους καρπούς μου με άρωμα Anais Anais και ύστερα με οινόπνευμα. Δεν αργεί να ξεκινήσει η

Περιπέτεια της Νύχτας: Θέλω να κάνω το μπάνιο μου μα οι τοίχοι είναι λερωμένοι με σκούρες μπογιές επειδή προηγουμένως η αδελφή μου έβαφε τα μαλλιά της. Κάθομαι και καθαρίζω υπομονετικά, όμως και πάλι δεν μπορώ να μπω στην τουαλέτα επειδή υπάρχουν πολλά παιδιά στο σπίτι, που μπαινοβγαίνουν διαρκώς και μ' εμποδίζουν. Χάνω την υπομονή μου, προσπαθώ να τα διώξω αλλά δεν μου δίνουν σημασία.
“Σ' έχουν δείρει ποτέ;” λέω σ' ένα αγόρι.
“Όχι”, απαντά εκείνο ειλικρινά.
“Ε, θα τις φας τώρα!” απειλώ· τότε, εμφανίζεται η Θεώνη.
“Να μην ξαναφέρεις παιδιά εδώ!” της λέω αυστηρά.

Επαλήθευση: Το ίδιο βράδι η μαμά θα τσακωθεί άσχημα με τον Χάρη επειδή, αντί να κοιμηθεί μαζί μου, όπως σχεδιάζαμε, τηλεφώνησε στη μάνα του στις 9:00 τη νύχτα για να έλθει να τον πάρει αλλά εκείνη του έκανε την τιμή κατά τις 10:45 μμ. Η μητέρα μου απειλούσε να τον δείρει, της ανέβηκε η πίεση δεκαοκτώ, νευρίασα κι εγώ, μάλωσα τον μικρό και του εξήγησα ότι δεν πρέπει να φωνάζει τη μάνα του τόσο αργά. Το επόμενο πρωί είναι και η Λευκή εδώ μαζί με τον Χάρη. Μας

την έχει φέρει η μητέρα της, η οποία είναι οικιακή βοηθός όπως και η Θεώνη. Θέλω να κάνω το μπάνιο μου, βεβαίως τα παιδιά δεν με εμποδίζουν, όταν όμως τελειώνω διαπιστώνω πως το κιούγκι του λουτρού έχει βουλώσει και τα νερά έχουν ξεχειλίσει μέχρι το σαλόνι. Έτσι, πρέπει να κάτσω να τα καθαρίσω...

☼ ***Αναφορά εκδόσεων:*** Εδώ κι ένα χρόνο τουλάχιστον, το βιβλίο μου "Νέμεσις" βρίσκεται στα "100 Top Free e-books" του Google Play. Στις 10 Δεκ. 2018 βρισκόταν στην 20ή θέση, η οποία έγινε 26η ως το τέλος του χρόνου. Εκείνη την περίοδο, η λίστα περιείχε μονάχα δύο μη αγγλόφωνα βιβλία: το ένα ήταν το δικό μου· το άλλο ήταν επίσης ελληνικό, με τίτλο "Η Συγχώρεση του Θεού" και φιγουράριζε στην 45η θέση.

Στις 10 Αυγούστου 2019, διαπιστώνω ότι έχει προστεθεί κι άλλο ένα βιβλίο μου στην ανωτέρω λίστα: Η "Βανέσα" βρίσκεται στην 83η θέση, ενώ η "Νέμεσις" έχει κατέβει στην 45η. Όλα υπόλοιπα "κορυφαία δωρεάν" βιβλία είναι γραμμένα στην αγγλική γλώσσα, εκτός από τρία ρώσικα (46η, 86η και 98η θέση) κι ένα ακόμη ελληνικό (84η θέση).

Τον Οκτώβρη, όμως, η "Βανέσα" εξαφανίζεται από τη λίστα, ενώ η "Νέμεσις" κατεβαίνει ακόμα περισσότερο. Στα τέλη του χρόνου, τα μόνα μη αγγλικά βιβλία της λίστας είναι δυο ρώσικα, ένα γαλλικό, ένα ιταλικό και τρία ελληνικά, εκ των οποίων το ένα είναι η "Νέμεσις" (73η θέση)...

Πειράματα VIII

* Ταμπλέτες ασβεστίου (Ideos) τη νύχτα προξενούν ζωηρά όνειρα, μα τίποτα το εξαιρετικό. Δεν εξάρουν τα παραϋπνικά φαινόμενα, όπως λανθασμένα νόμιζα, αλλά προσοχή: μάλλον αδρανοποιούν το Norgesic...
* Ορισμένες τροφές (πχ σούπα από μοσχάρι, τυρί λιωμένο) αργά το βράδι προκαλούν έντονα όνειρα κατά τη διάρκεια της νύχτας.

* Οι ξηροί καρποί, όταν καταναλώνονται νύχτα, φέρνουν αϋπνία και δυσπεψία.
* Κάλτσες στο κρεβάτι: Όταν ο καιρός αρχίζει να κρυώνει, διευκολύνουν τον ύπνο.
* Μια δόση λικέρ με 40% αλκοόλ (Grand Marnier, Cointreau κλπ) στη μέση της νύχτας διευκολύνει τον ύπνο και φέρνει ζωντανά όνειρα. Ποτά που περιέχουν λιγότερο από 40% αλκοόλ (πχ Κοριαντολίνο) δεν φέρνουν τόσο ικανοποιητικό αποτέλεσμα.
* Οινόπνευμα (επάλειψη στο μέτωπο, στον αυχένα, στο εσωτερικό των καρπών): Βοηθά στον ύπνο, εντείνει τα όνειρα και παρέχει σχετική προστασία ενάντια στους νυχτερινούς τρόμους.
* Επάλειψη με Vicks στο λαιμό και το στήθος στη μέση της νύχτας, διευκολύνει τον ύπνο και προξενεί έντονα όνειρα μέχρι το πρωί.
* Μάλλον καλύτερο αποτέλεσμα φέρνει η αλοιφή Counterpain, με επάλειψη στον αυχένα και στους ώμους. Ακόμη, παρέχει σχετική προστασία ενάντια στα παραϋπνικά φαινόμενα.
* Συνδυασμός λικέρ Cointreau, επάλειψη με Counterpain και υποβολή για ονείρεμα, δίνει πολύ καλύτερο αποτέλεσμα. Οι νυχτερινές υποβολές είναι πιο αποτελεσματικές όταν γίνονται προφορικά, εννέα φορές.
* Επάλειψη Anais Anais + οινόπνευμα στον αυχένα και στους καρπούς προκαλεί ζωηρά όνειρα με καλή ανάμνηση.
* Η καλύτερη ώρα για γυμναστική είναι νωρίς το πρωί, αμέσως μετά την έγερση από το κρεβάτι, όταν ο οργανισμός είναι πιο καθαρός ενεργειακά.

Περί Πνευματικής Ανόδου (Ascension)

Στη σύγχρονη εποχή, ο όρος Ascension (Πνευματική Αφύπνιση ή Άνοδος) σημαίνει την σταδιακή διεύρυνση της συνείδησης με ενεργοποίηση της Κουνταλίνι, λόγω μεταβολής των ενεργειακών συχνοτήτων των όντων.

Σύμφωνα με την θεωρία της "Ανόδου", που έχει ουσιαστικά αντικαταστήσει τα παλαιότερα μεταφυσικά ρεύματα, από τις αρχές του 21ου αιώνα λαμβάνουν χώρα ειδικές αστρολογικές ευθυγραμμίσεις ανάμεσα στα ουράνια σώματα, οι οποίες έχουν ως αποτέλεσμα την εκπομπή υψηλότερων συχνοτήτων ενέργειας προς τη γη, προξενώντας έτσι τη λεγόμενη "πνευματική αφύπνιση" αλλά και την ενεργοποίηση των 12 ελίκων του ανθρώπινου DNA. Η διαδικασία αναφέρεται και ως πέρασμα από την 3η στην 5η διάσταση, με αντίστοιχη ενεργοποίηση του 4ου και 5ου τσάκρα.

Ως επί το πλείστον, οι δοξασίες του είδους αποκαλύπτουν πολλά (ιδίως για τον έλεγχο ανθρώπων και ζώων από αρνητικές εξωγήινες οντότητες) μα συσκοτίζουν πολύ περισσότερα. Χρειάζεται πολλή δουλειά για να μπορέσει κανείς να ξεχωρίσει που τελειώνουν τα ψήγματα αλήθειας και πού αρχίζουν τα βουνά από ψέματα – επιχείρηση καθόλου εύκολη, καθότι τα λόγια των "διδασκάλων" συχνά δεν βγάζουν νόημα. Σε κάθε τους πρόταση υπάρχουν τουλάχιστον τρεις λέξεις ειδικής ορολογίας, οι οποίες είτε απαιτούν ιδιαίτερη επεξήγηση, είτε πρόκειται απλά για ασυναρτησίες. Με αυτό τον τρόπο προκαλούν διανοητική σύγχυση στους πολέμιους αλλά και στους οπαδούς τους. Ακόμη, τα αγγλικά τους είναι μάλλον άσχημα, γεμάτα συντακτικά και γραμματικά λάθη, που δεν δικαιολογούνται καθόλου ιδίως αν ο "διδάσκαλος" είναι Άγγλος ή Αμερικανός. *Αν δεν κατέχουν καλά τη γλώσσα τους, πόσο καλά μπορεί να κατέχουν τα περί "Ανόδου";*

Σε γενικές γραμμές, οι "φωτισμένοι διδάσκαλοι της Ανόδου" ισχυρίζονται ότι (έτσι, ξαφνικά) βίωσαν μια αυθόρμητη αφύπνιση της Κουνταλίνι κι έκτοτε έχουν μετατραπεί σε υπερόντα: Αντιλαμβάνονται πολυδιάστατες πραγματικότητες,

επικοινωνούν με εξωγήινες “Δυνάμεις του Φωτός”, έρχονται σε προσωπική επαφή με πολυδιαστατικά όντα που τους εκπαιδεύουν και τους "κατεβάζουν" (download) τη φώτιση! Οι εν λόγω κύριοι αυτοσυστήνονται με διάφορους βαρύγδουπους τίτλους, όπως Πρεσβευτής των Φυλάκων, Οδηγός Πνευματικής Αφύπνισης, Εργάτης του Πλανητικού Δικτυωτού Πλέγματος, κλπ.

Θέματα πίστης: Οι θεωρίες τους είναι πολύ σαφείς, λεπτομερείς και συγκεκριμένες όταν περιγράφουν τις δυνάμεις του Κακού (εξωγήινοι, δαιμονικές οντότητες, εμφυτεύματα, παγκόσμια ελίτ, κλπ) που ελέγχουν τους πάντες και τα πάντα στη γη. *Αυτός, βέβαια, είναι ένας άριστος τρόπος για να καμακώνουν τους σημερινούς οπαδούς, που είναι πιο υποψιασμένοι από άλλοτε...*

Ωστόσο, η περιγραφή των θετικών δυνάμεων αποδεικνύεται υπερβολικά πολύπλοκη, ασαφής και δυσνόητη, γεμάτη παράδοξους ή εντελώς ανόητους όρους. Με αρκετό στόμφο παρουσιάζουν το "Καλό" (ο "Πατέρας Θεός", η "Θεϊκή Πηγή", το "Ένα") ως μια μυστηριώδη, μάλλον απροσδιόριστη υπερδύναμη, από την οποία έχουμε παραδόξως απομακρυνθεί (ή μας έχει αποδιώξει) αλλά πρέπει σώνει και καλά να επιστρέψουμε. Στο μεταξύ, σε ολόκληρη τη γη μαίνονται ακατάπαυστα ποικίλες αρνητικές δυνάμεις, γήινες και εξωγήινες, οι οποίες κατασπαράσσουν κάθε ώρα και στιγμή το "Φως" ("Ψυχή") των γήινων όντων με πολλούς και διάφορους τρόπους. Περιέργως, όμως, ο λεγόμενος "Θεός" δεν φαίνεται να επεμβαίνει πουθενά· δεν κάνει το παραμικρό για να αντιμετωπίσει το Κακό, ούτε βοηθά ποτέ τα έμβια όντα, σα να είναι ανύπαρκτος. *Ίσως επειδή είναι ανύπαρκτος...*

Έτσι, οι "διδάσκαλοι" μας συμβουλεύουν να μην περιμένουμε καμία βοήθεια από πουθενά, τονίζοντας ότι όλη η ευθύνη για τη σωτηρία της ψυχής μας είναι αποκλειστικά και μόνο δική μας. Υποστηρίζουν, ακόμη, ότι τελικά ευθυνόμαστε εμείς οι ίδιοι για οτιδήποτε κακό συμβαίνει γύρω μας, εφόσον εμείς έχουμε δεχθεί αυτή την κατάσταση έστω σε ασυνείδητο επίπεδο...

Περί εξωγήινων αρχόντων και αρνητικών εμφυτευμάτων: Ναι μεν συμφωνώ κι εγώ σχετικά με την ύπαρξή τους, ωστόσο οι "Εργάτες του Φωτός" φαίνεται να πηγαίνουν το θέμα πολύ παραπέρα: Ισχυρίζονται ότι στον αριστερό κρόταφο των ανθρώπων (ενίοτε και στον δεξιό) εγκαθίσταται ένα τεράστιο εξωγήινο παράσιτο, το οποίο απλώνει πλοκάμια πίσω από τον λοβό του αυτιού, κατεβαίνει στον αυχένα και διατρέχει όλη τη σπονδυλική στήλη! Το εν λόγω παράσιτο ελέγχει το κεντρικό νευρικό σύστημα, τις σκέψεις και τα συναισθήματα του ατόμου, ενώ σταδιακά καταστρέφει την υγεία. Υποστηρίζουν, μάλιστα, ότι ακουμπώντας τα δάχτυλα στο σημείο αυτό, νιώθεις το "παράσιτο" να πάλλεται! Λένε, ακόμη, ότι είναι δυνατόν να το αφαιρέσεις με το χέρι (!) αρκεί να είσαι αρκετά "αφυπνισμένος", φυσικά. *Πολύ εντυπωσιακά όλα τούτα, όμως ένα εξωγήινο παράσιτο δεν μπορεί να είναι τόσο μεγάλο κι εύκολο να το εντοπίσεις, ούτε είναι δυνατόν να μη το έχει πάρει χαμπάρι ως τώρα ολόκληρη η ιατρική επιστήμη...*

Και ολίγος ***Χριστιανισμός***, έτσι για να μην ξεχνιώμαστε, μη μας πάρουν και για αιρετικούς: Μέσα σ' όλα, λοιπόν, τσουπ και ο Χριστός, τον οποίο οφείλουμε, λέει, ν' ανακαλύψουμε μέσα μας. Ειδικά για τους Εβραίους, υποστηρίζεται ότι έχουν στενότερη γενετική σχέση με τον Χριστό απ' ότι οι υπόλοιποι λαοί και ότι μέσω του εσωτερικού Ιουδαϊσμού (Καμπάλα) έχουν φέρει κομμάτια του Μελχισεδέκ (Χριστού) στη γη. *Με κάτι τέτοια γίνεται ηλίου φαεινότερον ότι όλες οι θρησκείες και αιρέσεις, παλιές και σύγχρονες, είναι στην ουσία τους σατανιστικές και αποτελούν παρακλάδια του σιωνισμού...*

Κατηχητικό: Όλα τα σύγχρονα θρησκευτικά μορφώματα, παρά τις φαινομενικές διαφορές τους από τα παλαιότερα και μεταξύ τους, καταλήγουν στο ίδιο ακριβώς σετ δογμάτων και νουθεσιών: "όλα είναι ένα" ... "σπάσιμο του εγώ" ... "σταμάτημα της σκέψης"... "μην κρίνετε κανέναν και τίποτα" ... "συγχωρείτε τους εχθρούς σας" ... "μην αντιστέκεστε καθόλου στο Κακό" και προπάντων "αγάπη άνευ όρων προς όλους".

Ιδιαίτερα στο θέμα της κριτικής σκέψης, όλες ανεξαιρέτως οι θρησκείες και αιρέσεις συμφωνούν απόλυτα και την

απαγορεύουν δια ροπάλου. Σύμφωνα με την κοσμοθεωρία της Ανόδου, "καθώς επέρχεται η μετατόπιση του μαγνητικού άξονα της γης, κάθε είδους κρίσεις καταστρέφουν το φυσικό σώμα σας. Αυτό ισχύει για τις κριτικές σκέψεις που κάνετε τόσο για τον εαυτό σας όσο και για τους άλλους, ακόμα και για τα πιο ασήμαντα πράγματα. Οποιαδήποτε κρίση σχετικά με οτιδήποτε (τρόφιμα, σωματικοί πόνοι, ρούχα, διαπροσωπικές σχέσεις, κλπ) επηρεάζει αρνητικά τη φυσική σας ισορροπία και τη μετάλλαξη που συντελείται μέσα σας. Πρέπει να εγκαταλείψετε κάθε κριτική σκέψη..." *Τι θέλει να πει ο ποιητής: Μην κρίνετε τις διαταγές που παίρνετε, ούτε τις συνθήκες που σας επιβάλλονται, ούτε αυτούς που σας τις επιβάλλουν. Απλά να υπακούτε χωρίς δεύτερη κουβέντα...*

***Μέθοδος Διαλογισμού για "Πνευματική Άνοδο"**:* Αναπνέοντας βαθιά και αργά, οραματίζεστε ότι εισπνέετε αγάπη, γενναιοδωρία, συγχώρεση· εκπνέετε κακία, θυμό, απόγνωση, κακία, ενώ συγκεντρώνεστε στο πράσινο χρώμα και εκφέρετε έναν ήχο ςςςςςςς (!!) Δοκιμάστε και διαπιστώστε μόνοι σας: Με τον ανωτέρω διαλογισμό, παίρνετε το Καλό (αγάπη, γενναιοδωρία, συγχώρεση) και δίνετε το Κακό (θυμός, απόγνωση, κακία), ενώ συγκεντρώνεστε στο πράσινο χρώμα των ερπετών και συρίζετε σαν φίδια...

Αναφέρονται πλήθος από ***Συμπτώματα Πνευματικής Αφύπνισης***, οφειλόμενα τάχα στον καταιγισμό από ανώτερες ενεργειακές συχνότητες που στέλνει το σύμπαν στη γη. Παραδόξως, η μεγάλη πλειοψηφία τους είναι αρνητικά, έως άκρως ανησυχητικά:

Κατ' αρχήν, ολόκληρο το σώμα αρρωσταίνει:

Ξαφνικοί πόνοι στο κεφάλι ή στα μάτια, ζαλάδες
Κουδουνίσματα, συρίγματα, περίεργοι ήχοι στ' αυτιά
Ασθένειες του θυρεοειδούς
Πόνοι στην πλάτη ή/και στις αρθρώσεις
Πόνοι και σφίξιμο στους μυς, νευρομυικές διαταραχές
Αίσθηση δονήσεων σε διάφορα σημεία του σώματος
Κακή κυκλοφορία του αίματος
Καρδιακές ασθένειες, συγκοπή (!)

Δυσπεψία, εντερικά προβλήματα
Διάφορα σημάδια στο δέρμα
Εξασθένηση ανοσοποιητικού, νέες αρρώστιες (!)
Στράβωμα σπονδυλικής στήλης (!)

Η ψυχοπνευματική υγεία επίσης πάει περίπατο:
Ευερεθιστότητα, επιθετικότητα, διάχυτη αγωνία
Συναισθηματικές τραγωδίες, απώλεια ψυχικής ηρεμίας
Υπερευαισθησία σε διάφορα ερεθίσματα (φώτα, θόρυβοι, άνθρωποι κλπ)
Διανοητική σύγχυση, κενά μνήμης
Δυσχέρεια στον έλεγχο του σώματος και των κινήσεων (!)
Εξάντληση, συνεχής κούραση, τεμπελιά
Ξαφνικές ξεχασμένες αναμνήσεις και συνειδητοποιήσεις
Ανεξήγητη έλξη για ορισμένους ανθρώπους ή περιβάλλοντα
Αίσθηση αναξιότητας, απόγνωση
Παραφροσύνη, τρέλα (!)
Προβλήματα ύπνου, αϋπνία, εφιάλτες

Παράλληλα, ολόκληρος ο ανθρώπινος πληθυσμός βιώνει μια "Σκοτεινή Νύχτα της Ψυχής", κατά τη διάρκεια της οποίας εμφανίζονται χίλια-μύρια κακά:
Οικονομική καταστροφή
Επαγγελματική αποτυχία
Κοινωνική απομόνωση
Έλλειψη επικοινωνίας με το άλλο φύλο
Χάος στη ζωή και στις προσωπικές σχέσεις
Ακραίος καταναλωτισμός
Αποχωρισμός από τη φύση
Ένδεια για όλο και περισσότερους ανθρώπους
Υποβάθμιση των γλωσσών, στη δομή και στο νόημα
Μαζικά προβλήματα υγείας, ατυχήματα, θάνατοι (!)
Πόλεμοι, γενοκτονίες (!)

Οι "διδάσκαλοι της Ανόδου" διατείνονται πως τα προαναφερόμενα δεινά συμβαίνουν επειδή οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι αρκετά ανεπτυγμένοι ψυχικά ώστε να δεχθούν τις υποτιθέμενες "ανώτερες συχνότητες" που τους εκτοξεύει το σύμπαν. *Κατά πάσα πιθανότητα, όμως, τα ανωτέρω*

"συμπτώματα αφύπνισης" αλλά και η "Σκοτεινή Νύχτα της Ψυχής" οφείλονται μάλλον στη συντονισμένη δράση κυκλωμάτων, εμφυτευμάτων, ηλεκτρονικής μαγείας και δαιμονικών αόρατων δυνάμεων, παρά σε οποιαδήποτε "αφύπνιση"...

Υποψίες: Σα να μου φαίνεται ότι οι εξωγήινοι άρχοντες δεν τρέφονται με "χαμηλές" ενεργειακές συχνότητες αλλά με "υψηλές"! Έτσι, όταν οι Διδάσκαλοι της Νέας Εποχής λένε ότι πρέπει να "ανεβάσουμε συχνότητα" καταπνίγοντας κάθε αρνητική σκέψη ή συναίσθημα, πιθανότατα εννοούν ότι πρέπει να γίνουμε πιο γλυκά λουκουμάκια για τους δαίμονες που τρέφονται με ψυχική ενέργεια...

Άλλωστε, σύμφωνα πάντα με τις θεωρίες της "Ανόδου", όταν κατέφθασαν οι εξωγήινοι πριν από χιλιάδες χρόνια, οι άνθρωποι ήταν τότε λαμπρά όντα, με υψηλές ενεργειακές συχνότητες, ανώτερη πνευματική εξέλιξη και 12 έλικες στο DNA. Ωστόσο, όχι μόνο δεν μπόρεσαν να αντιδράσουν αλλά αποδείχθηκαν υπέροχοι μεζέδες για τους δαίμονες που τρέφονται με "φως"...

Τώρα, όμως, μετά από χιλιετίες βαμπιρικής εκμετάλλευσης, φαίνεται πως η ανθρωπότητα έχει παραγίνει "αρνητική", γεμάτη ψυχικά προβλήματα ("τροφή" όχι πια τόσο υγιεινή για τους Άρχοντες) και κριτική σκέψη (καθόλου αρεστή σε *Αυτούς,* που γουστάρουν θρησκευτική λατρεία), και πρέπει κάπως να γίνει πιο "θετική" και "νόστιμη"...

Πέρα απ' αυτά:

Κάτι δεν πήγε καθόλου καλά.
Ποιά "πνευματική άνοδος;"
Ποιά "εισαγωγή της ανθρωπότητας στην 4η, 5η, ξέρω-γω διάσταση;"
Ποιά "ενεργοποίηση του DNA";
Βλέπετε γύρω σας κάτι τέτοιο;
Αν πήγε κάποτε να γίνει, τελικά διακόπηκε - και έκτοτε υπάρχει πτώση.

Άλλοτε, κατά το δεύτερο μισό του 20ού αιώνα, μπορώ να πω ότι όντως υπήρχαν τάσεις πνευματικής αφύπνισης: Πλήθος μεταφυσικές σχολές άνοιγαν παντού και υπόσχονταν το άνοιγμα

της τηλεπάθειας (ανεξάρτητα από το πόσο ειλικρινείς ήταν)· μεγάλες παρέες ενθουσιωδών ανθρώπων ασχολούνταν με τη μεταφυσική αναζήτηση και επιδίδονταν σε παραψυχολογικά πειράματα και σχετικές μακροσκελείς συζητήσεις. Τότε συχνά συναντούσα διαισθητικά άτομα – μα κι εγώ σχεδόν κάθε μέρα βίωνα ψυχικές εμπειρίες και τηλεπαθητικά φαινόμενα.

Τώρα; Τίποτα! Παντού υπάρχει πνευματική, ηθική, ψυχική κατάπτωση. Κανείς δεν μιλάει πια για τη μεταφυσική, αντίστοιχες σχολές δεν εμφανίζονται πλέον ή μένουν ύποπτα κρυμένες. Η επικοινωνία μεταξύ των ανθρώπων έχει συρρικνωθεί αφύσικα, καθώς δεν μπορούν πια να συνεννοηθούν ούτε για τα βασικά: ό,τι κι αν ακούσουν, όλοι τους έχουν έτοιμη την αντίρρηση ακόμη και για τα πιο απλά ζητήματα -σαν ψυχασθενείς. Η Γη κατακλύζεται κυρίως από ελαττωματικούς ανθρώπους, οι οποίοι πρωτοστατούν παντού με απαράμιλλο θράσος και απόλυτη εξουσία.

Όσο για τις ψυχικές εμπειρίες, έχουν πρακτικά εξαφανιστεί. Κανείς δεν μιλά πια για την τηλεπάθεια, ούτε για το ονείρεμα, ούτε καν για περιπέτειες στο αστρικό πεδίο. Άλλωστε, οι "διδάσκαλοι της Ανόδου", αποθαρρύνουν τέτοιου είδους απόπειρες, υποστηρίζοντας με παρρησία ότι δεν πρέπει να εμπιστευόμαστε το αστρικό πεδίο επειδή είναι μολυσμένο από κάθε είδους αρνητικές οντότητες. Μάλλον έχουν δίκιο σ' αυτό, *όμως η μοναδική διέξοδος είναι από εκεί. Δεν υπάρχει άλλη...*

Προσγείωση

Πέμπτη, 10 Ιανουαρίου 2020

Καθόλου καλά δεν μπήκε ο καινούργιος χρόνος. Βρίσκομαι ξανά στο ισόγειο και νιώθω ήδη τη διαφορά: Εκτός του ότι το σπίτι αποτελεί κέντρο διερχομένων αλλά και αποθήκη των Μαρκάκηδων (στίβες τα πλυμένα ρούχα του Γιάννη, του Χάρη και της Αλίκης πάνω στις καρέκλες του σαλονιού· σωροί από βιβλία και παιγνίδια του μικρού· διάφορα είδη θάλασσας ξεχασμένα στις γωνίες, κλπ), η ατμόσφαιρα είναι σαφώς πιο βαριά, με μια διάχυτη αίσθηση *ακινησίας* και *συμπίεσης*, που τη νιώθω έντονη πάνω μου. Επιπλέον, εδώ δέχομαι περισσότερες νυχτερινές ενοχλήσεις, ενώ τα *πειράματά* μου δεν είναι πια τόσο αποτελεσματικά. Τελικά, ο τόπος κατοικίας επηρεάζει σημαντικά την ψυχική κατάσταση του ατόμου...

Πέρα απ' αυτό, μ' έχει ταράξει αρκετά ένας εντελώς αναπάντεχος ***Συντονισμός του Matrix***: Ξεκινά στις ***22 Δεκεμβρίου 2019*** όταν βρίσκω στην ηλεκτρονική μου διεύθυνση ένα e-mail από την Google, όπου με ενημερώνουν πως ένα από τα βιβλία μου, το "Forbidden Diary, BookRey" δεν διατίθεται πλέον προς πώληση επειδή κάποιος (άλλος εκδότης;) παραπονέθηκε ότι πουλά το ίδιο, γεγονός που αποτελεί παραβίαση της συμφωνίας μας!

Παθαίνω την πλάκα μου, μπαίνω αμέσως στον λογαριασμό μου της Google και διαπιστώνω ότι όντως έχει αφαιρεθεί το Forbidden Diary, που εξέδωσα το 2018. Μικρό το κακό, σκέφτομαι αρχικά, εφόσον το ίδιο βιβλίο παραμένει ως έχει στις υπόλοιπες εκδοτικές πλατφόρμες, όπου πουλάει πολύ περισσότερα αντίτυπα.

Φαντάζομαι ότι τη δουλειά την έχει κάνει η Luxx, επειδή εδώ και λίγα χρόνια διαθέτει τα βιβλία της και στην Google. Ωστόσο, δεν θεώρησα κακό να εκδώσω κι εγώ το μυθιστόρημά μου με την Google, με διαφορετικό εξώφυλλο, εφόσον μάλιστα

έχω κάνει το ίδιο και με άλλα αγγλόφωνα βιβλία μου. Βεβαίως, μονάχα αυτό εμπίπτει μέσα στο επίμαχο χρονικό διάστημα...

Υπάρχουν, όμως, ορισμένα ***παράδοξα:***

1) Στο προαναφερόμενο e-mail, ο τίτλος του βιβλίου μου δεν είναι σωστά γραμμένος. *Γιατί άραγε;*

2) Όταν δοκίμασα να επιστρέψω στο e-mail του Google, ανακάλυψα πως είχε εξαφανιστεί! Σίγουρα δεν το έσβησα κατά λάθος, ούτε επίτηδες. Έψαξα παντού, ακόμη και στο Trash, αλλά δεν το βρήκα. *Λες και το είχαν προγραμματίσει να αυτοκαταστραφεί μετά το άνοιγμα...*

3) Δεν έχω λάβει κανένα σχετικό e-mail από την Luxx ή από οποιονδήποτε άλλο που μπορεί να προκάλεσε το ζήτημα.

Στις ***4 Ιανουαρίου 2020***, καθώς εξετάζω τις πωλήσεις και τις κριτικές μου για το τελευταίο δίμηνο, μου έρχεται η φαεινή ιδέα ν' αναζητήσω ειδικά το εν λόγω βιβλίο μου χωρίς όνομα συγγραφέα. Εμφανίζεται σε διάφορες εκδοτικές πλατφόρμες, ωστόσο στην τρίτη σελίδα διακρίνω μια γερμανική, που δεν είχα ξαναδεί ποτέ πριν: Η εταιρεία λέγεται BookRey κι εκεί το βιβλίο μου εμφανίζεται με διαφορετικό όνομα συγγραφέα! Πρόκειται για κάποιον Tah Hani, ο οποίος το εξέδωσε τον Αύγουστο! Ο τύπος φέρεται να έχει γράψει ακόμα ένα βιβλίο εκτός από το δικό μου, που το έχει αντιγράψει κανονικά χωρίς να αλλάξει ούτε τον τίτλο! Μέσω της BookRey το βιβλίο έχει περαστεί στην Amarok, στο iTunes και δεν ξέρω πού αλλού! Στα μέσα του Δεκέμβρη, το κλεψίτυπο ανέβηκε στα Google Books, όπου ο σύνδεσμος καταλήγει στη λέξη false (ψεύτικο!).

Εκείνο που με προβληματίζει ιδιαίτερα είναι ότι η Google έχει αφαιρέσει το δικό μου βιβλίο, που εκδόθηκε πριν από ενάμιση χρόνο, αντί για το δικό του που εκδόθηκε πριν από έναν μήνα! Κάνω ό,τι μπορώ για να διατηρήσω την ηρεμία μου. Η υπόθεση χρειάζεται λογική, ψυχραιμία και προσεκτικές κινήσεις.

Στις ***9 Ιανουαρίου***, αφού έχω αφήσει να περάσουν μερικές μέρες για να σκεφθώ πώς θα αντιμετωπίσω αποτελεσματικά την κατάσταση, συντάσσω το κατωτέρω e-mail και το στέλνω στην BookRey, στην Google και στην Amarok. Η

μετάφραση της αλληλογραφίας στα ελληνικά έχει ως εξής:
«*Σχετικά με το βιβλίο "Forbidden Diary", που υποτίθεται ότι έχει γράψει ο Tah Hani, θα ήθελα να αναφέρω μια παραβίαση συγγραφικών δικαιωμάτων. Αυτό το βιβλίο δεν είναι έργο του Tah Hani. Στην πραγματικότητα έχει γραφτεί από μένα, την Υβόννη Φεζάρρη. Το πρωτοεξέδωσα το 2018, συγκεκριμένα:*
Luxx.com, Standard Copyright License, ημερομηνία έκδοσης 16 Ιουλίου 2018
Google Play, ημερομηνία έκδοσης 5 Ιουλίου 2018
Παρακαλώ, προβείτε σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για να επιλύσετε το ζήτημα.
Ευχαριστώ εκ των προτέρων, Υβόννη Φεζάρρη»

Η BookRey μου απαντά μετά από κανένα δίωρο -ομολογουμένως πολύ γρήγορα- ως ακολούθως:
«*Γειά σου Υβόννη,*
Λυπούμαστε για την ενόχληση που υπέστης και φυσικά έχουμε προβεί στα κατάλληλα βήματα για να αφαιρέσουμε το αντίγραφο. Η έκδοση αντιγράφων άλλων συγγραφέων στο σάιτ μας δεν μας ενδιαφέρει και φυσικά θα αφαιρεθεί αμέσως και θα διακοπεί η πώλησή του. Αυτό μπορεί να πάρει έως 4 βδομάδες στους ατομικούς οίκους αλλά θα προσπαθήσουμε να το επισπεύσουμε.
Χαιρετισμοί, η ομάδα BookRey»
Κι εγώ τους απαντώ αμέσως:
«*Αυτό είναι υπέροχο, σας ευχαριστώ πολύ*».
Κατόπιν αναζητώ ξανά τον Tah Hani στην BookRey και διαπιστώνω ότι τον έχουν διαγράψει εντελώς.

Ωστόσο, η απάντηση από την Amarok δεν θα με χαροποιήσει τόσο, εφόσον αμφισβητούν ότι εγώ είμαι η συγγραφέας του βιβλίου (!) και ζητούν να τους στείλω μια επίσημη Φόρμα Αναφοράς Παραβίασης Δικαιωμάτων, όπου πρέπει να συμπληρώσω διάφορα απίθανα στοιχεία, ανάμεσα στ' άλλα και το ΑΦΜ μου! Τέλος πάντων, προς το παρόν προτιμώ να μην ασχοληθώ με την Amarok, άλλωστε το κλεψίτυπο του Hani έχει περαστεί εκεί από BookRey, οπότε κάποια στιγμή θα αποσυρθεί από μόνο του.

Την επομένη (***10 Ιανουαρίου***) λαβαίνω την παρακάτω απάντηση από το Google Play:

«Ευχαριστούμε που ήλθατε σε επαφή μαζί μας.
Καταλαβαίνουμε ότι χρειάζεστε βοήθεια σχετικά με την έκδοση του βιβλίου σας. Το url που μας έχετε δώσει για το βιβλίο έχει εκδοθεί από το λογαριασμό του BookRey [δηλαδή?? - ίσως έτσι προσπαθούν να δικαιολογήσουν την διαγραφή του δικού μου βιβλίου αντί του Hani]. Παρακαλώ λάβετε υπόψη ότι η Google δεν μεσολαβεί σε διαμάχες σχετικά με πνευματικά δικαιώματα μεταξύ συγγραφέων, εκδοτών και άλλων μερών, αλλά προσέχουμε ώστε να αποφεύγονται τα κλεψίτυπα και απορρίπτουμε αντίγραφα του ιδίου έργου, καθώς πολλαπλές εκδοχές του ιδίου βιβλίου προκαλούν σύγχυση στους χρήστες μας.
Το καλύτερο που μπορείτε να κάνετε, είναι να έλθετε σε επαφή με την BookRey, που έχει επίσης ανεβάσει το βιβλίο, και να ζητήσετε να το απενεργοποιήσουν εντελώς από το λογαριασμό τους. Αφού το άλλο μέρος απενεργοποιήσει εντελώς το εν λόγω βιβλίο, συμπληρώστε αυτή τη φόρμα, ζητώντας η Google να επανεξετάσει και να επανενεργοποιήσει το βιβλίο σας.
Αν πιστεύετε ότι το έργο παραβαίνει τα συγγραφικά σας δικαιώματα, μπορείτε να υποβάλλετε ένα παράπονο σύμφωνα με το Digital Millennium Copyright Act (DMCA). Αυτή η φόρμα θα σας οδηγήσει ώστε να παρέχετε όλες τις απαιτούμενες πληροφορίες ώστε να είναι η αίτησή σας νόμιμη.
Παρακαλώ ξαναγράψτε αν έχετε άλλες ερωτήσεις.
Με τους καλύτερους χαιρετισμούς,
Η Ομάδα του Google Play»

Σε λίγες μέρες ελέγχω τα βιβλία του Hani στο BookRey και διαπιστώνω πως εξακολουθεί να είναι διαγραμμένος από την πλατφόρμα τους. Στη συνέχεια, συμπληρώνω αυτή τη φόρμα στο Google Play για να ξαναενεργοποιήσω το βιβλίο μου, η οποία γίνεται δεκτή μετά από λίγη ώρα. Η ικανοποίησή μου δεν περιγράφεται – ωστόσο αυτή η περιπέτεια σηματοδοτεί για μένα το τέλος της αθωότητας σχετικά με τις διαδικτυακές εκδόσεις.

Στις 6 Μαρτίου γκουγκλάρω το κλεψίτυπο του Hani και βλέπω ότι έχει εξαφανιστεί απ' όλες τις εκδοτικές πλατφόρμες εκτός από του Google! Φυσικά, το δικό μου βιβλίο φιγουράρει

πρώτο στη λίστα, ωστόσο το κλεμμένο ακολουθεί κατά πόδας! Απορώ κι εξίσταμαι, είχα την εντύπωση ότι με την επανενεργοποίηση του δικού μου βιβλίου θα έσβηναν εντελώς το δικό του! Τέλος πάντων, αποφασίζω να υποβάλλω ένα παράπονο σύμφωνα με το Digital Millennium Copyright Act (DMCA)". Μετά από λίγο, μου απαντούν ότι λαβαίνουν πάρα πολλά τέτοια παράπονα κάθε μέρα και ότι θα χρειαστεί να περιμένω...

Δέκα μέρες αργότερα, λαβαίνω την απάντηση της Google: Τα στοιχεία που έδωσα (urls) δεν αντιστοιχούν σε κατοχυρωμένο υλικό βιβλίου· πρόκειται μόνο για σχετικές πληροφορίες (ISBN, τίτλος, όνομα συγγραφέα, ημερομηνία έκδοσης κλπ), σαν τις κάρτες μιας βιβλιοθήκης, και αυτά τα στοιχεία δεν τα σβήνουν. Έλεγξα και πάλι τις αντίστοιχες διαδικτυακές σελίδες και πρόσεξα ότι όντως δεν υπάρχει κάποιο κουμπί για download. Οπότε, το θέμα κλείνει οριστικά εδώ...

Κυριακή, 19 Ιανουαρίου 2020

Ψυχική Εμπειρία κατά τον μεσημεριανό ύπνο: Μέσα σε όνειρο, αφήνομαι να πέσω προς τα πίσω με τα χέρια ανοιχτά, ενώ ταυτόχρονα κλείνω τα μάτια και ξεκινώ διαλογισμό στο κενό σημείο. Για μια στιγμή, νιώθω σα να βυθίζομαι· ύστερα ίπταμαι στα σκοτεινά, ανάσκελα, ανάλαφρα, μακάρια.

Αισθάνομαι μια έντονη τάση για έξοδο από το σώμα, βιώνω την προσπάθεια μαζί μ' ένα δυνατό βουητό, τελικά όμως τίποτα τέτοιο δεν συμβαίνει. Δεν επιμένω· απλά απολαμβάνω τη μακαριότητα κάτω από έναν νυχτερινό, διάστικτο σαν από αστέρια ουρανό, ο οποίος ξαφνικά σχίζεται στο μέσο του κι από εκεί ξεπηδά ένα άσπρο φως που απλώνεται ολοένα...

Παρασκευή, 24 Ιανουαρίου 2020

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Όλη η οικογένεια βρισκόμαστε στην αυλή, ενώ ένα παράξενο, λευκό, αραιό σύννεφο κατεβαίνει προς το μέρος μας. Τότε, όλο το οικόπεδό μας και το σπίτι πέφτουν απότομα προς τα κάτω, σα να γίνεται σεισμός. Παρατηρώ την βεράντα μας, η οποία φαντάζει σαν

πισίνα με καφερόδινα νερά που κυμματίζουν ανησυχητικά. Μέσα εκεί διακρίνονται δυο παράξενα, τιγροειδή τέρατα με ογκώδη, στρογγυλά κεφάλια· σα να κοιμόνταν και τώρα ξυπνούν αργά.

Λέω σε όλους να μπουν μέσα στο σπίτι, ενώ τρέχω και κρατώ την μπροστινή πόρτα ανοιχτή. Υπακούνε όλοι αμέσως, μονάχα η Ταμάρα καθυστερεί κι εγώ της φωνάζω: "Έλα, μαλακισμένη, έλα!". Μόλις μπαίνει και αυτή, κλειδώνω την πόρτα και πάω αμέσως στο παράθυρο του σαλονιού. Μέσα από το τζάμι κοιτάζω έξω και διαπιστώνω πως κάποιοι έχουν απομείνει στην αυλή· ανησυχώ μήπως είναι δικοί μου αλλά γρήγορα διαπιστώνω πως είναι ξένοι. Δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτούς, καθώς τα δυο τέρατα ήδη σαλεύουν απειλητικά μέσα στην πισίνα.

Πιθανή ερμηνεία: Αμέσως παρακάτω...

Τρίτη, 28 Ιανουαρίου 2020

Οι νεώτερες, συνταρακτικές εξελίξεις του οικογενειακού μας τρελοκομείου: Ο Θανάσης είναι βαριά άρρωστος, μάλλον με γρίπη. Έχει ψηλό πυρετό και αδιάκοπο λόξυγγα εδώ και τρεις μέρες. Σήμερα μόλις αποφάσισε να πάει σε παθολόγο, ο οποίος του συνέστησε να τον δει και καρδιολόγος, ενώ θα χρειαστεί να κάνει και μια ειδική εξέταση αίματος, η οποία θα δείξει ότι έχει τον ιό H1N1. Γρήγορα θα κολλήσει και η Ταμάρα. Δεδομένου ότι το ζεύγος δεν έχει λεφτά ούτε για χαρτί υγείας, η αδελφή μου πληρώνει γιατρούς και εξετάσεις.

Παράλληλα, ο Χαρούλης έχει νευρόπονο και ελαφρύ πρήξιμο στο αριστερό στήθος από τις 2:00 το μεσημέρι μέχρι τώρα, 7:00 το απόγευμα. Μόλις το μαθαίνει η αδελφή μου, τον βουτάει και τον πηγαίνει στον καρδιολόγο, ο οποίος δεν του βρίσκει τίποτα αλλά συνιστά ακτινογραφία. Η Αλίκη εξακολουθεί να πληρώνει αβέρτα, καθότι και οι δυο γονείς του παιδιού δηλώνουν πως δεν έχουν δεκάρα τσακιστή.

Μόλις βλέπει την ακτινογραφία ο γιατρός, αποφαίνεται ότι "Κατά 99% το παιδί δεν έχει τίποτα. Δώστε του ένα Depon και αν δεν του περάσει ο πόνος σε μισή ώρα, να πάτε στων

Παίδων”. Λίγο πριν επιστρέψει στο σπίτι, η Αλίκη ενημερώνει τη μάνα του Χάρη, η οποία έρχεται και τον παραλαμβάνει.

Τώρα η ώρα έχει φθάσει 9:30 το βράδι. Η μάνα μου, η Αλίκη κι εγώ καθόμαστε στο σαλόνι και συζητάμε τα καθέκαστα (τρεχάματα σε γιατρούς όλο το απόγευμα και πάνω από 100 ευρώ έξοδα) όταν χτυπά το τηλέφωνο της αδελφής μου. Είναι ο Θανάσης κι επιθυμεί να μάθει για την υγεία του μικρού. Η Αλίκη του εξηγεί την κατάσταση όσο πιο ήρεμα μπορεί, μα η φωνή του Θάνου αντηχεί στεντόρια μέσα από το ακουστικό αλλά και από το διαμέρισμά του, δυο ορόφους πιο πάνω:

“Εμένα μη μου μιλάς έτσι, μη μου σπας τα νεύρα, σε ρώτησα ήρεμα και θέλω να μου απαντάς ήρεμα!”

“Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, ήρεμα σου μιλάω”, απορεί η Αλίκη.

“Όχι, δεν μου μιλάς ήρεμα, φωνάζεις σαν υστερική!”

Δεν μπορώ να καταλάβω τα επόμενα ακατάληπτα ουρλιαχτά του Θανάση, μα το τηλεφώνημα τελειώνει σύντομα και οι τρεις μας προσπαθούμε να καταλάβουμε ποιά μύγα τον τσίμπησε πάλι.

Σε χρόνο dt η μπροστινή πόρτα ανοίγει διάπλατα και μπουκάρει μέσα ο Θάνος, φουριόζος και κατακόκκινος, σε έξαλλη κατάσταση. Πλησιάζει τη μάνα του σε απόσταση αναπνοής και αρχίζει αμέσως να της φωνάζει πως του έχει καταστρέψει τη ζωή με την αρνητικότητά της, πως του κάνει διαρκώς ψυχολογικό πόλεμο, και πως τα κάνει όλα θάλασσα με τη χαζομάρα και τα νεύρα της.

“Εγώ ήθελα να μάθω για το παιδί κι εσύ μου έσπασες τα νεύρα!” ουρλιάζει, στέκοντας απειλητικά από πάνω της, θεόρατος σαν μπουλντόζα.

“Τι θες βρε Νάσο, εγώ ήρεμα σου μίλησα, δεν φώναξα, σου είπα μόνο για το παιδί που είναι άρρωστο...”

“Έτσι είναι το "ήρεμα"; Που φωνάζεις σαν τρελή και μου σπας τα νεύρα, ενώ είμαι άρρωστος; Αλλά έτσι κάνεις πάντα!” συνεχίζει να ουρλιάζει, πάντα κατακόκκινος από θυμό, ενώ ιδρώτας στάζει σε όλο το κεφάλι του.

“Εννοεί ότι πρέπει να του μιλάς σαν Βούδας, χωρίς να δείχνεις

την παραμικρή ανησυχία”, πετάγομαι τότε εγώ, που δεν μπορώ να μείνω άλλο αμέτοχη.
“Εσύ τι θέλεις, τώρα, θεία;” γυρίζει και με κοιτάζει φουρκισμένος.
“Δεν φωνάζει η μαμά σου, εσύ φωνάζεις Θανάση”, απαντώ με σταθερή φωνή. “Η μαμά σου τρέχει όλη μέρα για τον μικρό...”
“Σου μίλησε κανείς εσένα; Αλλά βέβαια, σε ξέρω και σένα, από τότε που ήμουν μικρός! Και όπως εγώ δεν σου λέω τη γνώμη μου για σένα, έτσι κι εσύ να κρατάς τη γνώμη σου για τον εαυτό σου!”
“Δεν είπα καμία γνώμη για σένα! Σου εξηγώ μόνο ότι εσύ δημιουργείς πρόβλημα αυτή τη στιγμή, όχι η μάνα σου!”
“Εγώ δεν δημιουργώ ποτέ κανένα πρόβλημα!” υψώνει τη φωνή του ακόμα περισσότερο. “Εγώ ούτε αλήτης έγινα ποτέ, ούτε ναρκωτικά πήρα...”
“Κάποτε έπαιρνες ναρκωτικά κι εγώ κόντευα να τρελαθώ”, τον διακόπτει η Αλίκη.
“Για πότε μιλάς, μητέρα; Για πριν από δέκα χρόνια;” κάνει ο Θανάσης κουνώντας το κεφάλι του πέρα-δώθε, σαν παλαβός. *Και αυτά που παίρνεις εδώ και δέκα χρόνια, ναρκωτικά είναι*, σκέφτομαι.
“Τότε ναι, είχα πρόβλημα, αλλά τώρα είμαι μια χαρά! Μόνο εσύ, Φεζάρρη, με βγάζεις από τα ρούχα μου!” εξακολουθεί να ουρλιάζει στη μητέρα του, τονίζοντας επιθετικά την κάθε λέξη.
“Τότε ήσουν καλύτερα!” μου ξεφεύγει.
“Εσύ θεία, να κοιτάς τον εαυτό σου! Και να μη σε νοιάζει τι κάνω εγώ αλλά τι έχεις κάνει εσύ μέχρι τώρα!” μου φωνάζει και αποχωρεί, σχεδόν βγάζοντας καπνούς απ' το κακό του, ενώ η μάνα μου προσπαθεί να τον καλοπιάσει με χάδια και καλοπιάσματα του τύπου “Μη στεναχωριέσαι Θάνο μου, εγω ξέρω ότι είσαι πολύ καλό παιδί” ... “Και συ τι θες και μιλάς; Βούλωσέ το!” γυρνάει σε μένα, λίγο πριν εξαφανιστεί ο αγαπημένος της εγγονός.

Δεν προλαβαίνουμε να ανασάνουμε και -τσουπ- ορμάει μέσα ο Γιάννης, με μούρη και μάτια κατακόκκινα σαν σιτεμένα παντζάρια. Αυτό το χρώμα είναι μόνιμο πάνω του εδώ και

μερικούς μήνες -σημάδι σοβαρής ψυχοπάθειας.
"Πάμε για δεύτερο γύρο!" μου ξεφεύγει η ειρωνεία μα ο ανηψιός δεν δίνει σημασία.
Κοντοστέκεται πάνω από τη μητέρα του, την καθηλώνει με μάτια σαν στιλέτα και συρίζει εναντίον της "Είσαι απαράδεκτη! Απαράδεκτη, αυτό έχω να πω! Έρχεσαι εδώ κάτω και φέρνεις τον πανικό, φέρνεις τον πανικό στο παιδί, φέρνεις τον πανικό στη μάνα του, σε μένα, σε όλους! Μόνο πανικό ξέρεις να δημιουργείς σε όλους! Όλα σκατά τα κάνεις πάντα!"
"Το παιδί πονάει από τις δυο η ώρα κι έχει πρήξιμο στο στήθος! Δεν έπρεπε να το πάω στο γιατρό;" κάνει η αδελφή μου, ενώ την έχει πιάσει σύγκρυο.
"Τίποτα δεν έχει το παιδί, ένας νευρόπονος είναι, κι εσύ κάνεις σαν υστερική! Τον τρέχεις όλη μέρα στους γιατρούς για ακτινογραφίες και καρδιογραφήματα!"
"Ο καρδιολόγος είπε να του κάνουμε εξετάσεις, για να είναι κι αυτός σίγουρος!" συνεχίζει τις επεξηγήσεις η αδελφή μου, με θαυμαστή αυτοκυριαρχία.
"Οι γιατροί λεφτά θέλουν, όλο βλακείες κάνετε εδώ μέσα!" ουρλιάζει ο Γιάννης και αποχωρεί χτυπώντας την πόρτα πίσω του τόσο δυνατά, που για μια στιγμή φοβόμαστε ότι θα την γκρεμίσει κάτω.
"Ναι, χτύπα και την πόρτα!" του φωνάζω αγανακτισμένη.

Στο μεταξύ η Αλίκη έχει χλωμιάσει, φαίνεται πολύ στεναχωρημένη, δεν ξέρει πια τι να σκεφθεί. "Τόσο κακό έκανα πια;" απορεί. "Τρέχω όλη μέρα, πληρώνω ένα κάρο λεφτά για την υγεία τους και αυτοί κάνουν έτσι! Μονάχα εδώ μέσα συμβαίνουν αυτά! Όπου αλλού και να βρεθώ, είμαι άλλος άνθρωπος, όλοι παραδέχονται την αξία μου! Μόνο οι γιοί μου μιλούν για μένα με τοση απαξίωση και κάνουν σα να είμαι ο ίδιος ο διάβολος!"
"Είσαι μάνα και πρέπει να κάνεις τόπο στην οργή", τη συμβουλεύει η μάνα μου, με το συνηθισμένο της ύφος οσιομάρτυρα.
"Δεν μπορώ να σ' ακούω!" ξεσπά η Αλίκη, έξω φρενών. "Μόνο γι' αυτούς νοιάζεσαι, δεν δίνεις δεκάρα για μένα!"

“Μα τις λες, φυσικά νοιάζομαι για σένα, εσύ όμως είσαι γυναίκα και μητέρα! Εκείνοι είναι άντρες, έτσι είναι οι άντρες, κι εγώ ανέχτηκα τόσα από τον πατέρα σας...”
“Ο μπαμπάς δεν είχε καμία σχέση με αυτούς τους δυο”, πετάγομαι. “Μπορεί να σου φόρτωνε κάποτε τους δικούς του, αλλά ούτε σου φώναζε ποτέ, ούτε γκόμενες είχε, ενώ και λεφτά έφερνε, και φρόντιζε να λειτουργούν όλα καλά στο σπίτι!”
“Εσείς δεν ξέρετε”, ξεκινάει η μαμά και η Αλίκη την κόβει έξαλλη:
“Δεν μπορώ να σ' ακούω, εσύ φταις που έχουν γίνει έτσι! Η κατάσταση εδώ μέσα είναι...” η φράση πνίγεται στο λαιμό της.
“Εντελώς παρανοϊκή και εξωφρενική!” συνεχίζω εγώ. “Δεν είναι καλά οι δυο τους, είναι τρελοί για δέσιμο, χρειάζονται ψυχίατρο! Έχουν ψύχωση ενάντια στη μάνα τους, ψύχωση ενάντια σε όλο το γυναικείο φύλο, και παραλήρημα μεγαλείου για τον εαυτό τους! Πιστεύουν πως είναι οι εξυπνότεροι και δυνατότεροι άνθρωποι στον κόσμο, παντογνώστες και τέλειοι σε όλα, θεοί! Και νομίζουν πως όλοι οφείλουν να τους υπηρετούν!”
“Γιατί έχουν γίνει έτσι; Τι μπορεί να συμβαίνει;” ρωτά η Αλίκη συνοφρυωμένη.
“Τα καημένα τα παιδιά, δεν είχαν ποτέ πατέρα!” προσπαθεί να τους δικαιολογήσει η μάνα μου.
“Τα καημένα τα παιδιά, έχουν φθάσει 30 και 34 χρονών!” διαμαρτύρεται η αδελφή μου. “Δεν έχουν καμιά δικαιολογία!”
“Πραγματικά, είναι ανεξήγητο... Ορισμένες φορές έχω την εντύπωση ότι παίζουν απέναντί μας κάποιο πολύ παράξενο θέατρο”, υποθέτω και τολμώ να το πω.
“Δυστυχώς έχουν πάρει και οι δυο τα μυαλά του πατέρα τους! Όλες αυτές τις ώρες, που έχουμε γίνει μπάχαλο, ο Λάμπης είναι ξαπλωμένος επάνω, ακούει όλη τη φασαρία αλλά δε χαμπαριάζει τίποτα!” λέει η Αλίκη σκεπτική.
“Τι ανάγκη έχει ο Λάμπης; Μια ζωή πέρα βρέχει!” της απαντώ.

Σημείωση: Εδώ και τρεις μήνες περίπου, ο Λάμπης έχει κατσικωθεί στο διαμέρισμα του Γιάννη και συγκεκριμένα στο δωμάτιο του Χαρούλη. Τα έπιπλά του τα έχει πάει στο σπίτι του

δικού του πατέρα, ο οποίος μένει στο Κίτσι. Του έκαναν έξωση από τη μονοκατοικία που νοίκιαζε επί τέσσερα χρόνια, μάλλον εξαιτίας των βουνών από τζάτζαλα που συσσώρευε στην αυλή ως ερασιτέχνης παλιατζής. Τώρα έχει αρχίσει να τα συσσωρεύει στη δική μας...
“Και αυτή η Ταμάρα, πολύ μου τη δίνει! Είναι πανηλίθια η κοπέλα!” συνεχίζω.
“Νομίζω πως είναι λίγο μικροπρεπής”, παραδέχεται η μητέρα μου.
“Μόνο μικροπρεπής; Είναι βλαμμένη με λοφίο! Κάθε τόσο έρχεται κάτω κουνάμενη-σουρνάμενη γλοιωδώς, και κάνει: "Γιαγιάαααα... Έεεεχετε να μου δώωωσετε λίιιιγο χαρτί υγείιιιιας;" Ακόμα να καταλάβει η βλαμμένη ότι ο άντρακλας που ονειρεύεται να παντρευτεί είναι ανίκανος να της προσφέρει έστω ένα ρολό χαρτί υγείας!”
“Δεν έχουν να φάνε πάνω, πότε θέλουν λάδι, πότε ζάχαρη, πότε αυγά, πότε φαγητό, πότε χαρτικά!” συμπληρώνει η Αλίκη.
“Εγώ μόλις τη βλέπω τρέχω να κρυφτώ, δεν την αντέχω καθόλου!” ομολογώ.
“Κι εγώ την αποφεύγω, δεν τη μπορώ”, κάνει η Αλίκη.
“Ακόμα και ο Χάρης την αντιπαθεί: μόλις τη βλέπει, τρομάζει και φωνάζει "Ααααα!" το παιδί”, συμπληρώνω.
“Μην είσαι υπερβολική κι εσύ!” με νουθετεί η μάνα μου.
“Δεν είμαι υπερβολική, το έχω δει να συμβαίνει!”

Μερικές ώρες αργότερα, κατά τις 22:45, ξανάρχεται η αδελφή μου και μας ενημερώνει ότι ξεκινά για των Παίδων μαζί με τον μικρό και τη μητέρα του, η οποία έχει δώσει Depon στον Χαρούλη αλλά έχει περάσει σχεδόν μια ώρα και ο πόνος στο στήθος δεν του φεύγει. Λίγο μετά τηλεφωνεί ο Γιάννης και ισχυρίζεται ότι το παιδί δεν πονάει πια αλλά οι δυο γυναίκες τον τρέχουν στο νοσοκομείο επειδή είναι υστερικές. Εντέλει, δεν θα χρειαστεί να μείνουν για πολύ στων Παίδων – ευτυχώς, γιατί ο προβλεπόμενος χρόνος αναμονής είναι επτά ώρες. Κάποια στιγμή ο μικρός θα νιώσει ένα "κρακ" στο στήθος του και ο πόνος του θα κοπεί μαχαίρι. Έτσι, επιστρέφουν σπίτι πριν από τα μεσάνυχτα και ούτε γάτα ούτε ζημιά.

Όλη νύχτα δεν καταφέρνω να κοιμηθώ παρά ελάχιστα, ενώ στο μυαλό μου πηγαινοέρχονται πυρετωδώς πλήθος σκέψεις σχετικά με το ζήτημα: Εντάξει, ίσως η αδελφή μου βιάστηκε να πάει το παιδί στους γιατρούς, εγώ στη θέση της μάλλον θα περίμενα μέχρι το επόμενο πρωί. Από την άλλη, όμως, ο μικρός δεν πονούσε στο χέρι ή στο πόδι· πονούσε στο στήθος, γι' αυτό η γυναίκα θεώρησε καλό να του κάνει μερικές προληπτικές εξετάσεις το γρηγορότερο δυνατόν. Τόσο κακό ήταν αυτό πια; Έπρεπε να τη σταυρώσουν γι' αυτό οι τραμπούκοι, ψυχανώμαλοι γιοί της; Στο κάτω-κάτω, ούτε λεφτά τους ζήτησε, ούτε να τρέξουν οι ίδιοι για τίποτα. Ειδικά ο Γιάννης, ήταν αραχτός μπροστά στο κομπιούτερ όλη μέρα. Έτυχε να έχει ρεπό σήμερα, πουτάνα τύχη...

Τι μπορεί να συμβαίνει με αυτούς τους δύο; Καλά να συνωμοτούν εναντίον μου, αυτό μπορώ να το καταλάβω ως δράση κυκλωμάτων. Αλλά γιατί δείχνουν τέτοιο αβυσσαλέο μίσος ενάντια στη μητέρα τους, η οποία δουλεύει σε δυο δουλειές για να προλάβει τα έξοδα εδώ μέσα, εφόσον αυτοί οι δυο αχαΐρευτοι δεν προσφέρουν δεκάρα για τίποτα – ούτε για φαγητό, ούτε για λογαριασμούς, ούτε καν για τα χρέη τους, που τα πληρώνουμε όλα εμείς! Από πότε, αλήθεια, άρχισαν οι δυο τους να παρουσιάζουν τόσο ανώμαλη συμπεριφορά; *Μα ναι, από την εποχή που μάθαιναν νινζούτσου, το 2011...*

Σύντομη έρευνα στο Διαδίκτυο, μου αποκαλύπτει ότι το ιαπωνικό ***Νινζούτσου*** έχει και εσωτερικό μέρος (Kuji Kiri), σύμφωνα με το οποίο ο ασκούμενος μπλέκει τα δάκτυλά του σε ειδικούς σχηματισμούς και μουρμουρίζει επικλήσεις σε δαιμονικές οντότητες που καταφθάνουν προς βοήθειά του...

Πράγματι, είναι γνωστό πως οι "δάσκαλοι" του νιντζούτσου κατορθώνουν απίστευτα πράγματα. Όμως η δύναμη αυτή δεν προέρχεται από τους ίδιους, εφόσον για να πετύχουν τέτοιες επιδείξεις (ψυχοκίνηση, αόρατη ασπίδα προστασίας γύρω τους, απίθανα ακροβατικά, κλπ) απαιτείται πρώτα να διαλογιστούν και να περιέλθουν σε βαθιά ύπνωση, ώστε να μπορέσει να δράσει το δαιμόνιο πάνω τους...

Ναι μεν ο Θάνος ήταν κάθαρμα από τα γεννοφάσκια του,

μα ο Γιάννης υπήρξε κάποτε ένα γλυκό, καλόψυχο παιδί. Από τότε, όμως, που ασχολήθηκαν οι δυο τους με το νινζούτσου (πρώτα ο Νάσος και μετά ο Γιάννης), με το πέρασμα του χρόνου γίνονται όλο και πιο κακόψυχοι, πονηροί, μισογύνηδες, επιθετικοί, παράφρονες. Μήπως, κατά τη διάρκεια κάποιας "προπόνησης", εισήλθε μέσα τους κανένα *δαιμόνιο,* το οποίο τους επηρεάζει όλο και χειρότερα μέρα με τη μέρα; Δεν είναι κάτι που τους ενοχλεί, ώστε να θέλουν να το πολεμήσουν (όπως συμβαίνει στη δική μου περίπτωση). Είναι κάτι που τους καλλιεργεί αρρωστημένη αλαζονία, απάνθρωπη πονηρία, ακραίο μισογυνισμό και άσβεστο μίσος ενάντια στη μητέρα τους. Κυριολεκτικά, δεν έχουν ούτε ιερό, ούτε όσιο.
Ακόμα και οι μαφιόζοι σέβονται τη μητέρα τους.
Τελικά, τόσο καιρό έκανα λάθος γι' αυτούς.
Δεν χρειάζονται ψυχίατρο, όπως νόμιζα.
Εξορκιστή χρειάζονται.

Το θέμα είναι ότι εδώ και πολλά χρόνια έχω δυο διαβόλους να κατοικούν από πάνω μου και να μπαίνουν μέσα στο ίδιο μου το σπίτι. Πολύ φοβάμαι ότι κάποια στιγμή θα συμβεί κάποιο πολύ μεγάλο κακό εδώ μέσα, από εκείνα που γίνονται πρωτοσέλιδα στις εφημερίδες...

Τετάρτη, 29 Ιανουαρίου 2020

Νωρίς το πρωί, πηγαίνοντας η μάνα του στη δουλειά, μας αφήνει τον μικρό στο σπίτι. Μόλις μπαίνει μέσα, ο Χάρης δηλώνει ότι
"Άλλη φορά όταν πονάω δεν θα λέω τίποτα! Έτσι, δεν θα γίνεται τόση φασαρία!" Ύστερα παίρνει φόρα και λέει ότι "Η γιαγιά φταίει για όλα, εξαιτίας της τρέχαμε όλη μέρα χθες χωρίς λόγο! Χώρια που είπε στον μπαμπά μου ότι είναι ο χειρότερος πατέρας!"
Του εξηγώ ήρεμα ότι η γιαγιά θεώρησε καλό να του κάνει ορισμένες προληπτικές εξετάσεις επειδή φοβήθηκε με το πρήξιμο που είδε και το νευρόπονο στο στήθος που δεν έφευγε τόσες ώρες.
"Η γιαγιά σου έδωσε 100 ευρώ για σένα χθες!" καταλήγω.

“100 ευρώ δεν είναι τίποτα μπροστά στην κουβέντα που είπε στον μπαμπά μου!” αντιτάσσει ο Χάρης, με φανερό θυμό. “Αλλά εσείς εδώ, οι Φεζάρρηδες, όλο βλακείες κάνετε!”
“Τότε να πας επάνω, στους Μαρκάκηδες! Εδώ είμαστε Φεζάρρηδες!” του φωνάζω και ο μικρός αποχωρεί αμέσως, με πολύ στυλάκι και υφάκι.

Σε λίγο έρχεται κάτω ο Γιάννης, μας κοιτάζει με γυάλινο βλέμμα, με περισπούδαστο ύφος δηλώνει “Τι να πω! Τι να πω άλλο! Δεν τη μπορώ πια την ηλίθια τη μητέρα μου!” και ύστερα αποχωρεί καμαρωτός.

Αργότερα εμφανίζεται η Αλίκη. Η μαμά σπεύδει να την μαλώσει για την κουβέντα που είπε στον γιο της χθες κι εκείνη μας εξηγεί ότι
“Δεν του είπα ότι είναι ο χειρότερος πατέρας, του είπα πως είναι κακός πατέρας που δεν ενδιαφέρεται να πάει το παιδί στο γιατρό!”
“Άδικο έχει;” λέω στη μαμά, που κοιτάζει την Αλίκη με μισό μάτι.
“Όχι, αλλά πρέπει να προσέχουμε, να μην ξεσπάμε τα νεύρα μας!”
“Δεν σε αντέχω, πάω πάνω!” φωνάζει η Αλίκη και αποχωρεί πάραυτα.

Τελευταία έχω αρχίσει πλέον να αμφιβάλλω για την μελλοντική εξέλιξη του μικρού. Μπορεί να είναι ένα χαρισματικό, έξυπνο και καλό παιδί, όμως μεγαλώνει με κάκιστα αρσενικά πρότυπα (πατέρας και θείος). Δεν μπορώ πια να μη το παραδεχθώ: με το πέρασμα του χρόνου, όλο και περισσότερο αναγνωρίζω στο πρόσωπο του Χάρη έναν τυπικό, άρπαγα Μαρκάκη σε συνδυασμό με την αλβανική αχαριστία της μάνας του. Όσο μεγαλώνει, γίνεται όλο και πιο απαιτητικός, προσβλητικός και πικρόχολος· κάθε στιγμή γυρεύει ευκαιρία για να μας αμφισβητήσει, να μας μειώσει, να μας βγάζει ακόμα και τρελούς. Θεωρεί τον εαυτό του ως το κέντρο του κόσμου, και μας θεωρεί όλους δούλους του· βρίζει ασύστολα όταν δεν του γίνεται το χατήρι ατάκα κι επί τόπου· νομίζει ότι τα ξέρει όλα, αντιλέγει σπασμωδικά στην παραμικρή λέξη που θα

ακούσει, σε σημείο να αδυνατεί να μιλήσει λογικά για οποιοδήποτε θέμα. “Γίνεται κακό παιδί”, λέει με πικρία η μάνα μου. Συχνά επιδεικνύει παράλογη αλαζονία (πιστεύει σοβαρά πως είναι το ομορφότερο και εξυπνότερο παιδί του κόσμου), υπερβολικό μισογυνισμό για 11χρονο παιδί, καθώς και βίαιες τάσεις. Ουκ ολίγες φορές έχει γίνει παρατήρηση στους γονείς του ότι ο Χάρης βαράει παιδιά στο σχολείο, κυρίως κορίτσια.

Δυστυχώς, δεν μπορώ πλέον να αγνοήσω το γεγονός ότι ο Χάρης του σήμερα δεν έχει πολλή σχέση με τον Χάρη του χθες, όπως ήταν μέχρι πέρυσι. Είναι σα να αναδύεται σταδιακά μια άλλη ταυτότητα από μέσα του, σα να παθαίνει μετάλλαξη. Φοβάμαι, μάλιστα, μήπως μεγαλώνοντας γίνει ακόμα χειρότερος από τους άλλους Μαρκάκηδες...

Στις προάλλες συζητούσαμε για τα chemtrails και ο μικρός αρχικά έδειξε να απορεί: “Ώστε μας ψεκάζουν; Αλλά γιατί το κάνουν αυτό;”

“Για να μας ελέγχουν καλύτερα”, του απάντησα.

“Αν δεν το 'χεις μέσα σου, δεν σε πειράζει!” αποφάνθηκε με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση. *Κάτι τέτοιες “επιφοιτήσεις” τις έχουν ερπετοειδείς...*

Υποψιάζομαι, ακόμη, ότι δεν είναι τόσο αγαπητός όσο με πολλή πονηρία αφήνει να εννοηθεί. Ναι μεν υποστηρίζει ότι είναι το πιο δημοφιλές παιδί στο σχολείο, όμως κοντεύει τα δώδεκα κι ένας φίλος δεν έχει έλθει ποτέ στο σπίτι για να παίξουν, ούτε έχει πάει ποτέ ο Χάρης στο σπίτι κάποιου, παρόλο που αρκετά παιδιά από το σχολείο μένουν στα γύρω στενά. Το καλοκαίρι, πολλοί συμμαθητές του σύχναζαν στο κοντινό πάρκο, εκείνος όμως επέμενε να τον πηγαίνουμε σ' ένα άλλο, μικρότερο και πιο μακρινό, όπου δεν υπήρχαν παρά ελάχιστα παιδιά. Κάποιες φορές που τον πήγαμε στο κοντινό πάρκο, παρατήρησα πως οι άλλοι δεν τον πολυέπαιζαν και κατέληγε να κλωτσάει μια μπάλα μόνος του ή να τρέχει γύρω-γύρω.

Ας σημειωθεί, ωστόσο, ότι το παιδί μεγαλώνει ουσιαστικά χωρίς γονείς: Η μητέρα του δουλεύει έξι μέρες τη βδομάδα, από τις 8:00 το πρωί ως τις 11:00 τη νύχτα. Ο πατέρας

του δουλεύει πενταήμερο αλλά από τα δυο ρεπό του το ένα το αφιερώνει στους φίλους του. Έτσι, το παιδί μεγαλώνει κυρίως με μένα και τη μάνα μου. Μακάρι να κάνω λάθος αλλά δεν τα βλέπω καλά τα πράγματα για τον Χάρη: Δεν θα 'θελα να "κληρονομήσει" την απόλυτη μοναξιά μου – αν κι εγώ ήμουν πολύ πιο κοινωνική στην ηλικία του: ναι μεν είχα ορισμένα προβλήματα, όμως κάθε μέρα έπαιζα με διάφορα γειτονόπουλα. Δεν μου έλειπε ποτέ η παρέα τότε. Βέβαια, είναι νωρίς ακόμα για να κάνω προβλέψεις για τον Χάρη· όταν πάει στο Γυμνάσιο, θα δείξει...

Στο σημείο αυτό, κρίνω σκόπιμο να καταστρώσω επειγόντως έναν συγκεκριμένο ***Τρόπο Δράσης:***

α) Δεν θέλω πια ν' ασχολούμαι καθόλου με τους Μαρκάκηδες. Κάτι έχει σπάσει οριστικά μέσα μου· δεν τους νιώθω απλά σαν ξένους, τους απεχθάνομαι. Δεν αντέχω να μένω για πολύ στον ίδιο χώρο μαζί τους. Στο εξής, λοιπόν, θα τους αποφεύγω συστηματικά. Θα τους μιλώ μονάχα όταν δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Αρχίζω να βαριέμαι ακόμα και τον μικρό: σαφώς, θα του κόψω τις πολλές γλύκες και τα πολλά παιγνίδια – που θέλει να παίζει πάντα με τους δικούς του όρους, έτσι ώστε να κερδίζει πάντα. *Είναι καιρός πια να γίνει ένα ξεκαθάρισμα...*

β) Δεν θα προθυμοποιούμαι να ανεβαίνω κάθε τόσο στου Γιάννη για να του κάνω δουλειές. Θα πηγαίνω μονάχα όταν μου λένε να το κάνω και θα φροντίζω να μην είμαι πολύ ευσυνείδητη. Ειδικά το μπαλκονάκι από πίσω, που γεμίζει τάχιστα με κουτσουλιές πουλιών λόγω του λιμνάζοντος νερού από τα έκθετα σωληνάκια των αιρ-κοντίσιον, δεν πρόκειται να το ξανακαθαρίσω ποτέ. Ας φτάσει η βρώμα ένα μέτρο ύψος! Δυο άντρες είναι εκεί πάνω, ας το φροντίσουν εκείνοι.

γ) Κρίνοντας ότι το περιβάλλον του σπιτιού μου είναι αρνητικότατο, εφόσον κατοικούν εδώ δυο δαίμονες, στο εξής σκοπεύω να απουσιάζω όσο το δυνατόν περισσότερο. Δυστυχώς, δεν έχω τη δυνατότητα να νοικιάσω κάπου αλλού, μια γκαρσονιέρα ας πούμε. Μπορώ, όμως, να βγαίνω έξω για βόλτα κάθε δυο ώρες, έστω για ένα τέταρτο κάθε φορά. Και μόνο η αίσθηση της καθαρής ατμόσφαιρας στα πνευμόνια μου

με κάνει να αισθάνομαι πολύ-πολύ καλύτερα...

δ) Γύρω στις 3:00 το απομεσήμερο, νιώθοντας ακόμη την αγανάκτηση να φουντώνει μέσα μου, καταστρώνω (άλλο ένα) "πέτρωμα εχθρού": Παίρνω ένα κομμάτι λευκό χαρτί, γράφω επάνω με μπλε στυλό τα ονόματα
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΑΡΚΑΚΗΣ ΤΗΣ ΑΛΙΚΗΣ
και διπλώνω το χαρτί αρκετά ώστε να χωρέσει κάτω από μια μεγάλη, πλατιά πέτρα.
Κρύβω την πέτρα, με το χαρτί από κάτω, μέσα σ' ένα σκοτεινό ντουλάπι που δεν ανοίγω σχεδόν πότε. Νιώθω ήδη τους εχθρούς να απομακρύνονται ψυχικά από μένα...

Εικόνες του Matrix (Περιοδικό TeleVision, τεύχος 348, Αληθινή Ιστορία: Άνθρωποι από Άχυρο): Η παρακάτω απίστευτη διήγηση με εντυπωσίασε ιδιαίτερα, καθώς βρήκα πολλές ομοιότητες με την δική μας οικογένεια (λιλά γράμματα εγώ· κόκκινα η αδελφή μου· μπλε οι γιοί της· πράσινα ο Λάμπης).

«Παντρεύτηκα στα 18 μου, έναν άνδρα που του άρεσε να με δέρνει. Εκείνος ήταν 20 ετών και δέχθηκε να με παντρευτεί επειδή δεν ήξερα τι μου γινόταν. Ήμουν σπίτι-σχολείο, όπως έπρεπε να είναι ένα κορίτσι στη δεκαετία του '70. Ανατράφηκα χωρίς πατέρα επειδή οι γονείς μου ήταν σε διάσταση και δεν μας έδινε ποτέ ούτε μια δραχμή. Τότε ζούσαμε στο Ηράκλειο , εγώ πήγαινα σχολείο και η μητέρα μου δούλευε για να ζήσουμε. Ήμουν σοβαρό, μάλλον μελαγχολικό παιδί αλλά άριστη μαθήτρια. Προσπαθούσαμε ν' ανταπεξέλθουμε αλλά όταν ο άνθρωπος είναι άτυχος, όπου κι αν βρεθεί τον κατατρέχει η ατυχία. Έτσι, έστειλε στον δρόμο μου αυτόν τον μισογύνη που με κατέστρεψε. Δεν το έβαλα όμως κάτω, δούλευα σκληρά σαν καμαριέρα σε ξενοδοχεία, επίσης παρέδιδα μαθήματα αγγλικής γλώσσας και έβγαζα αρκετά χρήματα. Ο “σύζυγος” τα 'φτιαξε τελικά με μια χωρισμένη με δυο παιδιά και έδινε εκεί όλα τα λεφτά του. Για τα δικά μας παιδιά δεν έδινε δεκάρα. Αγοράσαμε ένα τριάρι, το οποίο πλήρωνα εγώ· το 1990 αγόρασα ένα

οικόπεδο και δυο χρόνια αργότερα, που πήραμε το διαζύγιο, το κάναμε γονική παροχή στα παιδιά μας.

Εδώ αρχίζει η αντίστροφη μέτρηση: Το 1995, ο μεγάλος μου γιος ανοίγει ένα κατάστημα με είδη κυνηγιού και ψαρέματος αλλά δυο χρόνια αργότερα το κλείνει με χρέος 5 εκ στην εφορία. Ένα χρόνο μετά ανοίγει και ο μικρός μαγαζί, που κλείνει μετά από έξι μήνες με χρέος 14 εκ. Ο μικρός μετακομίζει στην Αθήνα και μένει το χρέος σε μένα. Παράλληλα κλείνει και η εταιρεία όπου δούλευα, μένω χωρίς εργασία αλλά κάνω δικαστήρια στον πρώην εργοδότη μου και παίρνω αποζημίωση γύρω στα 5 εκ δραχμές. Το 2003, πούλησα στο σπίτι μου και πήρα γύρω στα 7 εκ δραχμές, με τα οποία ξεχρέωσα την εφορία του μεγάλου. Παράλληλα, φρόντιζα ν' αποταμιεύω για να ξεπληρώσω το χρέος του μικρού αλλά και για να μεγαλώσω τα δυο αγοράκια του μεγάλου μου γιου, εφόσον ο ίδιος ήταν συνήθως άνεργος και δεν έβγαζε ποτέ λεφτά...

Το 2010 πέταξαν έξω τον μεγάλο μου γιο και την οικογένειά του από το σπίτι που νοίκιαζε και ήρθαν να μείνουν μαζί μου. Του παραχώρησα το μισό οικόπεδο κι έστησε μέσα ένα λυόμενο 60 τμ, παίρνοντας από εμένα ΔΕΗ και νερό. Παραδόξως, ο μεγάλος μου γιος και η γυναίκα του άρχισαν από τότε να μου δείχνουν το κακό τους πρόσωπο. Έκτοτε, τις περισσότερες μέρες δεν μου λένε ούτε καλημέρα...

Το αποκορύφωμα: Πριν από επτά μήνες μου διέγνωσαν καρκίνο του παχέος εντέρου και τώρα κάνω ακτινοβολίες και χημειοθεραπείες. Ο γιος και η νύφη μου έχουν κόψει την καλημέρα χωρίς κανέναν απολύτως λόγο, με ακούνε να ουρλιάζω από τους πόνους αλλά κάνουν πως δεν τρέχει τίποτα. Μέσα στο κεφάλι τους πρέπει να υπάρχει άχυρο. Δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω...»

Βάλθηκα να διαβάσω την ιστορία και στη μητέρα μου, η οποία έφριξε: "Αυτό είναι θρίλερ χειρότερο από τα βαμπίρ! Εδώ δεν υπάρχει μόνο ατυχία, υπάρχει και τρέλα με το τσουβάλι! Αλλά πώς μπορείς να λες ότι αυτή η ιστορία σου θυμίζει εμάς; Συγκρίνεις τα ανήψια σου με δαύτους; Το

παράκανες! Εμείς δεν έχουμε καμία σχέση με κάτι τέτοιο!”

Σαφώς, η μητέρα μου αρνείται να αναγνωρίσει την πραγματικότητα και την καταλαβαίνω: Κοντεύει τα 86, έχει ψύχωση με τους εγγονούς της και δεν μπορεί καν να υποψιαστεί τι κουμάσια είναι οι αρσενικοί γόνοι της οικογένειας...

* * * *

Πέμπτη, 13 Φεβρουαρίου 2020

Πείραμα: Κατά τις 4:00 πμ πίνω λίγο Grand Marnier, ύστερα βάζω αλοιφή Counterpain στο σβέρκο και στους ώμους. Πέφτω στο κρεβάτι, χαλαρώνω και σύντομα ακολουθεί

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ο Χαρούλης κι εγώ καθόμαστε σ' ένα τραπέζι, στο πεζοδρόμιο ενός εστιατορίου στη λεωφόρο Γούναρη, στο ύψος της παλιάς λαϊκής. Κάποια στιγμή σηκώνομαι και πηγαίνω σε άλλο μαγαζί αλλά ο μικρός δεν με ακολουθεί. Έτσι, επιστρέφω και βλέπω ότι τώρα έχει φίλους μαζί του. Νιώθω να περισσεύω και αποχωρώ. Βγαίνω στη λεωφόρο και βρίσκω ένα ταξί για να πάω σπίτι. Φθάνοντας, όμως, ο ταξιτζής μου ζητάει εννέα ευρώ -πολύ μεγάλο αντίτιμο για τόσο μικρή διαδρομή. Δυσανασχετώ και του δίνω τέσσερα. Μόλις κατεβαίνω από το αμάξι, διαπιστώνω ότι δεν μ' έχει

φέρει στο σπίτι μου αλλά κοντά στο Max, δηλαδή ακόμα πιο μακριά από εκεί που ήμουν. Το μέρος είναι όμορφα διαμορφωμένο με πράσινα λοφάκια και χωμάτινες, γιγάντιες χελώνες.

Περνώντας μέσα από στενά σοκάκια, πάνω σ' ένα λευκό μπαλκόνι παρατηρώ ένα ογκώδες ζώο που θυμίζει λύκο. Έχει υπόξανθο τρίχωμα και μακριά, επιθετική μουσούδα· αφήνει ένα οξύ ουρλιαχτό και φαίνονται τα μακριά, σουβλερά δόντια του. Τότε εμφανίζεται πίσω του ένα παρόμοιο ζώο, με ακόμα πιο σουβλερά, βελονωτά δόντια. Αρπάζει τον πρώτο λύκο από πίσω, τον δαγκώνει δυνατά στο σβέρκο, βλέπω αίματα να τρέχουν στο λαιμό του.

Ξαφνικά, ένα από τα δυο θηρία κατεβαίνει από το μπαλκόνι κι εγώ απομακρύνομαι βιαστικά· ωστόσο, τα τέρατα με ακολουθούν στους στενούς δρόμους, ανάμεσα στα κρεμ κτήρια. Μόλις που προφταίνω να κλείσω τα θηρία πίσω από μια πόρτα, μα εκείνα την ανοίγουν σπρώχνοντας και βρίσκονται ακριβώς στο κατόπι μου. Τώρα, όμως, δεν φαίνονται σαν θηρία αλλά σαν μεσόκοποι άνδρες ντυμένοι στ' άσπρα, με πρόσωπα διανοητικά καθυστερημένων.

Στα γύρω οικόπεδα λαμβάνει χώρα ένα υπαίθριο πάρτι. Ανάμεσα σε πολλά άτομα που διασκεδάζουν διακρίνω την αδελφή μου, η οποία φορά μαύρο δικτυωτό καλτσόν κι αισθησιακό τοπ -σα να ποζάρει για διαφήμιση. Λίγο πιο πέρα, ένα εντυπωσιακό φωτορυθμικό υψώνεται στον αέρα – ένας αστραφτερός δίσκος που περιδινίζεται στο νυχτερινό ουρανό, εκτοξεύοντας πολύχρωμα φωτάκια τριγύρω. Συνεχίζω το δρόμο μου, όταν ακούω μια γέρικη, αυστηρή, γυναικεία φωνή, που αντηχεί σαν από μικρόφωνο, να λέει στην αδελφή μου για μένα: “Πες της να φύγει, δεν είναι εδώ για drolling...”

Επαλήθευση: Σήμερα το πρωί, πηγαίνω στο Υπουργείο Υγείας στη Γλυφάδα για να μου υπογράψει ο ελεγκτής τη συνταγή για δυο ζευγάρια καινούργια γυαλιά [νόμιζα πως έχει αυξηθεί η πρεσβυωπία μου, αλλά όχι: έχει μειωθεί η μυωπία μου, από 4 έχει πάει 3]. Αφού διασχίζω έναν διάδρομο, μέσα σε μια λευκή ρεσεψιόν βλέπω μια υπάλληλο με υπόξανθα μαλλιά. Της εξηγώ τι θέλω κι εκείνη, με μια οξεία κραυγή, φωνάζει το

όνομα του οφθαλμίατρου. Απόκριση δεν υπάρχει, οπότε η κυρία μου λέει να περιμένω. Μετά από λίγο, καταφθάνει ένας άλλος υπάλληλος και κάθεται δίπλα της.

Περνάει κανένα εικοσάλεπτο, μπαινοβγαίνουν διάφοροι, προβλέπω να κάθομαι εδώ με τις ώρες. *Η Μεγάλη Θεά ας βάλει το χέρι της*, συλλογίζομαι, ενώ προσπαθώ να κάνω υπομονή. Στο μεταξύ, παρατηρώ έναν γιατρό που περιφέρεται ασκόπως και συνομιλά με δυο άτομα που πρέπει να 'ναι γνωστοί του. Απορώ επειδή ο τύπος έχει φάτσα καθυστερημένου...

Σε μια στιγμή, η ρεσεψιονίστ φεύγει από τη θέση της και μένα τότε μου κόβει να ρωτήσω τον άλλο υπάλληλο σχετικά με τον ελεγκτή. Εκείνος με συμβουλεύει να τον αναζητήσω στον πρώτο όροφο. Ανεβαίνω με το ασανσέρ και αρχίζω να γυρεύω το οφθαλμιατρείο στους κρεμ διαδρόμους. Το κτήριο φαίνεται καινούργιο, καθαρό και πολυτελές, όμως όλες οι πόρτες των ιατρείων είναι κλειστές, ούτε περιμένει κόσμος απέξω. Εντέλει, απευθύνομαι στον ρεσεψιονίστ του 1ου ορόφου, ο οποίος εκείνη την ώρα κουβεντιάζει μ' έναν άλλο τύπο, ο οποίος αποδεικνύεται πως είναι ο ελεγκτής. Ο οφθαλμίατρος, με απορημένο ύφος, με ρωτά τι τον θέλω -λες και δεν μπορεί να φανταστεί. Του εξηγώ, μου βάζει τη σφραγίδα και την υπογραφή ατάκα κι επί τόπου, αποχαιρετώ και φεύγω. Όλα ωραία και καλά, νιώθω ανακούφιση που έγινε η δουλειά μου τόσο γρήγορα (*thank Goddess*) – μα απορώ ξανά επειδή και εκείνος ο γιατρός είχε φάτσα καθυστερημένου. *Παίζεται κάτι περίεργο εκεί μέσα, ή μου φαίνεται;* Μόλις φθάνω σπίτι, αναζητώ στο αγγλοελληνικό λεξικό τη λέξη drolling· είναι πεπαλαιωμένος τύπος και σημαίνει αστείος, γελοίος, κωμικός. *Προφανώς, αυτή τη γνώμη έχει για μένα η αδελφούλα μου...*

Λεπτομέρεια: Στην οικογένειά μου δεν έχω αναφέρει ότι θ' αγοράσω νέα γυαλιά, ούτε πρόκειται να τους τα δείξω ποτέ. Θα φοράω τα κοντινά μπροστά στο κομπιούτερ (ο σκελετός τυχαίνει να είναι ολόιδιος με αυτόν που έχω τώρα, μόνο λίγο πιο σκουρόχρωμος) και τα μακρινά όταν βγαίνω έξω. Μέσα στο σπίτι θα φοράω τα παλιά μου. Δεν έχω καμία όρεξη να μου αρχίσουν τα “Λέγε, πού βρήκες τόσα λεφτά για καινούργια

γυαλιά; Και γιατί δεν τα έδωσες σε μας, να πάρουμε ρύζια του Θάνου ή να πληρώσουμε κανένα λογαριασμό του Γιάννη;”

Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020

🌎 ***Εικόνες του Matrix (μυστηριώδης θάνατος βρέφους):*** Πρόσφατα βούηξαν οι Ειδήσεις σχετικά με το θάνατο ενός 11μηνου βρέφους το οποίο, αφού το εξέτασαν ιατροδικαστές, αποφάνθηκαν ότι είχε κακοποιηθεί σεξουαλικά και μάλιστα με συνεργεία των γονέων του, που κρατούνταν από την Αστυνομία.

Ωστόσο, από την επόμενη κιόλας μέρα, οι Ειδήσεις αρχίζουν να τα λένε αλλιώς: Το παιδί ήταν ανάπηρο, έπασχε από μικροκεφαλία, πάθαινε επιληπτικούς σπασμούς κι έπρεπε να παίρνει κάποιο φάρμακο με κλύσμα. Πάνω σ' ένα κλύσμα, λοιπόν, το έπιασαν δυνατοί σπασμοί κι έτσι πληγώθηκε θανάσιμα! “Ήταν μόνο αστοχία και βιασύνη”, καταλογίζουν τώρα οι ιατροδικαστές στους γονείς, οι οποίοι αφέθηκαν τελικά ελεύθεροι.

Κατά την ταπεινή μου γνώμη, η ανωτέρω ιστορία βρωμάει από παντού:

α) Τόσο λάθος έκαναν πια, επαγγελματίες ιατροδικαστές; Δεν μπόρεσαν να διακρίνουν αν ο θάνατος οφειλόταν σε κακοποίηση ή σε τραυματισμό από αιχμηρό αντικείμενο; Έπειτα, αν δεν απατώμαι, σε περιπτώσεις τέτοιας κακοποίησης υπάρχουν ίχνη από το DNA του δράστη.

β) Αν υποθέσουμε ότι όντως το παιδί έκανε σπασμούς κατά τη διάρκεια του κλύσματος, οι γονείς δεν μπορούσαν να το ακινητοποιήσουν, έντεκα μηνών μωρό, για μερικά δευτερόλεπτα; Ή, βλέποντας ότι το παιδί τραυματίζεται, δεν τους έκοψε να απομακρύνουν αμέσως το κλύσμα;

γ) Οι γονείς του βρέφους είναι μελαμψοί μουσουλμάνοι, κακομοίρηδες μετανάστες από τη Συρία και "πέρασαν αρκετούς μήνες στην κόλαση της Μόρια", όπως αναφέρθηκε χαρακτηριστικά στις Ειδήσεις. *Πάντως, το κινητό τελευταίας τεχνολογίας που επέδειξε ο πατέρας στην τηλεόραση εγώ δεν το έχω, ούτε προβλέπω να το έχω ποτέ...*

δ) Ο πατέρας δηλώνει ότι συγχωρεί τους ιατροδικαστές για το αρχικό λάθος τους· ωστόσο, δεκαπέντε λεπτά αργότερα ξαναβγαίνει στην τηλεόραση και το παίζει βαρύ πεπόνι απειλώντας τους ιατροδικαστές με μυνήσεις.
δ) Στην καλύτερη των περιπτώσεων, ο θάνατος του βρέφους θα έπρεπε να θεωρηθεί ανθρωποκτονία εξ αμελείας. Ωστόσο, η υπόθεση τελικά περνάει στο ντούκου, ενώ οι γονείς φαντάζουν ως αδικημένοι ήρωες ενός φρικτού δράματος...

Πολύ δύσκολο να βγάλεις άκρη, τι ακριβώς έχει συμβεί. *Γενικότερα, καλό είναι να μην ασχολείσαι με τους ανθρώπους επειδή ποτέ δεν ξέρεις με ποιό τρόπο θα σου τη φέρουν άσχημα...* Στη συγκεκριμένη περίπτωση, όμως, εγώ δεν μπορώ να κλείσω τα μάτια και να μην κρίνω (όπως προστάζουν οι θρησκείες): Κατά πάσα πιθανότητα, κάποιο πολύ χοντρό βύσμα δούλεψε υπέρ των Συρίων γονέων, που εξαφάνισε όλα τα πρώτερα πειστήρια του εγκλήματος (πχ δείγματα DNA) και υποχρέωσε επαγγελματίες ιατροδικαστές να δηλώσουν δημόσια ότι έκαναν ένα τόσο κραυγαλέο λάθος.

Γύρευε τι είδους κυκλώματα ενεργούν υπέρ των "κακόμοιρων μεταναστών" και τι ρόλο παίζουν εδώ στην Ελλάδα όλοι αυτοί. Ήδη η κυβέρνηση απαλλοτριώνει ελληνικά εδάφη για να κατασκευάσει προσφυγικούς καταυλισμούς -κράτος εν κράτει...

Τετάρτη, 26 Φεβρουαρίου 2020

Σήμερα το πρωί ο Γιάννης απέκτησε δικό του, μεταχειρισμένο μηχανάκι και φαίνεται πανευτυχής. Το όχημα στοίχισε 1200 ευρώ, είναι σε πολύ καλή κατάσταση, άνετο στην οδήγηση και τελευταίας τεχνολογίας, λέει.

Λίγο αργότερα κάθομαι και διαβάζω ένα βιβλίο, όταν ξαφνικά ακούω χαλασμό από μαστορέματα στην πίσω αυλή. Φαντάζομαι πως κάτι φτιάχνει ο ανηψιός Γιάννης και δεν δίνω περισσότερη σημασία, άλλωστε η φασαρία δεν συνεχίζεται για πολύ. Ύστερα από μερικά λεπτά, κατεβαίνει η Ταμάρα, τρέχει στην κουζίνα και συζητά έντονα με τη μητέρα μου για λίγη ώρα.

Μόλις φεύγει, έρχεται η μαμά στο δωμάτιό μου και με πληροφορεί τα παρακάτω απίθανα: Θέλοντας να φτιάξει μια τάβλα για να ανεβοκατεβάζει το μηχανάκι από τα δυο σκαλιά της εξώπορτας, ο Γιάννης άρχισε να σφυροκοπάει μια από τις δυο παλιές, ογκώδεις, ξύλινες, καρέκλες που έχει έχει φέρει η Ταμάρα στην αυλή μας. Μόλις άκουσε το χαμό, η κοπέλα βγήκε στο μπαλκόνι και του φώναζε, ενώ η μαμά τον καθησύχαζε βλακωδώς από το κατώφλι της κουζίνας "Δεν πειράζει, Γιάννη, δεν πειράζει".

Μόλις συνειδητοποίησε την πραγματικότητα, ο ανηψιός μου άρχισε να οδύρεται σα να σκοτώθηκε κανένας άνθρωπος και δικαιολογήθηκε ότι νόμιζε πως οι καρέκλες ήταν οι παλιές του Άγγελου! Κατόπιν η Ταμάρα ήλθε κάτω τρεχάτη και παραπονέθηκε στη μητέρα μου ότι
“Αυτές τις καρέκλες μας τις έχει φέρει μια φίλη μας από τον Καναδά, κοστίζουν 7000 ευρώ η μία! Δεν θα μου περάσει η στεναχώρια ούτε σε μια βδομάδα!”
“Αν είναι τόσο ακριβές, κακώς τις φέρατε εδώ! Εγώ δεν στεναχωριέμαι ποτέ για υλικά αγαθά!” αποκρίθηκε η μάνα μου (*πώς το 'παθε και δεν ζήτησε συγγνώμη;*).

Σίγουρα, ο Γιάννης διέπραξε ακόμα μια μαλακία -έπρεπε να ρωτήσει πριν αρχίσει να μαστροχαλάει. Επιπλέον, είναι αντικειμενικά αδύνατο να κατασκευαστεί τάβλα με τα μακρόστενα, λεπτά ξύλα που αποτελούν αυτές τις καρέκλες. Όσο για την Ταμάρα, δίκιο έχει για τη ζημιά, ωστόσο δεν παύει να είναι εκνευριστική και ψευδομανής -άκου 7000 ευρώ η καρέκλα!

Μόνη ελπίδα στην οικογένεια εξακολουθεί να είναι ο Χαρούλης, ο οποίος είναι πια αρκετά μεγάλος για να λαβαίνει ερωτικά ραβασάκια από κορίτσια! Ο ίδιος δεν μας είπε τίποτα αλλά χθες ανακάλυψα μέσα στην κασετίνα του δυο, γραμμένα από το ίδιο κορίτσι με ροζ στυλό και διανθισμένα με καρδούλες:

Αν δεν έχεις καταλάβει, θέλω να τα φτιάξουμε. ♥♥

και

Ευχαριστώ για το Σάββατο, εννοώ εκείνη τη στιγμή που μου έλεγε ο Νικόλας "ανάστροφη" και τέτοια και εσύ μπήκες μπροστά. Να ξέρεις, η Ζωζώ έλεγε την αλήθεια. Τώρα άκου: Σε εσένα μου αρέσει: που έχεις χιούμορ, που είσαι έξυπνος, γλυκούλης, δυνατός, με λίγα λόγια όλα τα καλά. ♥♥ Με αγάπη

Μαρίνα ♥♥

[έλα στο δεύτερο διάλειμμα στις βρύσες]

!Σε παρακαλώ!

📖 ***"Γιατί η Συγχώρεση Βρωμάει..":*** Στις προάλλες κατέβασα το εν λόγω δωρεάν βιβλίο από το Διαδίκτυο, μάλλον βιαστικά, παρασυρμένη από τον υποκριτικό τίτλο, για να ανακαλύψω ότι το περιεχόμενο είναι ακόμη πιο υποκριτικό, διανθιζόμενο μάλιστα με σωρεία αποσπασμάτων από τη Βίβλο: "Ω οίκε του Ισραήλ, δεν μπορώ να κάνω με σας ό,τι κάνει αυτός ο αγγειοπλάστης; είπε ο Ιεχωβά. Ιδού, όπως ο πηλός στα χέρια του αγγειοπλάστη, έτσι είστε εσείς στα χέρια μου, ω οίκε του Ισραήλ" (Ιερεμίας 18:6). *Άρα ο ένας και μοναδικός"Θεός" διαθέτει όνομα (Ιεχωβάς ή Γιαχβέ) και δηλώνει σταράτα ότι μεταχειρίζεται τους Ισραηλίτες όπως ο αγγειοπλάστης τον πηλό...* "Αν δεν συγχωρείτε, ούτε ο πατέρας σας στους ουρανούς θα συγχωρήσει τις αμαρτίες σας" (Κατά Μάρκον, 11:26) ... "Θα σας προειδοποιήσω εγώ ποιόν πρέπει να φοβάστε: Να φοβάστε Αυτόν, ο οποίος αφού (σας) σκοτώσει έχει τη δύναμη να (σας) ρίξει στην κόλαση. Ναί, σας λέγω, να φοβάστε Αυτόν" (Λουκάς 12:5). *Πες μας έτσι, να ξέρουμε με τι είδους "Θεό" πρεσβεύουν τα κηρύγματα του είδους...*

Σε όλη τη νεανική του ηλικία, ο πρωταγωνιστής ταλανίζεται από ένα κάρο απωθημένα εξαιτίας του βίαιου, αλκοολικού και ανεπρόκοπου πατέρα του. Ελπίζει να μη γίνει ποτέ σαν εκείνον, ωστόσο κατά βάθος επιθυμεί όσο τίποτα την αποδοχή του. Μεγαλώνοντας, αλλάζει συνεχώς γκόμενες και δουλειές, δεν στεριώνει πουθενά και ανησυχεί για το μέλλον του.

Στα 33 του, όμως, προσχωρεί στους Ιεχωβάδες κι έκτοτε, "με την ευλογία του Θεού", παίρνει τα πάνω του: Γίνεται

διευθυντής σε μεγάλη εταιρεία, βρίσκει την "αδελφή ψυχή", παντρεύεται και αποκτά πέντε υπέροχα παιδιά, επιδεικνύοντας συνεχώς πόσο τέλειος πατέρας και σύζυγος είναι. *Τόσο τέλειος, ώστε θεωρεί σκόπιμο να στέλνει τρία από τα ανήλικα παιδιά του σε θρησκευτικά κηρύγματα τρεις ώρες την ημέρα, επί τρία χρόνια...*

Από την άλλη, για χρόνια υπομένει ένα δεσποτικό αφεντικό, που του θυμίζει αρκετά τον πατέρα του. Ύστερα βρίσκει μια ακόμα καλύτερη δουλειά αλλά το πρώην αφεντικό μοιάζει να τον ακολουθεί παντού "ως εκ θαύματος", στα πιο απίθανα μέρη, έστω κι αν οι δυο τους δεν μιλούν πλέον.

Ο πρωταγωνιστής εξακολουθεί να παλεύει με αρνητικές σκέψεις και δυσάρεστα συναισθήματα ώσπου, κατά τη διάρκεια μιας θρησκευτικής συνάθροισης, συναντά ξανά "τυχαία" το πρώην αφεντικό του αλλά αυτή τη φορά αποφασίζει να του μιλήσει. Μόλις μαθαίνει ότι ο "τύραννος" δεν είναι πια τόσο πετυχημένος και ότι η γυναίκα του πεθαίνει από καρκίνο, ο πρωταγωνιστής δέχεται μια "θεία φώτιση" και τον συγχωρεί ατάκα κι επί τόπου! Θεωρεί, μάλιστα, ότι ο Θεός προγραμμάτιζε όλες αυτές τις "τυχαίες" συναντήσεις τόσα χρόνια, για να του διδάξει τη συγχώρεση...

Την ίδια κιόλας νύχτα, του έρχεται η "αποκάλυψη" ότι ο πατέρας του (νεκρός εδώ και χρόνια) ήταν κι εκείνος άνθρωπος (!) και καταλήγει στα εξής σοφά συμπεράσματα: α) Οι κακοί είναι κακοί επειδή έχουν υποστεί κακομεταχείριση στην παιδική τους ηλικία, β) Όταν κάποιος μας αδικεί φταίμε κυρίως εμείς, επειδή δεν κάνουμε λιανά στον θύτη ότι δεν μας αρέσει η αδικία, γ) Ο καθένας όσα ξέρει τόσα κάνει, άρα πρέπει να του δείχνουμε κατανόηση. Έτσι, ο πρωταγωνιστής "καταννοεί" επιτέλους τον πατέρα του και τον "συγχωρεί" πανηγυρικά.

Σπουδαίο πράγμα η συγχώρεση, ιδίως όταν ο εχθρός είναι δυστυχισμένος, άρρωστος, ή νεκρός! Η θρησκευτική υποκρισία σε όλο της το μεγαλείο...

... Προς το παρόν αναπωλώ
τη μαγεία των ονείρων
και την απροσδόκητη ευτυχία
των πέντε μηνών
που βίωσα στο "σαλέ"...
Θέλω να πιστεύω ότι
δεν έχουν χαθεί για πάντα
- μα κανείς δεν ξέρει
τ' αύριο τι θα φέρει...